

Η Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 25
1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1939 — Δ΄.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 25 — 1 Ἀπριλίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μαθητῶν	μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνετε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Σύμφωνα μὲ ὅσα ἔχουμε πῆ ἐπανειλημμένως μέχρι σήμερα οἱ συνδρομὲς τοῦ Περιοδικοῦ ὡρίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία) πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ., ἂν θέλουν γιὰ ἓξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφορείας, Ἑταιρείας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὁσάκις ἐμβάζουν οἱονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεώς των καὶ τ ὁ τ ί ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχθῆ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδήποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἁπλῶς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΤΟ ΑΠΟΚΤΗΜΑ

Ὁ ἐφετεινὸς πανηγυρισμὸς τῆς 25ης Μαρτίου ἐσημείωσε νέαν ἄνοδον εἰς τὸ θερμόμετρον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν Ἑλλήνων. Εἶναι γενικὴ καὶ ἀνεπιφύλακτος αὐτὴ ἡ διαπίστωσις. Διὰ τὸ εὐχάριστον τῆς διαπιστώσεως, βέβαια, δὲν μπορεῖ νὰ προκύψουν ἀμφισβητήσεις. Μ' ὅλο ποὺ ὁ ἀττικὸς καὶ γενικώτερα ὁ ἑλληνικὸς οὐρανὸς ἔδειξε ῥαθυμίαν ἀντίθετον πρὸς τὰς συνηθείας του, τόσην, ὥστε, εἰδικῶς εἰς τὴν Πρωτεύουσαν, μόλις μᾶς ἔκαμε τὴν χάριν ν' ἀφήσῃ νὰ περάσῃ στεγνὴ ἡ πρωϊνὴ ἐξαισία πράγματι στρατιωτικὴ παρέλασις, μία παρέλασις ἄψογος ἀπὸ κάθε ἄποψιν καὶ ποὺ ὁμοίαν της δὲν εἴχαμε ἰδῆ εἰς τὴν Ἑλλάδα, οὔτε εἰς τὰς καλυτέρας ἡμέρας τῶν ἐθνικῶν θριάμβων — καὶ ποὺ μόνη αὐτὴ βαθμολογεῖ τὴν γοργὴν καὶ σύντονον ἀναδιοργάνωσιν τῆς πολεμικῆς δυνάμεως τῆς χώρας — ἐνῷ τὸ ἀπόγευμα, μὲ πεῖσμα καὶ ἐμμονὴν ἀξίαν καλυτέρας τύχης, ὅπως θὰ ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ ῥήτορες, ἄνοιξεν ὅλους τοὺς κρουνοὺς τῆς πυκνῆς συννεφιᾶς του, διὰ νὰ ρίξῃ τόσο νερό, ὅσο δὲν ἔρριχνεν ἄλλοτε ἐπὶ ἑβδομάδας, εἰς ἀναλόγους ἐποχάς.

Ἔτσι τὸ δεύτερο, τὸ λαϊκώτερο καὶ ὄχι ὀλιγώτερον ἐνθουσιαστικὸ μέρος τοῦ ἐπισήμου ἑορτασμοῦ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ χαρῇ ὁλοκληρωμένο καὶ γεμᾶτο ὁ συνωστισμένος εἰς τὴν λεωφόρον καὶ τὴν πλατεῖαν Ἀλεξάνδρας καὶ εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀθηναϊκὸς λαός, μ' ὅλο ποὺ ἐπέμενε νὰ στέκεται ἐπὶ ὥρας, ἀντιτάσσων ἴσον πεῖσμα εἰς τὸ πεῖσμα τοῦ καταιγίζοντος ὑετοῦ. Καὶ εἶναι καὶ ἡ ἐπιμονὴ αὐτὴ τοῦ ἑορτάζοντος λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπίσημος ἐμμονὴ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος, δύο ἄλλα πρόσθετα στοιχεῖα, ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι ἀληθινὰ κάτι ποὺ μᾶς ξαφνίζει ὧρες-ὧρες καὶ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, ἔχει συντελεσθῆ εἰς τὴν ζωήν μας.

Διότι ὅσον καὶ ἂν μᾶς ἔχῃ συνηθίσει εἰς θρασύτητας ὁ σκεπτικισμὸς τῶν ἀρνητῶν, ποὺ χρόνο μὲ χρόνο καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα αἱ τάξεις των ἀραιώνονται, εὐτυχῶς, δὲν θὰ ὑπάρξουν πολλοί, ποὺ θ' ἀποτολμήσουν ν' ἀμφισβητήσουν ὅτι κάτι πολὺ θερμό, κάτι ἀσυνήθιστα ζωηρὸ καὶ ἔντονο, ἕνα χαρούμενο αἴσθημα ζωῆς ἀληθινῆς καὶ γεμάτης, ἐκινοῦσε, τὸν ὄρθρο τοῦ περασμένου Σαββάτου, τὰ ποτάμια τῶν ἀνθρώπων ποὺ συνέρρεαν ἀπὸ ὅλας τὰς παρόδους καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς πλευρὰς τοῦ ἄστεως πρὸς τὸ κέντρον. Κάτι ποὺ πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια θὰ τὸ ἐνόμιζε κανεὶς τόσον ἀλλόκοτον, τόσον ἀφύσικον καὶ ἀπίστευτον. Διὰ τοὺς λαούς, ὅπως καὶ διὰ τὰ ἄτομα, δὲν ἠμπορεῖ νὰ νοηθῇ ἀγαθὸν μεγα-

λύτερον ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιστρέφουν καὶ νὰ ἐπανευρίσκουν τὸν ἑαυτόν των. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅλη αὐτὴ ἡ μεταβολὴ ποὺ συνετελέσθη καὶ συντελεῖται τὰ τρία τελευταῖα χρόνια, ἡ ἐπανάστασις ποὺ κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμὴ τὴν ἀποκαλύπτομε γύρω μας καὶ μέσα μας, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο εἰς τὴν καθαρὰν οὐσίαν καὶ εἰς τὸ βάθος της παρὰ μιὰ ἐπιστροφή. Ἐπιστροφὴ εἰς τὰς πηγὰς τῆς ζωῆς μας, ἐπιστροφὴ εἰς τὸν γνήσιον ἑαυτόν μας. Ὅπως πάλιν, ἐκεῖνο ποὺ εἶχε μεταπολεμικῶς ἀναστατώσει ἀπὸ τὰ βάθη καὶ τὰς ρίζας της τὴν ζωὴν αὐτῆς τῆς χώρας καὶ τοῦ λαοῦ της, ἡ σύγχυσις πραγμάτων καὶ ἰδεῶν καὶ ἀντιλήψεων, τὸ βαβελικὸν χάος, ποὺ ἐξεσήκωνε κάθε στιγμὴν ὅλους ἐναντίον ὅλων καὶ διετάραττε τὴν ἐθνικήν, τὴν πολιτικήν, ἀκόμη καὶ τὴν οἰκογενειακὴν ἁρμονίαν καὶ ποὺ ἔλεγε κανεὶς πὼς ὥρα μὲ τὴν ὥρα ἐπρόκειτο ν' ἀναποδογυρίσῃ καὶ νὰ συντρίψῃ ὅλα εἰς τὸν τόπον αὐτόν, τί ἄλλο ἦτο τάχα, παρὰ μία ἔμμονος, τρελλή, ἀπηλπισμένη φυγὴ ἀπὸ τὸ κάθε τι ποὺ ἦτο ἰδικόν μας, ἀπὸ τὸ κάθε τι ποὺ εἴμεθα ἡμεῖς, ἀπὸ τὰς ρίζας καὶ ἀπὸ τὰς πηγὰς τῆς ζωῆς μας; (Ἂς εἶναι εὐλογητὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, διότι εὑρέθη καιρὸς καὶ τρόπος, τὴν τελευταίαν στιγμήν, ὀλίγον πρὶν κυλισθῶμεν ἀνεπανορθώτως καὶ καταποντισθῶμεν εἰς τὴν ἄβυσσον, ν' ἀνακοπῇ καὶ νὰ σταματήσῃ ἡ ἔκφρων φορὰ ἐκείνης τῆς φυγῆς). Αὐτὸ τὸ λυτρωτικὸν αἴσθημα τῆς διαφυγῆς τοῦ κινδύνου, ποὺ εἶναι φυσικὸν ν' ἀτονῇ μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ τὴν καθημερινὴ συνήθεια, διότι οἱ ἄνθρωποι λησμονοῦν εὔκολα ὅταν προχωροῦν καὶ λησμονοῦν μὲ μεγαλυτέραν εὐκολίαν, ὅταν αἱ ἀναμνήσεις εἶναι πικραὶ καὶ πιεστικαί, ζωντανεύει καὶ ἐπανέρχεται κυριαρχικὸν εἰς ὥρας συγκεντρώσεως τῆς μνήμης. Διὰ τὴν ἰδικήν μας δέ, τὴν ἑλληνικὴν ζωήν, δὲν ὑπάρχει στιγμὴ συγκεντρώσεως καὶ ἀναμνήσεως ἄλλη, τόσον δυνατὴ καὶ τόσον βαθεῖα, ἀπὸ τὴν 25 Μαρτίου. Ὅλη μας ἡ ὕπαρξις, τὸ βάθος τῆς συνειδήσεώς μας ὁλόκληρον,. εἶναι ζυμωμένον καὶ διαποτισμένον ἀπὸ τὴν ἡμερομηνίαν αὐτήν. Αὐτὴ εἶναι δι' ἡμᾶς ἀπαρχὴ ζωῆς. Ἀναμοχλεύει μέσα μας ὅ,τι ἔχομε φωτεινότερο καὶ καλλίτερο καὶ ὡραιότερο, ὅ,τι ἔχομε καταδικό μας, γνήσιον καὶ τίμιον καὶ ἱερόν. Νικᾷ καὶ ἐξατμίζει κάθε ἐπιβίωμα ξένον καὶ κάθε κατακάθι νόθον. Ἀποπλύνει τὸν ρύπον ὅλων τῶν ἐπιχώσεων καὶ ἁγνίζει τὴν ζωήν μας. Τῆς δίδει τὴν πρωταρχικήν, καθαρωτάτην λάμψιν της. Γίνεται τὸ διαυγὲς κρύσταλλον, ὅπου ἀνακαλύπτομε πάλιν καὶ κρίνομε καὶ συγκρίνομε τὸν ἑαυτό μας.

Ὁ μεταπόλεμος, ἡ περίοδος τῆς ἀπελπισμένης μας ἠθικῆς φυγῆς, ὅταν ὅλοι ἐπλειοδοτοῦμεν εἰς ἀρνήσεις, ὅταν ὅλοι ἐζητοῦμεν διεξόδους πρὸς τὸ χάος, ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας, ἐπῆγε νὰ τὴν νεκρώσῃ καὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν. Ἀφοῦ πρῶτα ἐδοκίμασε νὰ τὴν νοθεύσῃ, καὶ νὰ τὴν παραμορφώσῃ καὶ νὰ τὴν σκιάσῃ μὲ τὰς πλέον ἀνιέρους ἑρμηνείας καὶ νὰ τὴν ἀπογυμνώσῃ ἀπὸ τὸν θρῦλον της καὶ ἀπὸ τὴν ποίησιν καὶ τὴν ὡραιότητά της, ἀπὸ τὴν βαθυτέραν της δηλαδὴ ἀλήθειαν, τὴν συνετήρησεν ὡς ἐξωτερικὸν τύπον. Καὶ ὅσο ἀφήναμε νὰ ἐκπίπτῃ αὐτή, ἐξεπίπτομεν οἱ ἴδιοι καὶ ἡ ζωή μας ὅλη ἐξέπιπτε καὶ ἐβούλιαζε κάθε φορὰ βαθύτερα. Ἔπειτα ἡ φυγὴ ἀνεκόπη καὶ ἐδόθη τὸ σύνθημα τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸν ἑαυτό μας. Ἀπὸ τότε ὅλα ἤρχισαν νὰ κινοῦνται ἀντίστροφα. Καὶ ὅσον ἐπροχώρει ἡ ἀνόρθωσις ἡ ἰδική μας, ἀνόρθωσις ψυχῶν καὶ συνειδήσεων καὶ ἀνόρθωσις προσδοκιῶν καὶ ἐλπίδων, ἦτο ἑπόμενον ν' ἀνορθώνεται καὶ ν' ἀνακτᾷ τὴν γοητείαν καὶ τὴν λάμψιν της τὴν λησμονημένην καὶ τὸν θρῦλον καὶ τὴν ὡραιότητά της ἡ στιγμὴ αὐτή. Ἔτσι πάλιν ἐφέτος ἐμετρήσαμε μὲ τὸν τρόπον ποὺ τὴν ξαναζήσαμε ὅλοι, μὲ τὴν θέρμην, μὲ τὴν χαράν, μὲ τὴν λαμπρότητα, μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν ὄχι βέβαια τὴν ἰδικήν της ἀξίαν, ποὺ εἶναι καὶ μένει καὶ θὰ μείνῃ ἡ ἴδια, ἀναλλοιώτως μεγάλη εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἀλλὰ τὴν ἰδικήν μας ἀνόρθωσιν. Καὶ εἶναι φυσικὰ ἡ ἱκανοποίησίς μας μεγάλη, διότι ὁ τόνος καὶ ἡ δύναμις τοῦ ἐφετεινοῦ πανηγυρισμοῦ ὑπερέβη τοὺς προηγουμένους, σημεῖον ἀλάθητον, ὅτι ἡ ἀνόρθωσις προχωρεῖ. Καὶ εἶναι αὐτὸ τὸ κέρδος τὸ μεγαλείτερον. Μεγαλείτερον καὶ ἀπὸ τὴν ἑορταστικήν μας χαράν, μεγαλείτερον ἀπὸ ὅλα ὅσα ἐσημειώσαμεν εἰς τὰ ὑλικὰ ἐπίπεδα ἔργα καὶ κατορθώματα, μεγαλείτερον ἀπὸ τὰς πραγματοποιήσεις ποὺ μετροῦνται μ' ἀριθμοὺς καὶ μὲ στατιστικὰ δεδομένα, μεγαλείτερον καὶ ἀπὸ κάθε ἐμπέδωσιν τάξεως, σταθερότητος καὶ ἀσφαλείας. Ἀπόκτημα ἀληθινόν, γεμᾶτο ὑπόσχεσιν καὶ βεβαιότητα διὰ τὴν αὔριον. Ὁ Ἑλληνισμὸς ἔδειξεν, ὄχι μίαν μόνον φορὰν εἰς τὴν ζωήν του, πόσον γοργὰ ἀνασηκώνεται καὶ ἀνορθοῦται καὶ πόσον ταχύτατα ἐπανορθώνει ὅ,τι συνέβη νὰ ἔχῃ φθείρει εἰς δύναμιν, εἰς στιγμὰς καμάτου καὶ ἀποθαρρύνσεως, φθάνει νὰ τοῦ ξαναδοθοῦν αἱ πηγαὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμὸς τῆς 25 Μαρτίου μᾶς ἔδωσε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ πηγὴ αὐτὴ τοῦ ἐδόθη πάλιν, ζῶσα καὶ ἄφθορος. Καὶ εἶναι αὐτὴ ἡ βεβαιότης ἡ λαμπροτέρα ἐπικύρωσις τῆς νίκης τῆς μεταβολῆς ποὺ ἔγινεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν 4ην Αὐγούστου τοῦ 1936.

Κδς

ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

'ΕΝΑΝ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καὶ ἐμπνευσμένους λόγους του πρὸς τὴ Νεολαία ἢ καλλίτερα πρὸς τὰ παιδιά του — γιατὶ ἔτσι αἰσθάνεται τοὺς νέους καὶ τὶς νέες ὁ 'Αρχηγός — εἶπε:

«Γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῆ αὐτὴ ἡ νίκη καὶ γιὰ νὰ σταθῆτε στὸ ὕψος τῆς μεγάλης σας ἀποστολῆς, πρέπει νὰ αὐτοπειθαρχῆτε, πρέπει νὰ συνειδητοποιήσετε ὅλους καὶ ὅλες».

Μέσα σ' αὐτὰ τὰ λόγια εἶναι ἀγκυροβολημένη ἡ μεγάλη ἐπίγνωσι καὶ ἡ μεγάλη ἀλήθεια, ποὺ γιὰ νὰ τὰ ἀναλύση κανεὶς φιλοσοφικὰ μποροῦσε, χωρὶς ὑπερβολή, νὰ γράψη ἕνα ὁλόκληρο τόμο. Τὰ λόγια ἑνὸς ἀληθινοῦ 'Αρχηγοῦ εἶναι πάντα τὸ ἀπόσταγμα μιᾶς μεγάλης φιλοσοφικῆς σκέψεως καὶ μιᾶς βαθειᾶς ἐπιγνώσεως, ποὺ ἔχει τὶς ρίζες της ὄχι μόνο στὴν πεῖρα καὶ στὶς γνώσεις, παρὰ καὶ στὴ διαίσθησι γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Λαοῦ του.

* * *

Παντοῦ, ὅπου πρόκειται νὰ λυθοῦν μεγάλα ζητήματα, χρειάζονται νερὲς καὶ ἀνδρικὲς ψυχές, ποὺ νὰ τὰ καταπιαστοῦν ἀποφασιστικὰ καὶ γενναῖα.

Γιὰ νὰ προχωρήση γλήγορα καὶ σύντομα ἡ 'Εθνική μας 'Αναγέννησι καὶ ἡ ἐξύψωσι τοῦ Λαοῦ μας, πρέπει, σὰν ἄσπιλη ἰδεολογία, νὰ ἔχη φορέα της ἕνα γεμᾶτο ἐνθουσιασμὸ ἡγετικὸ σῶμα καὶ μιὰ ἀποφασιστικὴ ἀκολουθία, ποὺ σὲ ἀκατάπαυστον σκληρὸν ἀγῶνα νὰ κερδίση τὴν ἀπόλυτη νίκη στὸ πεῖσμα κάθε ἀντιστάσεως καὶ κάθε ἀντιδράσεως. 'Ο σκληρὸς αὐτὸς ἀγῶνας ἀφορᾶ ὄχι μονάχα κάθε ἀντικειμενικὸ ἐμπόδιο, παρὰ ἴσως σὲ μεγαλείτερη μοῖρα τὸ ὑποκειμενικό, δηλαδὴ τὴν ἐκκαθάρισι τοῦ ἐσωτερικοῦ μας. 'Ο 'Αρχηγὸς ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Λαοῦ μας, τὸ γεμᾶτο ἀνθὸ καὶ ζωντάνια, ἀπὸ τὴ νεότητα στὴν πρώτη σειρά, τὴ συνειδητοποίησι. Εἶναι βέβαιος πὼς ἡ Νεότητα αὐτὴ θὰ δώση τοὺς μελλοντικοὺς ἄνδρας, ποὺ θὰ λύσουν ὅλα τὰ ζητήματα, ποὺ μένουν ὡς τὰ τώρα ἄλυτα καὶ ποὺ εἶναι ἀπαραίτητο νὰ λυθοῦν γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Λαοῦ μας.

'Η ζωὴ ἑνὸς συνόλου, τόσον Λαοῦ, ὅσον καὶ 'Οργανώσεως, ὁρίζεται καὶ κρίνεται ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς ἡγεσίας του. Μιὰ ἡγεσία εἶναι ἐν τάξει, ὅταν περικλείη ὅλους τοὺς ἡγέτας καὶ ὁλόκληρη τὴν ἀκολουθίαν των ὡς τὸν τελευταῖο συναγωνιστὴ σὲ μιὰ ἀγωνιστικὴ ὁμάδα, ἕτοιμη γιὰ δρᾶσι σὲ κάθε στιγμὴ καὶ σὲ κάθε κίνδυνο. 'Ηγετικὸ ὅμως ἀξίωμα δὲν μπορεῖ νὰ σταθῆ χωρὶς τὴ συναίσθησι εὐθύνης, χωρὶς τὴ συνειδητοποίησι. Μόνο ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς στηρίζεται τὸ πεισματικὸ θάρρος πρὸς δρᾶσιν καὶ ἡ φανατικὴ θέλησι πρὸς ἐκπλήρωσι ἑνὸς ὑψηλοῦ ἰδεώδους ζωῆς, ποὺ δίνει τὴν ἀδιάσειστη βεβαιότητα τῆς ἰδίας δυνάμεως καὶ ἀντοχῆς, ποὺ προτρέπει πάντα σὲ νέες καὶ μεγάλες προσπάθειες.

Ὅταν στέκη κανεὶς στὴν ὑπηρεσία μιᾶς μεγάλης ἰδέας, πρέπει νὰ ξέρη ἐπίσης ὅτι μ' αὐτὸ ἀναλαμβάνει μιὰ μεγάλη ὑποχρέωσι. 'Η ὑποχρέωσι αὐτὴ ἀπαιτεῖ χαρακτῆρα τίμιο, θαρραλέο καὶ ἀποφασιστικό. Ὅλες οἱ γνώσεις τοῦ ἀτόμου, ὅλη του ἡ πεῖρα, ὅλα του τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα καὶ οἱ προσωπικές του ὠφέλειες πρέπει νὰ τεθοῦν στὴν ἐξυπηρέτησι τῆς ἰδέας αὐτῆς. Τοῦτο σημαίνει συναίσθησι εὐθύνης καὶ συνειδητοποίησι.

'Η σημερινὴ ἐποχή, σὰν μιὰ λυδία λίθος, μᾶς διδάσκει νὰ ξεχωρίζουμε τὸν γερὸ χαρακτῆρα καὶ τὶς βαθειὲς γνώσεις ἀπὸ τὸν ἐπιπόλαιον χαρακτῆρα καὶ τὶς ἐπιφανειακὲς γνώσεις. Μᾶς διδάσκει — ἐπειδὴ εἶναι ἐποχὴ ἔργων καὶ ὄχι λόγων — νὰ διακρίνουμε τὸν κατάλληλον ἄνθρωπον, ποὺ χωρὶς ἑλιγμοὺς καὶ ὑπεκφυγὲς καταπιάνεται τὰ προβλήματα, ποὺ τοῦ ἔχουν ἀνατεθῆ, ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ τοῦ λείπει ἡ ραχοκοκκαλιὰ καὶ ποὺ ἀντὶ θετικὴ ἐργασία παρουσιάζει μόνο λόγια φουσκωμένα καὶ κούφια.

'Εκεῖνος ποὺ ἐργάζεται συνειδητὰ δὲν φλυαρεῖ καὶ δὲν καυχιέται. Φροντίζει μόνο ἥσυχα κι' ἀθόρυβα γιὰ τὴ δημιουργία μέσου καὶ τρόπου γιὰ τὴν καλλίτερη ἐπιτυχία τοῦ μεγάλου κοινοῦ σκοποῦ.

Τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης ὁρίζεται ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ κάθε ζητήματος. Τὰ ὅρια ὅμως αὐτὰ δὲν ἀποκλείουν νὰ συμβοῦν καὶ σφάλματα. 'Αλλὰ θὰ ὑπῆρχε γενικὰ ἀνάγκη θάρρους, ἂν ξέραμε ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ὅλες οἱ πράξεις μας θὰ εἶναι ἀλάνθαστες;

Ὅποιος σκιάζεται τὰ σφάλματά του, αἰσθάνεται φόβο πρὸ τῆς εὐθύνης καὶ δὲν ἔχει συνειδητοποιηθῆ. Βλέπει τότε μόνο τὶς δυσκολίες, ποὺ σὰν ἀπόρθητα κάστρα σηκώνονται μπροστά του καὶ δὲν τολμᾶ νὰ κάνη ἔφοδο, γιατὶ τοῦ λείπει ἡ πρὸς τοῦτο ψυχικὴ δύναμι. Προσπαθεῖ μᾶλλον μὲ ἐπιφύλαξι νὰ παρεκκλίνη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀποφασιστικοὺς δρόμους καὶ μέσα ἀπὸ κρυφὰ μονοπάτια καὶ συμβιβασμοὺς μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ μὲ τοὺς ἄλλους ζητεῖ νὰ δείξη πὼς κάτι κάνει, γιὰ νὰ ἀπατήση τοὺς ἄλλους καὶ νὰ στερεώση τὴ θέσι του. Ἂν δὲν κατορθώση νὰ φτάση μ' αὐτὴ τὴ μὴ ἀνδρικὴ ἐλαστικότητα σὲ κάποιο ἀξίωμα, τότε ἀναπτύσσει, ἀπὸ ἐγωπαθικὴ ὁρμὴ κινούμενος, σκληρὸν καὶ ἐπίμονον ἀγῶνα ἐναντίον κάθε δημιουργικῆς προσωπικότητος, καταδιώκοντάς την μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς πιέσεως, ποὺ μπορεῖ νὰ συγκεντρώση στὰ χέρια του. Ὅποιος δὲν ἀφήνει, ὅποιος ἐμποδίζει μιὰ δημιουργικὴ δύναμι νὰ ἐργασθῆ καὶ νὰ ἐξελιχθῆ πρὸς ὄφελος τοῦ συνόλου, αὐτὸς ἁμαρτάνει ἐναντίον τοῦ Λαοῦ καὶ εἶναι ὁ πιὸ ἄθλιος σαμποτὲρ τοῦ ἔργου τῆς 'Εθνικῆς μας 'Αναγεννήσεως.

Γι' αὐτὸ φωνάζει ὁ 'Αρχηγὸς στὶς τάξεις τῶν Νέων γιὰ συνειδητοποίησι. Μόνο τότε θὰ ξεπεραστῆ αὐτὴ ἡ μεγάλη ἁμαρτία τοῦ παρελθόντος συστήματος, τῆς ἐποχῆς ποὺ σακάτευε κάθε τίμια δρᾶσι καὶ μπόδιζε κάθε δημιουργία.

Σήμερα δὲν παίζει ρόλο τὸ χρῆμα καὶ τὸ κτῆμα γιὰ τὴν κατάληψι μιᾶς θέσεως ἡγετικῆς. Τὸ φρόνημα, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ συνείδησι τῆς εὐθύνης, αὐτὰ ἀποφασίζουν. Οὔτε οἱ γνώσεις, οὔτε καὶ οἱ σπουδὲς ἀποφασίζουν σὰν δὲν συνοδεύωνται ἀπὸ τὰ παραπάνω. Γιατί, τί νὰ κάνη κανεὶς ἕναν ἡγέτη μὲ τὸ κεφάλι γεμᾶτο γνώσεις καὶ τὴν ψυχὴ ἄδεια ἀπὸ αὐτὴ τὴ συνείδησι ποὺ κηρύττει στὴ Νεολαία ὁ 'Αρχηγός; Τότε μποροῦν οἱ γνώσεις αὐτὲς μάλιστα νὰ καταντήσουν μαχαίρι ἐπικίνδυνο γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ συνόλου.

'Η ἀπαίτησι αὐτὴ τοῦ 'Αρχηγοῦ ἀπὸ τοὺς νέους θὰ διαμορφώση τὸ νέο γένος, τὸν νέον τύπον ἀνθρώπων μὲ τὴ συνείδησι τῆς εὐθύνης γιὰ κάθε τους πρᾶξι, ἕνα γένος, ποὺ θὰ ἔχη γράψει πάνω στὴ σημαία του τὸ θάρρος γιὰ πρᾶξι, τὸ φανατισμὸ γιὰ τὴν ἀλήθεια, τὴν ἀπόφασι γιὰ δημιουργία καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ γιὰ κάθε μεγάλο.

Σίτσα Καραϊσκάκη

Στὸ περιθώριον

ΟΙ ΑΧΕΠΑΝΣ

Ἡ «Νεολαία» χαιρετίζει ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τοὺς ἀφιχθέντας εἰς τὰ πάτρια χώματα ὁμογενεῖς τῆς Ἀμερικῆς ποὺ ἀνήκουν εἰς τὸ σωματεῖον Ἀχέπα. Καὶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν ἡ «Νεολαία» δὲν βλέπει μόνον τοὺς Ἕλληνας, ποὺ ξενητευμένοι εἰς τὴν φιλόξενον χώραν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἔρχονται νὰ προσκυνήσουν τὴν γενέτειραν, ἀλλὰ βλέπει εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς κρίκους ἐκείνους ποὺ συνδέουν τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν μεγάλην μᾶζαν τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ Ἀχέπανς εἶναι οἱ σύνδεσμοι ποὺ διατηροῦν ἀδιάκοπον τὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν πατρίδα καὶ καλλιεργοῦν εἰς αὐτοὺς τὰ αἰσθήματα τῆς νοσταλγίας καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Ἑλλάδα τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ. Ἀλλ' ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία ἐν μέσῳ τῶν Ἀχέπανς βλέπει καὶ τοὺς ἐκπροσώπους μιᾶς ἄλλης Ἑλληνικῆς Νεολαίας, ποὺ ἐνῷ διαμένει εἰς μίαν μακρινὴν χώραν, καὶ ἴσως ἴσως ἀνδροῦται ἐν μέσῳ ἄλλων, ξένων πρὸς ἡμᾶς ἠθῶν καὶ ἐθίμων, διατηρεῖ ἐν τούτοις ἄσβεστον τὴν φλόγα τῆς Ἐθνικῆς καταγωγῆς, καυχᾶται διὰ τὴν Ἐθνικότητά της καὶ φέρει ὑπερηφάνως τὸν τίτλον Ἑλληνική... Καὶ ἡ «Νεολαία» χαιρετῶσα μὲ ὅλην της τὴν ἀγάπην τοὺς ἐπισκέπτας μας, χαιρετᾷ καὶ τοὺς νέους Ἕλληνας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοὺς ἀπευθύνει μίαν συμβουλήν: Νὰ μὴ ξεχάσουν ποτὲ πὼς εἶναι Ἕλληνες!... Καὶ ἡ καρδιά τους ἂς σκιρτᾷ μόνον διὰ τὴν Ἑλλάδα...

ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ

Ὁ Ἀρχηγός, ὅστις ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του τὸ ὑπὸ τῆς Π. Δ. Θ. Π. δοθὲν θεατρικὸν ἔργον «Τὰ Σουλιωτόπουλα δὲν πέθαναν», τόσον ἐνεθουσιάσθη καὶ συνεκινήθη ἀπὸ τὸ φυσικὸ παίξιμο τοῦ μαθητοῦ τοῦ γυμνασίου Φαλαγγίτου Παν. Διαλινοῦ, ὅστις ὑπεδύθη τὸν πρωταγωνιστοῦντα ρόλον τοῦ Τούσα, ὥστε τὴν ἐπομένην ἐκάλεσε παρ' αὐτῷ τὸν νεαρὸν καὶ πλήρη μέλλοντος Φαλαγγίτην καὶ ἀφοῦ τὸν συνεχάρη καὶ διὰ δευτέραν φοράν, τὸν συνέστησεν εἰς τὸν παριστάμενον Γεν. Διευθυντὴν τοῦ Βασ. Θεάτρου κ. Κ. Μπαστιᾶν καὶ ἐζήτησε τὴν ἐγγραφὴν τοῦ Διαλινοῦ εἰς τὴν Δραματικὴν Σχολὴν καὶ τὴν παρακολούθησίν του ἐκ μέρους τοῦ κ. Μπαστιᾶ, καθόσον τοῦ λοιποῦ θὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν του.

Ὁ Ἀρχηγός, μέσα εἰς τὸν δαίδαλον τῶν ἀσχολιῶν του, εὑρίσκει τὸν καιρὸν να ἐνδιαφέρεται προσωπικῶς διὰ κάθε νέον μὲ ταλέντο καὶ νὰ τὸν θέτῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ καὶ τοῦ Κράτους.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ

Τρίτη κατὰ σειρὰν ἡ παρέλασις τοῦ στρατοῦ μας τῆς 25 Μαρτίου 1939, ποὺ τὴν ἐχάρηκε μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τὴν ψυχή του ὁ ἑλληνικὸς λαός, τρίτη καὶ καλλίτερη ἀπὸ τὶς δύο προηγούμενες, ποὺ βέβαια δὲν μποροῦν οὔτε νὰ παραβληθοῦν μ' αὐτὲς αἱ μεταπολεμικαὶ παρελάσεις εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ξέρουμε κι' ἐμεῖς καλὰ πὼς στρατὸς πρῶτα-πρῶτα θὰ πῇ φρόνημα καὶ ὁπλισμὸς ψυχῆς, ἀκόμα καὶ σήμερα, ποὺ μὲ τὴν εἴσδυσιν τῆς τεχνικῆς παντοῦ ἔχουν καὶ οἱ στρατοὶ καὶ οἱ πόλεμοι μηχανοποιηθῆ. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ φρόνημα ποὺ ἄλλος τρόπος κι' ἄλλη εὐκαιρία νὰ δοκιμασθῇ πραγματικὰ δὲν μᾶς δίδεται — καὶ φυσικὰ κανεὶς δὲν τὸ εὔχεται νὰ δοθῇ — ἠμποροῦμε πάντως νὰ τὸ σφυγμομετροῦμε καὶ ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ στρατοῦ κατὰ τὰς τελετὰς καὶ τὰς παρελάσεις ἀπ' εὐθείας, ἐμμέσως δὲ ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις ποὺ προκαλοῦν αἱ ἐμφανίσεις αὐταὶ εἰς τὸν λαόν, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἀπὸ τὴν συμμετοχὴν ποὺ λαμβάνει ὁ λαὸς ὁ ἴδιος εἰς τὰς ἐμφανίσεις τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τῆς χώρας. Μὲ τὸ κριτήριον αὐτὸ ἐξετάζοντες τόσον ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ στρατοῦ μας κατὰ τὴν παρέλασιν τῆς Ἐθνικῆς ἑορτῆς, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν παράστασιν τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ ἀπὸ τὰς ἐκδηλώσεις τῆς στοργῆς, τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, ἠμποροῦμε νὰ εἴμεθα ὅλοι περισσότερο παρὰ ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ποὺ ἔγινε τὰ τελευταῖα χρόνια διὰ τὸν στρατόν, καὶ ὄχι μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ ὑλικοῦ ἐφοδιασμοῦ. Αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουν στρατιωτικὸν πνεῦμα, ὅπως τὸ ἐννοοῦν ἀλλοῦ, ἡ λατρεία δηλαδὴ καὶ ὁ θαυμασμὸς τῆς συγκροτημένης ὑλικῆς δυνάμεως, δὲν καλλιεργεῖται οὔτε καὶ ἐκαλλιεργήθη ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀκόμα καὶ τότε ποὺ τὸ Κράτος τὸ ἑλληνικὸν δὲν εἶχε συμπληρώσει τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Ἔθνους. Οἱ Ἕλληνες ἐπολεμήσαμε πάντοτε ἀμυνόμενοι, διὰ ν' ἀντιμετωπίσωμεν ἐπιβουλὰς ποὺ ἐστρέφοντο εἴτε ἐναντίον τῆς ἀκεραιότητος τοῦ Κράτους μας, εἴτε ἐναντίον τῶν ἀλυτρώτων τμημάτων τοῦ Ἔθνους μας. Καὶ ἂν κάποτε οἱ πόλεμοι μας ἐφαίνοντο ἐπιθετικοί, ὁ σκοπὸς των δὲν ἦτο οὔτε ἡ κατάκτησις οὔτε ἡ καθυπόταξις λαῶν ξένων, ἀλλὰ ἡ ἀποτίναξις ξένης κυριαρχίας ἐπὶ Ἑλλήνων καὶ ἡ ἀπολύτρωσις ἑλληνικῶν χωρῶν. Καὶ ἐπειδὴ τέτοιος ἦτο ὁ χαρακτὴρ τῶν πολέμων μας, ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ μὴ μᾶς χρειασθῇ γιὰ νὰ ἐκδηλώσουμε τὴν ψυχικήν μας ρώμην, νὰ καλλιεργήσουμε προηγουμένως εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ μας αὐτό, ποὺ ἀλλοῦ ὀνομάζεται στρατιωτικὸν πνεῦμα. Ἔτσι ἡ πολεμική μας ἀρετὴ δὲν εἶχε οὔτε ὠμότητα, οὔτε σκληρότητα. Καὶ αὐτὴ ἡ ἔλλειψις — ἂν μπορῇ νὰ ὀνομασθῇ ἔλλειψις — καθόλου δὲν ἠλάττωσε, ἀλλὰ ηὔξησε μᾶλλον τὴν πολεμικὴν μας ἀρετήν, γιατὶ τῆς μετέδιδε καὶ εἰς τὰς πλέον τραχείας στιγμὰς ἕνα πνεῦμα ἀπόλυτα ἰδεαλιστικόν.

Αὐτὸ τὸ ἴδιον πνεῦμα διατηροῦμε καὶ καλλιεργοῦμε καὶ τώρα καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ διέπει τὰς σχέσεις μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ πνεῦμα τῆς θερμῆς καὶ ὑπερηφάνου στοργῆς, ποὺ τόσον πλούσιον ἐξεδηλώθη πάλιν κατὰ τὴν Ἐθνικήν μας ἑορτήν, μὲ τὴν λαμπρὰν ἐμφάνισιν τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τοῦ Ἔθνους, ἐμφάνισιν ποὺ ἔφθασεν ὀλίγων ἐτῶν ἐργασία νὰ τὴν καταστήσῃ ἐφάμιλλον μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν καλλιτέρων στρατῶν τοῦ κόσμου.

Η Ε.Ο.Ν. ΚΑΙ Η 25Η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἔδωσεν ἐφέτος ἕνα ἰδιαίτερον τόνον δροσιᾶς εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἐθνικῆς μας ἑορτῆς καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρώτην λαμπρὰν ἐμφάνισίν της, εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως, τὴν παραμονὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ 1938, ἡ ὀργάνωσις τῶν γαλάζιων στολῶν ἐπέτυχε, μὲ γοργότητα ἀληθινὰ ἑλληνικήν, ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ν' ἁπλώσῃ τὸ δίκτυόν της ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς χώρας, μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου χωριοῦ, καὶ νὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους της τὰ Ἑλληνόπουλα ὅλων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων. Ἀπὸ τὰ θρανία τῶν σχολείων, ἀπὸ τὰ μηχανοστάσια τῶν ἐργοστασίων, ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς καὶ ἀπὸ τὰς ποιμενικὰς καλύβας, ὅλη ἡ ζωντανή, ἡ ἀδιάφθορος ἑλληνικὴ νεότης, τ' ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια τῆς Ἑλλάδος ἐπῆραν τὴν θέσιν των εἰς τὰς εὐτάκτους φάλαγγας τῆς ὀργανώσεως. Ἔτσι τὸ μέγα κίνημα τῆς Νεολαίας τοῦ Ἔθνους, ἕνα κίνημα ἐντελῶς νέον εἰς τὴν ἐθνικήν μας ζωήν, ἐμπῆκε εἰς τὸν μεγάλον του δρόμον, εἰς τὸν δρόμον ποὺ ἡ ἐπανάστασις τῆς 4ης Αὐγούστου διήνοιξε καὶ ποὺ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ δρόμος τῶν αἰωνίων παραδόσεων τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μὲ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας τὸ Ἐθνικὸν Κράτος, ποὺ ἀφετηρία του ἦτο ἡ στερεὰ ἀνασύνδεσις τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ μὲ τὸ ἐθνικὸν παρελθόν, μὲ ὅ,τι ὑπάρχει μεγάλο, ἀκατάλυτον καὶ αἰώνιον εἰς τὸ παρελθὸν αὐτό, ἔχει ἁπλώσει ὄχι ὀλιγώτερον στερεὰν τὴν γέφυραν πρὸς τὸ μέλλον. Εἰς τοὺς νέους Ἕλληνας, τοὺς αὐριανοὺς συνεχιστὰς τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, ποὺ τὸ παλαιὸν Κράτος ὁσάκις κατεδέχετο ν' ἀσχοληθῇ μαζί των δὲν ἔκαμνε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τοὺς διχάζῃ, νὰ τοὺς διαιρῇ, νὰ τοὺς ὑποκινῇ ἐναντίον ἀλλήλων, νὰ τραυματίζῃ τὰ ὄνειρα καὶ τὰς ἐλπίδας των, νὰ τοὺς ὠθῇ πρὸς τὴν μηδενιστικὴν ἄρνησιν, ἡ Ε. Ο. Ν. ἄνοιξε διάπλατα ὅλας τὰς δυνατότητας τῆς γονίμου συμμετοχῆς εἰς τὰς ἐθνικὰς προσπαθείας. Καὶ τὰς ἄνοιξε τὰς δυνατότητας αὐτὰς χωρὶς περιορισμούς, χωρὶς διακρίσεις, ἐπὶ ποδὸς τῆς μόνης ἀληθινῆς καὶ τῆς μόνης δυνατῆς ἰσότητος, τῆς ἰσότητος δηλαδὴ ποὺ «δὲν μετρᾶ κεφάλια καὶ κόβει σκούφους», ἀλλὰ βαθμολογεῖ καὶ συντάσσει τὰ ἄτομα κατὰ τὴν πραγματικήν των ἀξίαν καὶ σύμφωνα μὲ τὰς δυνατότητας ποὺ φέρουν μέσα των, σύμφωνα μὲ τὰ δῶρα τῆς ἐπινοίας καὶ τῆς ἐπιδόσεως ποὺ τοὺς ἐχάρισεν ὁ Θεός.

Μὲ τὴν ἀρχὴν αὐτὴν ἡ Ε. Ο. Ν. ἥνωσεν ἀδιάσπαστα εἰς ἕνα δυναμικὸν σῶμα τὴν νεότητα τοῦ Ἔθνους. Τῆς ξανάδωσε τὴν δυνατότητα νὰ αἰσθάνεται καὶ νὰ ζῇ ἔντονα τὴν χαρὰν διότι ὑπάρχει καὶ τὴν εὐγένειαν τῆς καταγωγῆς της καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς ἑλληνικότητός της. Ἔτσι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Νέου Κράτους καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μεγάλης προσπαθείας ποὺ ἐπιχειρεῖ τὸ Κράτος αὐτὸ προσετέθη μία ἀνυπολογίστου ἀξίας δύναμις, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ ὁρμή, ἡ δύναμις καὶ ἡ αἰσιοδοξία τῆς νεότητος. Καὶ ὅσο παγιώτερα καὶ στερεώτερα θὰ συντάσσεται αὐτὴ ἡ δύναμις, τόσον ἀποδοτικωτέρα καὶ γονιμωτέρα θὰ γίνεται ἡ προσπάθεια τοῦ Νέου Κράτους διὰ τὸ παρὸν καὶ διὰ τὸ μέλλον, διὰ τὴν συνέχειαν καὶ διὰ τὴν διάρκειαν. Καὶ εἶναι ἡ ὀρθὴ διαίσθησις αὐτῆς τῆς δυνατότητος ἡ αἰτία τῆς θερμῆς στοργῆς καὶ τοῦ ἰσχυροῦ ἐνθουσιασμοῦ μὲ τὸν ὁποῖον ὁ λαὸς εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐχαιρέτισε τὴν συμμετοχὴν τῶν σχηματισμῶν τῆς Νεολαίας εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἐθνικῆς ἑορτῆς.

Στὸ περιθώριον

ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΤΟΡΓΙΚΟΣ

Ἡ μέριμνα τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὅστις προσωπικῶς ἐπεστάτησεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ τερματισμοῦ τῆς παρελάσεως τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὴν λεωφόρον Ἀλεξάνδρας, μέχρι τῆς ἐπιβιβάσεως καὶ τοῦ τελευταίου Φαλαγγίτου εἰς τὰ αὐτοκίνητα, ἀποδεικνύει τὸν πρωτεργάτην τῆς Ἐθνικῆς Ἀναδημιουργίας στοργικὸν πατέρα τῆς Νεολαίας μας.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ἄνευ προηγουμένου ἐργατικότητος, ὁ Ἀρχηγός, ἦτο ἀδύνατον νὰ πεισθῇ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, ἂν καὶ κατάβρεκτος, ἐὰν διὰ τῶν ἰδίων του ὀφθαλμῶν δὲν ἐπείθετο ὅτι οὔτε ἕνα ἀπὸ «τὰ παιδιά του» ἔμεινε ἄνευ μεταφορικοῦ μέσου.

Πραγματικὸς καὶ στοργικὸς πατέρας, ἀπεδείχθη ὑπεράξιος τῆς λατρείας καὶ τῆς αὐτοθυσίας τῆς Νεολαίας μας, ἡ ὁποία μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν ἐξητωκραύγαζε καὶ παρήλαυνε ἀπὸ τὴν κατακλυσμιαίαν βροχὴν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου. Ἀλλὰ τέτοιος πατέρας δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ τέτοια παιδιὰ νὰ δημιουργήσῃ καὶ τοιαύτην στοργὴν νὰ ἐπιδείξῃ πρὸς αὐτά.

ΑΙ ΔΩΡΕΑΙ

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἔχει ἐπαρκῶς ἀντιληφθῆ τὸ μέγα Ἐθνικὸν Ἔργον ποὺ συντελεῖται μέσα εἰς τὰς πυκνὰς μάζας τῆς Νεολαίας ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ. Καὶ μέσα εἰς τὰ τόσα δείγματα τῆς κατανοήσεως τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀληθείας, ἔρχεται τὸ γεγονὸς ὅτι πολῖται Ἕλληνες, χωρὶς καμμίαν ἐξωτερικὴν ὑποκίνησιν, ἀλλὰ ἁπλῶς μὲ τὴν συναίσθησιν τῆς ὑποχρεώσεως ποὺ ἔχουν νὰ συμβάλουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ συντελούμενον μέγα ἔργον, προσέρχονται καὶ συνεισφέρουν ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὁ κ. Τακβοριάν, ἐπὶ παραδείγματι, προσέφερε τετρακοσίας χιλιάδας δραχμῶν, οἱ κ. κ. καθηγηταὶ καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ Πανεπιστημίου 93.175 καὶ ὅπως φαίνεται καὶ εἶναι γνωστὸν αἱ προσφοραὶ αὐταὶ δὲν εἶναι αἱ πρῶται οὔτε θὰ εἶναι καὶ αἱ τελευταῖαι.

Τὸ περιοδικὸν «Ἡ Νεολαία», ποὺ ἐν προκειμένῳ διερμηνεύει τὴν κοινὴν γνώμην τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου τῶν νέων τῆς χώρας, δὲν γνωρίζει εἰς ποῖον νὰ πρωτοεκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὰς εὐχαριστίας της: πρὸς τοὺς δωρητὰς ἢ πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν ποὺ μὲ τὸ τεράστιον ἔργον του ἐμπνέει τοὺς Ἕλληνας πολίτας εἰς γενναίας χειρονομίας; Ἡ τιμὴ ἀναμφισβήτητα ἀνήκει κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τὸν μεγάλον μας Ἀρχηγόν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ Νεολαία τῆς χώρας ἐκφράζει τὴν μεγάλην της εὐγνωμοσύνην.

Ἕνας διάλογος γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους

ΟΙ ΣΕΙΡΗΝΕΣ

('Ο Τάσος ἀνέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες... Χώθηκε στὸ διάδρομο καὶ χωρὶς νὰ χτυπήση ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ θείου του...).

Τάσος: Κυττάξτε, κυττάξτε, θεῖε, τί λέει ἡ ἐφημερίδα.

Θεῖος (κάπως πειραγμένος): Τί συμβαίνει;

Τάσος: ...'Ορίστε! Μπορεῖ λοιπὸν νὰ εἶναι ἀλήθεια;

Θεῖος: Ξέρεις πὼς ὅταν ἐργάζωμαι...

Τάσος: Τὸ ξέρω... τὸ ξέρω.. Μὰ εἶναι τόσο περίεργο...

Θεῖος: 'Εμπρὸς λοιπόν... νὰ δοῦμε.

Τάσος: Κάποιος πλοίαρχος, λέει, στὸν 'Ατλαντικό, συνάντησε μιὰ φορὰ ἕνα τεράστιο θαλάσσιο ζῶο ποὺ εἶχε καταπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ ἄνθρωπο... "Υστερα ἀπ' αὐτὸ ὁ συντάκτης ρωτᾶ: Μήπως λοιπὸν οἱ σειρῆνες τοῦ 'Οδυσσέα δὲν εἶναι μῦθος;

('Ο θεῖος πῆρε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζη τὸ σχετικὸ ἄρθρο. 'Ο Τάσος μὲ προσοχὴ παρακολουθοῦσε τὴν ἔκφρασί του, προσπαθῶντας νὰ μαντέψη τί ἐντύπωσι τοῦ ἔκαναν οἱ διάφορες λεπτομέρειες τῆς περίεργης αὐτῆς ἱστορίας... 'Ως τόσο ἦταν λιγάκι ἀπογοητευμένος, γιατὶ ὁ θεῖος χαμογελοῦσε ἐλαφρὰ καὶ τὸ βλέμμα του ἔδειχνε πὼς δὲν ἔδινε καὶ τόση σημασία στὴν εἴδησι...).

Τάσος: Λοιπόν...

Θεῖος: 'Η θάλασσα δημιουργεῖ παραισθήσεις... 'Η μονοτονία τῶν μεγάλων ταξειδιῶν, ἡ ὁμίχλη, ὁ φόβος καμμιὰ φορά... Δὲν εἶναι παράξενο...

Τάσος: "Ωστε δὲν τὸ πιστεύετε;

Θεῖος: Πῶς ὑπάρχουν ψάρια ἀνθρωπόμορφα;"Οχι! Τὰ ὄντα διαπλάσσονται ἀναλόγως μὲ τὶς συνθῆκες ποὺ ζοῦν... Εἶναι μηχανὲς προσαρμοσμένες στὸ περιβάλλον τους... "Ενα τέτοιο ζῶο π. χ. δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ζήση στὴ θάλασσα... Θὰ ἦταν κάτι παρὰ φύσιν, ὅπως λέμε...

'Η φαντασία ὅμως δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τέτοια μικροπράματα... Πλάθει ἐλεύθερα, ἔξω ἀπὸ τὰ πλαίσια τῶν φυσικῶν νόμων...

Τάσος: Δηλαδὴ θέλετε νὰ πῆτε... πὼς τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ ψάρι εἶναι πλάσμα τῆς φαντασίας τοῦ πλοιάρχου...

Θεῖος: Χωρὶς ἄλλο.

Τάσος: Κρῖμα...

Θεῖος: Γιατὶ κρῖμα;

Τάσος: Θἄταν ὡραῖο νὰ ὑπάρχουν πραγματικὰ σειρῆνες... "Οταν διάβαζα τὴν «'Οδύσσεια» σκεφτόμουν ἂν ὅλ'αὐτὰ εἶν'ἀλήθεια, πόση μεγαλύτερη ἀξία θὰ ἔχη τὸ ἔπος τοῦ 'Ομήρου... Τώρα μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς εἶναι μονάχα γιὰ τὰ μικρὰ παιδιά.

Θεῖος: Δὲ συμφωνοῦμε καθόλου... 'Εγώ, κάτω ἀπὸ τοὺς στίχους τῆς «'Οδύσσειας» βλέπω μιὰ ἱστορία ἀληθινή... Τοὺς ἀγῶνες μιᾶς ἡρωϊκῆς ράτσας, ἱστορημένους μὲ τὰ πιὸ φανταχτερὰ χρώματα.... Στὰ παλάτια τῆς τέχνης ἡ ζωὴ μπαίνει πάντα στολισμένη μὲ χλαμύδα παράτας...

Τάσος: Δὲν καταλαβαίνω.

Θεῖος: 'Απλούστατα... Γιὰ νὰ μπῆς στὴν ἀτμόσφαιρα ἑνὸς ποιητῆ καὶ νὰ νοιώσης τί κρύβεται κάτω ἀπὸ τὶς σκηνὲς καὶ τὰ λόγια του, χρειάζεται μιὰ προπαρασκευή... Μιὰ κάθαρσι ἀπαραίτητη.... Χρειάζονται φτερά... Πὲς καλύτερα ὁ ποιητὴς εἶναι ἕνα ἀηδόνι. Γιὰ νὰ λαλήση μέσα σου πρέπει ἡ καρδιά σου νἆναι ἀνθισμένη... Λοιπὸν οἱ σειρῆνες ὑπάρχουν, ἀγαπητέ μου.

Τάσος: Μά....

Θεῖος: Ναί, ναί... 'Ακριβῶς ὅπως ὁ ποιητὴς τὶς περιγράφει. "Οταν ἁπλώνεται γαληνὸ τὸ πέλαγο καὶ συγχίζονται τὰ σύνορα οὐρανοῦ καὶ γῆς, μέσα σὲ χρυσογάλαζη καταχνιά, τὸ μαγικό τους τραγούδι ἀντηχεῖ τόσο γλυκὸ ποὺ καμμιὰ ἀνθρώπινη καρδιὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ βαστάξη χωρὶς νὰ ραγίση... Οἱ ναῦτες, ποὺ σκυμμένοι στὰ κουπιὰ λάμνουν μέρα νύχτα τραβῶντας γιὰ τὴ μακρινὴ πατρίδα, ἀνατριχιάζουν μόλις τ' ἀκούσουν... Ξεχνιοῦνται... Σβύνει τ' ἀστέρι ποὺ τοὺς ὁδηγοῦσε... Σὰ μιὰ ἀόρατη τεράστια ἀράχνη τὸ τραγούδι τοὺς περιπλέκει στὰ χρυσᾶ του νήματα.

Τάσος: "Αν εἶναι ἀλήθεια... πῶς θἄθελα νὰ τ' ἀκούσω!

Θεῖος: 'Ο 'Οδυσσέας ποὺ γνώρισε ὅλες τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου τούτου καὶ καμμιὰ δὲν τὸν ἔκαμε νὰ ξεχάση τὴν 'Ιθάκη, σὰν πέρασε ἀπὸ τὸ νησὶ τῶν Σειρήνων...

Τάσος: ...ἔβαλε τοὺς συντρόφους νὰ τὸν δέσουν στὸ κατάρτι...

Θεῖος: Ποὺ σημαίνει... κανεὶς δὲν πρέπει νἆναι βέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτό του...

(Παῦσις. 'Ο θεῖος φαινόταν σκεφτικός. 'Ο Τάσος τὸν παρακολουθοῦσε... Χίλιες ἐρωτήσεις τοῦ ἔκαμαν τὰ χείλια... Μιὰ ἀλήθεια θαμποφαίνονταν στὸ μυαλό του... 'Ως τόσο δὲν μποροῦσε ἀκόμα καθαρά, χειροπιαστὰ νὰ ποῦμε, νὰ τὴν διακρίνη... Μὰ τί ἐννοοῦσε λοιπὸν ὁ θεῖος του; Καὶ γιατὶ ἀφοῦ πραγματικὰ πίστευε στὴν ὕπαρξι τῶν Σειρήνων, ἀρνιόταν ὕστερα τὶς βεβαιώσεις τοῦ πλοιάρχου; Μήπως οἱ Σειρῆνες τοῦ θείου ἦσαν σύμβολα φυσικῶν δυνάμεων ποὺ μᾶς παρασύρουν ἀπὸ τὸ δρόμο μας ξάφνου καὶ μᾶς κάνουν νὰ ξεχάσουμε τὸν προορισμό μας; Δίχως ἄλλο αὐτὸ θὰ ἦταν... Μὰ δὲν ἤθελε νὰ ρωτήση... νὰ δείξη στὸ θεῖο του πὼς δὲν κατάλαβε... Αὐτὸ τοῦ πρόσβαλλε τὸ φιλότιμο...).

Θεῖος: Πῶς πηγαίνουν οἱ ἐξετάσεις;

Τάσος: "Ως τὴν ὥρα πολὺ καλά.

Θεῖος: "Εχεις πάντα στὸ νοῦ σου νὰ σπουδάσης μηχανικός;

Τάσος: Βέβαια... Καμμιὰ ἄλλη ἐπιστήμη δὲ μὲ τραβάει τόσο.

Θεῖος: Γιατί;

Τάσος: Εἶναι λιγάκι δύσκολο νὰ σᾶς ἀπαντήσω... "Ισως νὰ ἔχω φυσικὴ κλίσι... Οἱ μηχανὲς πάντοτε μ' ἀρέσαν... Θυμᾶστε... ἤμουνα μικρὸς ἀκόμα, κι' ὅμως μποροῦσα νὰ διορθώνω τὰ ἠλεκτρικὰ ὅταν χαλνοῦσαν...'Η μεγαλύτερη χαρά μου ξέρετε ποιὰ ἦταν; "Οταν μιὰ Πρωτοχρονιὰ μοῦ χαρίσατε ἕνα mécano. "Εκανα γιοφύρια, πύργους... Φανταζόμουνα βουερὰ ποτάμια ποὺ περνοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ γιοφύρια χωρὶς νὰ τὰ τραντάζουν...Κι' ὅλοι θαύμαζαν τὸ μηχανικὸ ποὺ τἄχτισε... Χά!... χά!... 'Αλήθεια σᾶς λέω... Γελῶ ὅταν θυμᾶμαι ποὺ τὸ πίστευα πραγματικὰ καὶ καμάρωνα...

Θεῖος: "Ωστε τραβᾶς, νὰ ποῦμε, γιὰ τὴν 'Ιθάκη σου μὲ πίστι;

Τάσος: Γιὰ τὴν 'Ιθάκη μου;

Θεῖος: Βέβαια... 'Ο καθένας μας εἶναι κι' ἕνας 'Οδυσσέας ποὺ τραβάει γιὰ τὴν 'Ιθάκη του... τὸ σκοπό του... τὸ λιμάνι ποὺ θ' ἀράξη. "Οσο περισσότερο θαλασσοπνιγῆ στὰ πέλαγα, τόσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ νίκη του. Μὰ θὰ φθάση;

Τάσος: Γιατὶ ὄχι;

Θεῖος: Ξεχνᾶς τὴν Κίρκη, τὴ Χώρα τῶν Λωτοφάγων, τὶς Σειρῆνες;

Τάσος: Μὰ τί κρύβεται λοιπὸν κάτω ἀπ' ὅλ' αὐτά;

Θεῖος: Χμ... "Οχι τίποτα ὡρισμένο, ποὺ νὰ μπορῶ ἔτσι μὲ μιὰ λέξι νὰ σοῦ τ' ὀνομάσω... Σοῦ λέω γενικά... Οἱ χαρές... Οἱ χαρὲς τῆς ζωῆς... "Αν τὶς ἀποφύγης δὲν μπορεῖς νὰ λέγεσαι τέλειος ἄνθρωπος... Σὰν τὸ μονόχορδο βιολί... θἆσαι ξερός, μονότονος, πληχτικός... "Αν παραδοθῆς τέλεια σ' αὐτὲς εἶσαι χαμένος... Γίνεσαι γουροῦνι σὰν τοὺς συντρόφους τοῦ 'Οδυσσέα, ἢ ξεχνᾶς τὴν πατρίδα, γοητευμένος ἀπὸ τὴ γλύκα τῶν λωτῶν, ἢ ἀφήνεις τὰ κόκκαλά σου νἀσπρίζουν στὸν ἥλιο καὶ τὴ θαλασσινὴ ἁρμύρα σπαραγμένος ἀπὸ τὶς Σειρῆνες... Πέρνα δίπλα ἀπὸ τὸ νησί τους, μὰ δέσε σκληρὰ τὸ ἀδύνατο κορμί σου μὲ τὰ σκοινιὰ τῆς θέλησης...

Τάσος: Κι' ἂν δὲν ἔχω μιὰ τέτοια θέλησι;

Θεῖος: Χμ... "Αν δὲν ἔχης δυνατὴ θέλησι; Τότε κάμε ὅ,τι καὶ ὁ 'Οδυσσέας στὶς δουλικὲς ψυχὲς τῶν συντρόφων του... Κλεῖσε τὰ μάτια, φράξε τ' αὐτιά... καὶ προσπέρασε... Εἶναι σκληρὸ βέβαια, μά...

ΜΑΝ

Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΕΛΑΣΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ποίαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν ἡ ὑπὸ καταρρακτώδη βροχὴν παρέλασις τῆς Ε. Ο. Ν. τὸ ἀπόγευμα τῆς 25 Μαρτίου, μαρτυροῦν τὰ σχόλια ὁλοκλήρου τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου, τὰ ὁποῖα δημοσιεύομεν κατωτέρω, ἀντὶ πάσης ἄλλης κρίσεως τῆς «Νεολαίας» ἐπὶ τοῦ ἱστόρικοῦ τούτου γεγονότος.

Παρὰ τὴν βροχὴν ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας παρήλασε χθὲς τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν Λεωφόρον Ἀλεξάνδρας ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Ὁ δὲ Βασιλεύς, ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ οἱ ὑπουργοί του παρηκολούθησαν ἀκάλυπτοι τὴν παρέλασιν αὐτήν. Καὶ ἦτο ἡ ἐμφάνισις τῆς Νεολαίας ἀρτία, σεμνή, πειθαρχημένη, ἐνῷ ἡ βροχὴ ἦτο σκληρὰ καὶ ὁρμητική. Ἀλλ' αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ βροχή, ἡ ὁποία ἠδύνατο ἴσως νὰ φοβίσῃ τὰ παιδιά, νὰ διαλύσῃ τὰς φάλαγγας ἢ νὰ ταράξῃ τὴν εὐρυθμίαν των, ὑπῆρξεν ἡ Λυδία λίθος ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἐδοκιμάσθη ἡ προσπάθεια τῆς Ὀργανώσεως. Καὶ ἀπεδείχθη πόσον ἐπιτυχῶς ἐδοκιμάσθη. Διότι δὲν παρήλασε μόνον ἡ Νεολαία εἰς ἀρτίους σχηματισμούς. Μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν φαλάγγων τὰ μέλη της ἐπέστρεψαν σπίτια των διαρκῶς ὑπὸ βροχήν. ψάλλοντα πατριωτικὰ ᾄσματα!... Ἡ νεολαία μας ἀπέδειξε χθὲς ὅτι εἶναι ἀξία τοῦ τίτλου της: Νεολαία Ἐθνικὴ — ἀξία τῆς ὡραιοτέρας ἀλκῆς τῆς φυλῆς.

«ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ»

Τὴν 4.30΄ μ. μ. τῆς χθὲς εἶχεν ὁρισθῆ ἡ παρέλασις τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας. Πρὸ τῆς ὥρας αὐτῆς ὁ ἀττικὸς οὐρανός, σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα σκοτεινὰ προεμήνυε ραγδαίαν βροχὴν καὶ ὅταν ἐπλησίασεν ἡ ὥρα τῆς παρελάσεως ἤρχισαν νὰ πίπτουν αἱ πρῶται ψεκάδες. Ἄλλοτε μία βροχὴ ἦτο ἀρκετὴ διὰ νὰ ματαιώσῃ μίαν ὑπαίθριον τελετήν. Χθὲς ἡ βροχή, ἡ ὁποία ἀπέβαινε βαθμηδὸν ραγδαιοτέρα καί, συνοδευομένη ἐνίοτε ἀπὸ ἀστραπὰς καὶ βροντάς, προσέλαβε, τέλος, βιαιότητα καταιγίδος, ἔδωκεν ἁπλῶς μίαν εὐκαιρίαν διὰ νὰ καταδειχθῆ ὅτι πολλὰ πράγματα μετεβλήθησαν εἰς τὴν χώραν μας. Ὁ κ. πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως, τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον καὶ τὸ Διπλωματικὸν Σῶμα προσῆλθον τὴν ταχθεῖσαν ὥραν. Καὶ ὅταν προσῆλθεν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῶν Πριγκήπων καὶ τῶν Πριγκηπισσῶν ἡ παρέλασις ἤρχισε καὶ διεξήχθη μὲ θαυμαστὴν ζωηρότητα ἐκ μέρους ὅλων τῶν φαλάγγων τῆς Νεολαίας. Αἱ φάλαγγες τῶν νέων ἀπέδειξαν χθὲς ὅτι ἡ σημερινὴ ἑλληνικὴ νεολαία ἐδιδάχθη νὰ ἐπιτελῇ τὸ καθῆκον ὑπὸ οἱασδήποτε συνθήκας, μὲ ὁσασδήποτε καιρικὰς ἀντιξοότητας. Ἐπὶ μακρὸν οἱ ἐπίσημοι παρηκολούθουν τὴν παρέλασιν ἀκάλυπτοι. Καὶ ὅταν αὐτὴ ἐτερματίσθη, τὰ τμήματα τῆς Νεολαίας ἀπεχώρουν μὲ ἀμείωτον τὸν ἐνθουσιασμόν των. Ἦτο καὶ τοῦτο ἓν ἀπὸ τὰ ἀξιοσημείωτα χαρακτηριστικὰ τοῦ χθεσινοῦ ἑορτασμοῦ.

«ΠΡΩΪΑ»

Η καταρρακτώδης βροχὴ τοῦ ἀπογεύματος τοῦ προχθὲς Σαββάτου δὲν ἤρκεσεν ὄχι νὰ ματαιώσῃ, ἀλλ' οὔτε κἂν νὰ μειώσῃ τὴν λαμπρότητα τῆς παρελάσεως τῶν τμημάτων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ τῶν ἐπισήμων. Καίτοι βρεχόμενοι διαρκῶς Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι διετήρησαν τοὺς ὡραίους σχηματισμούς των καὶ παρήλασαν ὑπερήφανοι, μὲ πτερωτὸν βῆμα, μὲ ὑπέροχον παράστασιν, μὲ ἀκτινοβολοῦντα πρόσωπα, μιὰ ζωντανὴ εἰκὼν τῆς Νέας Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ καταβάλῃ. Τὰ παιδιὰ τῆς Ε. Ο. Ν. ἀπέδειξαν ἔτσι ὅτι ἔχουν ἀνωτέραν ἐπίγνωσιν τοῦ καθήκοντος, βαθὺ τὸ αἴσθημα τῆς πειθαρχίας καὶ ἐνθουσιασμὸν ποὺ δὲν ψυχραίνεται ἀπὸ καμμίαν ἐναντιότητα. Ἐμπνεόμενα ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῶν μελῶν τῆς Φάλαγγος καὶ τῶν ἐπισήμων, οἱ ὁποῖοι ἀσκεπεῖς παρηκολούθησαν τὴν ἀλησμόνητον παρέλασιν, καὶ τὰ πλήθη ποὺ συνέρρευσαν διὰ νὰ καμαρώσουν τὴν ἑλληνικὴν νεότητα ἔμειναν εἰς τὰς θέσεις των, ἑνοῦντα τὰς ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας των μὲ τὰς ἐκδηλώσεις αὐτῆς πρὸς τὸν Ἄνακτα καὶ πρὸς τὸν Κυβερνήτην, καὶ πείθοντα οὕτως ὅτι σήμερον ὅλαι αἱ καρδίαι δονοῦνται μὲ τὸν ἴδιον πατριωτικὸν παλμόν.

«ΕΘΝΟΣ»

Καθὼς ἐμαίνετο προχθὲς τὸ ἀπόγευμα ἡ νεροποντή, καὶ ἠνάγκασε τοὺς πάντας νὰ καταφύγουν κάτω ἀπὸ μίαν οἱανδήποτε στέγην, αἴφνης ἠκούσθησαν εἰς τὴν λεωφόρον Ἀλεξάνδρας ἦχοι μουσικῆς, κατόπιν δυναταὶ φωναὶ ἐτραγουδοῦσαν κάποιο ἐμβατήριον καὶ εἰς τὰ διάμεσα ἠκούετο ἐντονώτατος πιὰ ρυθμικὸς βηματισμός. Ὅλοι ἐξεπλάγησαν. Οἱ κυνηγημένοι τῆς βροχῆς ἔρριψαν ἀπὸ τὰς κρύπτας των ἕνα βλέμμα, καὶ εἶδαν μίαν πολυάνθρωπον φάλαγγα νέων, νὰ προχωρῇ θαυμασίως συντεταγμένη, μὲ βῆμα λαμπρόν, μὲ παράστημα ἀκλόνητον, καὶ νὰ γεμίζῃ τὸν δρόμον μὲ τὸν ἔντονον ἦχον τοῦ τραγουδιοῦ της. Σὰν νὰ μὴν ἔπεφτεν ὄχι κατακλυσμός, ἀλλὰ οὔτε σταγών. Σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε. Ἦτο τὸ ἐπιτελεῖον τῆς κεντρικῆς διοικήσεως τῆς νεολαίας καὶ οἱ Φαλαγγῖται τῶν ἀνωτάτων σχολῶν μὲ τοὺς φοιτητὰς Φαλαγγίτας ἐπὶ κεφαλῆς. Ὁ κόσμος ᾐσθάνθη συγκίνησιν, θαυμασμόν, ἐβγῆκε καὶ ἐχειροκρότησεν. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἦτο μία γενναιότης νὰ μείνῃ ἡ φάλαγξ ἀνεπηρέαστος εἰς τὴν καταιγίδα. Φιλοτιμία καὶ συναίσθησις καθήκοντος. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ ἔλεγε πολλά. Ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα. Ὅταν ὅμως ἡ φάλαγξ ἔφθασε πρὸ τῆς ἐξέδρας τῶν ἐπισήμων, εἶδε νὰ στέκουν ἐπίσης εἰς τὴν θέσιν των διάβροχοι, ἀλλὰ ἀκίνητοι κάτω ἀπὸ τὴν ραγδαίαν βροχήν, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ἀρνηθέντες μάλιστα νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ἀλεξιβρόχια ποὺ τοὺς προσεφέροντο. Οἱ Φαλαγγῖται ἐθαύμασαν τοὺς ἀρχηγούς των — καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τοὺς Φαλαγγίτας.

«ΤΥΠΟΣ»

Η χθεσινὴ παρέλασις τῶν τμημάτων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας, τῶν σχολείων καὶ τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ τῶν ἐπισήμων, ἔδωσε τὸ μέτρον τῆς πειθαρχίας εἰς τὸ καθῆκον καὶ τῆς αὐτοκυριαρχίας τῆς νεότητος. Ἀνεξαρτήτως τῆς ἀψόγου ἐκτελέσεως τοῦ προγράμματος τῆς παρελάσεως καὶ τοῦ ρυθμοῦ, τὸν ὁποῖον παρουσίασαν αἱ φάλαγγες, ἡ χθεσινὴ παρέλασις, διεξαχθεῖσα ὑπὸ ραγδαίαν βροχήν, ἐπέτρεψε νὰ κριθῆ ὄχι μόνον ὁ ἐνθουσιασμός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον φλέγεται ἡ νεότης ἐνώπιον τῆς ἰδέας τῆς πατρίδος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀντοχὴ αὐτῆς εἰς τὰς ἀντιξοότητας τῆς φύσεως. Μολονότι ἡ βροχὴ ἐξηκολούθησε καθ' ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς παρελάσεως, οἱ νέοι παρέμειναν εἰς τὰς θέσεις των καὶ παρήλασαν ἔπειτα πρὸ τῶν ἐπισήμων ἀψόγως καὶ μὲ φρόνημα ἀκμαῖον καὶ ὑψηλόν, τὸ ὁποῖον ἦτο καταφανὲς καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς παρελάσεως, ὅτε ἡ νεολαία διεσκορπίσθη καθ' ὁμάδας αἱ ὁποῖαι ἐξηκολούθουν νὰ ψάλλουν πατριωτικὰ θούρια καὶ νὰ ζητωκραυγάζουν ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ. Τὸ παράδειγμα ἄλλωστε τῆς περιφρονήσεως πρὸς τὰς ἀντιξοότητας τῆς φύσεως ἔδωσαν αὐτοὶ οἱ ἐπίσημοι, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ βροχὴν παρηκολούθησαν τὴν παρέλασιν ἀσκεπεῖς. Ἂν ὑπῆρχεν ἀνάγκη δοκιμασίας τῆς ἀντοχῆς καὶ τῆς σκληραγωγίας τῆς νεολαίας καὶ τῶν ἐργατῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ πνεύματος τῆς πειθαρχίας, τὸ ὁποῖον διέπει τὴν ὀργάνωσίν των, αἱ ἐξετάσεις ἐδόθησαν χθές. Καὶ ἐδόθησαν ἐπιτυχῶς.

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ»

Η χθεσινὴ ἐμφάνισις τῆς νεολαίας καὶ ἡ ὑπὸ συνεχῆ καὶ ραγδαίαν βροχὴν ἀρτία ἐπίδειξίς της πρὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, παρέχει τὴν βεβαιότητα διὰ τὴν ἀξίαν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, τῆς ὁποίας οἱ ἀπόγονοι δὲν θὰ δειχθοῦν κατώτεροι τῶν προγόνων των.

Ἀκάλυπτος ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, ἀκάλυπτοι οἱ Πρίγκηπες καὶ ὁ κ. Πρωθυπουργός, ὑπὸ τὴν βροχήν, παρηκολούθησαν ἐπὶ μίαν καὶ πλέον ὥραν τοὺς νεαροὺς βλαστούς, τὴν ἐλπίδα τοῦ Ἔθνους, παρελαύνοντας ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐργατῶν, τοῦ ἑτέρου σκέλους τῆς δημιουργικῆς προσπαθείας μας. Καὶ ἔδωσαν διὰ τῆς πράξεως αὐτῆς τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς ὁλόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς Νεολαίας του, τῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν του καὶ τῶν χιλιάδων τῶν ἐργαζομένων ἀπέδειξε χθὲς τὸ ἀπόγευμα ὅτι γνωρίζει ὑπὸ οἱασδήποτε συνθήκας νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ δημιουργῇ, ἕτοιμον νὰ κινητοποιήσῃ τὰς δυνάμεις του εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς εἰρήνης τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν συνόρων, ἀλλὰ καὶ τὴν συνέχισιν τῆς δημιουργικῆς του προσπαθείας.

«ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ»

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

Ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'.

Στὴ συνοικία τοῦ Ἅϊ Δημήτρη

Στὴ Θεσσαλονίκη ἡ ζωὴ τοῦ Γρηγόρη ἄλλαξε ὁλότελα. Σὲ τόση κίνηση βρίσκονταν τὶς πρῶτες μέρες, ποὺ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του κουρασμένο. Τόσοι ἄνθρωποι καὶ δὲν ἔμοιαζαν καθόλου ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον. Τόσα πράματα ποὺ τοῦ κινοῦσαν τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ἔκπληξη. Μερικὲς στιγμὲς θαρροῦσε ἀλήθεια πὼς ὀνειρεύεται καὶ ἄφινε τὸν ἑαυτό του ν' ἀκούῃ καὶ νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ σκέπτεται... Τὰ «γιατί», ξεχώρισαν σιγὰ - σιγὰ μέσα του, ὅταν τὸ μεγάλο ρεῦμα τῶν νέων ἐντυπώσεων πέρασε κι' ἄρχισαν κάπως οἱ αἰσθήσεις του νὰ ἡσυχάζουν καὶ νὰ συνηθίζουν στὸ νέο περιβάλλον.

Ὁ Ἀθανάσιος κρατοῦσε ἕνα συστατικὸ γράμμα ἀπὸ τὸν ἀδερφό του· πῆγε λοιπὸν κατ' εὐθεῖαν στὴ συνοικία τοῦ Ἅϊ - Δημήτρη καὶ ζήτησε τὸ σπίτι τῆς κυρὰ Σταύραινας.

«Ἐκεῖ νὰ κατοικήσῃς, τοῦ εἶπε ὁ Εὐσέβιος. Εἶναι γυναίκα θεοφοβούμενη. Καὶ οἰκονομικὰ νὰ ζήσῃς καὶ σὲ ὥρα ἀνάγκης θἄχῃς τὴ βοήθειά της. Ἐξ ἄλλου τὸ σπίτι της εἶναι σὲ δρόμο ἥσυχο. Δὲν ὑπάρχουν ταβέρνες κοντά, οὔτε λαϊκὰ παζάρια, κι' ἔτσι παιδί μου δὲν θἄχῃς μπρὸς στὰ μάτια σου τὸ κακὸ παράδειγμα...».

Ἡ κυρὰ Σταύραινα, ἅμα διάβασε τὸ γράμμα τοῦ ἡγούμενου, τοὺς δέχτηκε μὲ ἀνοιχτὴ καρδιά.

—Ἴσα ἴσα ποὔχω μιὰ κάμαρα ξενοίκιαστη, τὴν καλλίτερή μου.

Ἄρχισε μιὰ φλυαρία ἀτέλειωτη. Νὰ λέῃ καὶ νὰ λέῃ καὶ νὰ ταιριάζῃ τὰ λόγια της μὲ χειρονομίες... καὶ τὸ πρόσωπό της κατὰ τὰ λεγόμενα νὰ παίρνῃ καὶ ἀνάλογη ἔκφραση, ποὺ ἦταν γοῦστο νὰ τὴν βλέπῃ κανένας, καθὼς ζωήρευε τὴν κουβέντα της μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Ἐξ ἄλλου τὰ μάτια της κοίταζαν μὲ ἀγαθὴ περιέργεια, μικρά, σὰν κανενὸς ζώου ποὺ 'ναι ξεμοναχιασμένο σὲ ἀπόμερη γωνιὰ στὸ δάσος καὶ δὲν ἔχει δῶσε - πάρε παρὰ μόνο μὲ τὸ χορταράκι ποὺ φυτρώνει μπρὸς στὴ φωλιά του... ξεκλείδωναν ἄθελα τὴν καρδιά σου, σ' ἔκαναν νὰ πῇς: «Ἄ τὴν καημενούλα».

Τὸ σπίτι της, ἂν καὶ ἀρκετὰ μεγάλο, ἦταν πολὺ παλιό, κι' ἴσα - ἴσα γι' αὐτὸ χτυποῦσε στὸ μάτι, γιατὶ βρίσκονταν ἀνάμεσα σὲ ἀρχοντικὰ ἀφεντάδων καὶ πλούσιων πραματευτάδων τῆς Θεσσαλονίκης. Ὡς τόσο δὲν ἤθελε νὰ τὸ πουλήσῃ μ' ὅλο ποὺ τῆς ἔκαναν πολὺ συμφερτικὲς προσφορές.

—Ἐδῶ γεννήθηκα κι' ἐδῶ θὰ πεθάνω. Τί νὰ τὰ κάνω, γιέ μου, τὰ πέρπυρα; ἔλεγε. Ὁ συχωρεμένος ὁ ἄντρας μου, ποὺ ἦταν τσαγκάρης ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς κι' ὅλοι στὸ σύστημα[1] τὸν θυμοῦνται ἀκόμα καὶ τὸν μνημονεύουν, μοῦ παράγγελνε: «Σταύραινα, μὲ κανέναν τρόπο νὰ μὴν ξεσπιτωθῇς. Παιδιὰ δὲ μᾶς ἔδωσε ὁ Μεγαλοδύναμος· ἅμα ἔλθῃ καὶ σὲ σένα ἡ ὥρα σου, νὰ καλέσῃς ἕνα ταβουλάριο καὶ ν' ἀφήσῃς τὸ σπίτι στὸν Ἅϊ - Δημήτρη, τὸν προστάτη μας, γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας».

Ἡ κάμαρα ποὺ τοὺς ἔδωσε ἡ κυρὰ Σταύραινα, ἦταν στὸ δεύτερο πάτωμα. Εὐρύχωρη, προσηλιακή. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἶχε παράθυρα στὸ μεγάλο δρόμο κι' ἀπὸ τ' ἄλλο ἔβγαινε σ' ἕναν ἔξω τη σκεπαστό, ποὺ ἔδινε στὴ μεσαυλὴ καὶ στηριζότανε πάνω σὲ κολόνες ἑνωμένες στὴν κορφὴ μὲ τόξα. Ἕνας κισσὸς θεριωμένος σκαρφάλωνε ἀπὸ τὶς κολόνες κι' ἀνέβαινε ὁλόγυρα στὸν ἐξώστη καὶ περιπλέκονταν κι' ἅπλωνε ὁλοῦθε τ' ἁρπακτικὰ κλαδιά του, θαρρεῖς κι' ἀγωνιζότανε νὰ πιαστῇ ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ νὰ σκεπάσῃ ὁλότελα τὴν αὐλή, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ τὴν βλέπῃ ἥλιου πρόσωπο... Τὸ καλοκαίρι ὁ ἴσκιος του ἦταν χαρὰ Θεοῦ. Οἱ φτωχὲς γειτόνισσες, ἀπὸ τὸν πίσω δρόμο, μαζεύονταν ἐκεῖ καὶ περνοῦσαν τ' ἀπομεσήμερα — σὰ στὸ σπίτι τους — γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ βαρὺ κᾶμα· πρὸ πάντων ὅταν φυσοῦσε βοριοδυτικὸς ἄνεμος ἀπὸ τοὺς πυρωμένους κάμπους τῆς Θράκης. Ἡ κουβεντούλα τῆς κυρὰ Σταύραινας τότε κυλοῦσε ἀστείρευτη, σὰν τὸ τρεχούμενο νεράκι καὶ τὶς νανούριζε. Τὰ ματόφυλλα ἔκλειναν βαρειὰ σὲ γλυκὸ ἀποκάμωμα. Μὰ κατὰ τὸ σούρουπο τὸ μυαλό, ἀνακουφισμένο ἀπὸ τὴ δροσούλα τῆς πρασινάδας, ξυπνοῦσε, ἔπιανε δουλειά, κι' ἄκουες πιὰ σὰ μελισσολόϊ νὰ βουΐζῃ τὸ γυναικομάνι. Ὅλ' ἡ ζωὴ τῆς συνοικίας περνοῦσε τότε ἀπὸ τὸ κόσκινό της...

Ὁ διπλανὸς ἄρχοντας, ὁ κὺρ Βασίλειος Γρηγορᾶς, χηρευάμενος, ποὔβγαινε πάντα καβάλλα σὲ χρυσοχάμουρη φοράδα καὶ συχνὰ τὶς ἐπίσημες μέρες σὲ καρούχα[2], λένε πὼς ἔχει τὰ πέρπυρα καὶ τὰ Κωσταντινᾶτα καταχωμένα στὴ γῆς. Καὶ πιὸ κάτω ὁ Φράγκος ὁ Γενοβέζος, κι' αὐτὸς χηρευάμενος, μὲ τὴν ὄμορφη κόρη τὴν Γετράξανθη. Ὅλοι τὴν ἀγαποῦν κι' ἂς εἶναι Φραγκοπούλα, γιατὶ εἶναι πάντα πρόσχαρη καὶ σκορπάει μ' ἁπλοχεριὰ στὴ φτωχολογιὰ τὰ ἐλέη της καὶ ντύνεται σὰ βασιλοπούλα. Τὸ παλάτι της εἶναι ντυμένο στὸ μετάξι καὶ τὸ μάλαμα καί, σὰν περπατάει τὸ βραδάκι στὸ περβόλι της, κρατάει ἕνα γεράκι στὸ ζερβὸ της χέρι καὶ τοῦ μιλάει, κι' αὐτὸ τὴν κοιτάζει μέσ' στὰ μάτια καὶ καταλαβαίνει, σὰ νἆναι ἄνθρωπος... Καὶ πιὸ κάτω ἀκόμα ὁ πραματευτὴς ἀπὸ τὴ Συρία. Ἡ ἀρχόντισσά του φοράει ἕνα μεγάλο διαμάντι στὸ χέρι της τὸ παχουλό. Μὰ ὁ πλούσιος πραματευτὴς εἶναι γέρος καὶ

Ἡ κυρὰ Σταύραινα τοὺς δέχθηκε μὲ ἀνοικτὴ καρδιά.

1 Σύστημα = συντεχνία.
2 Καρούχα = εἶδος ἁμάξης.

ζηλιάρης καὶ τὴν κρατάει τὴν ὄμορφη κυρά του κλεισμένη, κι' ἔχει βάλει δίχτυ στὰ παράθυρα νὰ μὴν τὴ βλέπουν οἱ περάτες, σὰ νἄταν, μαθές, Ἀραβίτισσα... καὶ καί... Ἡ μιὰ σώπαινε κι' ἄρχιζε ἡ ἄλλη, σὰ νὰ παραβγαιναν ποιὰ θὰ φέρη περισσότερα καὶ πιὸ παράξενα νέα, καὶ καμαρώναν πιὰ γιὰ τὴν πολυξερωσύνη τους κι' ἀλληλοθαυμάζονταν...

Ἄμα ἄκουσαν ἀπὸ τὴν κυρὰ Σταύραινα γιὰ τοὺς καινούργιους νοικάρηδες, κι' ἔμαθαν τὴν ἐπιδρομὴ ποὔκαναν οἱ πειρατὲς στὸ μοναστῆρι καὶ τὴν ἀντρεία ποὔδειξε ἐκεῖνο τὸ κατσαρομάλλικο ὄμορφο ποὺ κρατοῦσε μάλιστα ἀπὸ ἀρχοντικὴ ράτσα, ζήτησαν νὰ τὸ δοῦν ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ μάθουν ἀπὸ τὸ στόμα του τὰ καθέκαστα.

Ὁ Γρηγόρης, ποὺ εἶχε ἀνατραφῆ ἀνάμεσα σὲ ἄντρες ξεροὺς καὶ λιγομίλητους καὶ ποτὲς δὲν ἔτυχε ν' ἀκούση ὡς τὰ τότε ἕνα τρυφερὸ λόγο, ἔνοιωσε μιὰ παράξενη στενοχώρια μπροστὰ στὶς πολύλογες τοῦτες γυναῖκες, ποὺ τὸν εἶχαν μὴ στάξη καὶ μὴ βρέξη καὶ τὸν φίλευαν μὲ ζαχαρωτὰ καὶ τὸν ρωτοῦσαν καὶ τὸν ξαναρωτοῦσαν... Λαχταροῦσαν, βλέπεις, νὰ διηγηθοῦν στοὺς δικούς των τὴν παράξενη περιπέτεια, τὸ βράδυ, καθὼς θὰ νυχτέρευαν κάτω ἀπὸ τὴν ἀστροφεγγιά, καὶ ἤθελαν λοιπὸν νὰ τὰ μάθουν ὅλα.

Ὁ Γρηγόρης ἀπαντοῦσε διστακτικὰ στὴν ἀρχὴ καὶ μὲ κομμένες φράσεις... ὕστερα μὲ περισσότερη προθυμία καὶ ἐπειδὴ γιὰ νὰ καταλάβουν ἦταν ἀνάγκη νὰ κάνη μιὰ πιὸ διεξοδικὴ περιγραφή, σχετικὰ μὲ τὸ μέρος καὶ τὰ περιστατικά, πῆρε πιὰ κουράγιο καὶ μὲ λόγια, μὲ χειρονομίες, μὲ σχήματα, συνεπαρμένος ὁλότελα ἀπὸ τὴ διήγηση, προσπαθοῦσε νὰ τοὺς παραστήση τὴ σκηνὴ ἔτσι ζωηρά, ὅπως αὐτὸς τὴν κρατοῦσε στὴ μνήμη του.

Οἱ γυναῖκες κρέμονταν ἀπὸ τὰ χείλη του καὶ φανερώνανε τὰ αἰσθήματά τους μὲ ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ ἢ μὲ κατάρες γιὰ τοὺς ἄπιστους καὶ τὴ «Θεόλεστο Κρήτη», ποὺ τὴ φαντάζονταν, θαρρεῖς, σὰν τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ Ἅδη, ἀπὸ ὅπου ἀνέβαιναν ἀπανωτὰ οἱ μαῦρες φοῦστες[1] τῶν Σαρακηνῶν... βουΐζαν ὁλόγυρα ἀπὸ τὸ ἅγιο σῶμα τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας σὰν φαρμακερὲς χοντρόμυιγες καὶ μπαινόβγαιναν στὶς πληγές της.

—Κύριε, Κύριε, κάμε τὸ ἔλεός Σου! φώναξε μιὰ κοντόλιγνη μελαψὴ γυναίκα. Βούλιαξε τὸ κατάρατο νησὶ καὶ πνίξε στὰ βάθη τῆς ἀφρισμένης θάλασσας τὴ λύσσα τῶν Σαρακηνῶν... Τώρα δὲν μποροῦμε νὰ χαροῦμε τὸν ἀέρα Σου, τὸν ἥλιο Σου, τ' ἀγαθὰ ποὺ μᾶς ἐχάρισες, τὸν ἄντρα μας καὶ τὰ παιδιά μας, γιατὶ πάντα τριγυρίζουν πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας, σὰν αἱμοβόρα γεράκια... Νὰ ὁ ἴσκιος τους... ὅπου καὶ νὰ γυρίσουμε μπροστά μας βρίσκεται.

Εἶχε σηκωθῆ καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια τοῦτα. Τὸ μελαψό της πρόσωπο εἶχε πάρει ἕνα χρῶμα πρασινωπὸ καὶ τὰ μεγάλα μάτια της ἦσαν ὀρθάνοιχτα μ' ἕνα μαῦρο κύκλο ποὺ τἄκανε νὰ φαίνωνται ἀκόμα μεγαλύτερα σὰ νἄβλεπε κανένα τρομακτικὸ ὅραμα.

('Ακολουθεῖ)

1 Φοῦστα = εἶδος πλοίου.

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ο Ἰησοῦς λοιπὸν πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν εἰς Βιθηνίαν, ὅπου ἦτο ὁ Λάζαρος ὁ ἀποθανών, τὸ ὁποῖον ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν.[2] Καὶ ἔκαμαν εἰς αὐτὸν δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα ὑπηρέτει· ὁ δὲ Λάζαρος ἦτο εἷς ἐκ τῶν συγκαθημένων μετ' αὐτοῦ.[3] Τότε ἡ Μαρία, λαβοῦσα μίαν λίτραν μύρου νάρδου καθαρᾶς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ μὲ τὰς τρίχας αὐτῆς ἐσπόγγισε τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπλήσθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου.[4] Λέγει λοιπὸν εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ὁ Ἰούδας Σίμωνος ὁ Ἰσκαριώτης, ὅστις ἔμελλε νὰ παραδώσῃ αὐτόν·[5] διὰ τί τοῦτο τὸ μύρον δὲν ἐπωλήθη τριακόσια δηνάρια καὶ ἐδόθη εἰς τοὺς πτωχούς;[6] Εἶπε δὲ τοῦτο οὐχὶ διότι ἔμελλεν αὐτὸν περὶ τῶν πτωχῶν, ἀλλὰ διότι ἦτο κλέπτης, καὶ εἶχε τὸ γλωσσόκομον καὶ ἐβάσταζε τὰ βαλλόμενα [εἰς αὐτό].[7] Εἶπε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς· ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου ἐφύλαξεν αὐτό.[8] Διότι τοὺς πτωχοὺς πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ ὅμως πάντοτε δὲν ἔχετε.[9] Ἔμαθε δὲ ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι εἶναι ἐκεῖ, καὶ ἦλθον οὐχὶ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἴδωσι καὶ τὸν Λάζαρον, τὸν ὁποῖον ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν.[10] Συνεβουλεύθησαν δ' οἱ ἀρχιερεῖς, διὰ νὰ θανατώσωσι καὶ τὸν Λάζαρον,[11] διότι πολλοὶ ἐκ τῶν Ἰουδαίων δι' αὐτὸν ὑπήγαινον καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν.

[12] Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἰεροσόλυμα,[13] ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτοῦ καὶ ἔκραζον· Ὡσαννά· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.[14]. Εὑρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς εἶναι γεγραμμένον·[15] μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου.

[16] Ταῦτα ὅμως δὲν ἐνόησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐνεθυμήθησαν ὅτι ταῦτα ἦσαν γεγραμμένα δι' αὐτόν, καὶ ταῦτα ἔκαμον εἰς αὐτόν.[17] Ἐμαρτύρει λοιπὸν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε ἐφώναξε τὸν Λάζαρον ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

Ο οὖν Ἰησοῦς πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. 2 Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ. 3 Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξὶν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου. 4 Λέγει οὖν εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι. 5 Διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; 6 Εἶπε δὲ τοῦτο οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελλεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν. 7 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. 8 Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. 9 Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστί, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. 10 Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, 11 ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον τὸν Ἰησοῦν.

12 Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, 13 ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον: ὡσαννά· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ. 14 Εὑρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθώς ἐστι γεγραμμένον. 15 Μὴ φοβοῦ, θυγάτερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου. 16 Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. 17 Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ποῖος τάχα εἶναι ὁ ἐρχόμενος εἰς Ἱερουσαλήμ, ἡ ἐμφάνισις τοῦ ὁποίου ἠλεκτρίζει τόσον τὰ πλήθη τῶν Ἰουδαίων καὶ προκαλεῖ τὸν ἐνθουσιασμόν των;

Τὰ πλήθη τὸν ζητωκραυγάζουν ὡς «Βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ». Καὶ πραγματικά! Ὁ Χριστὸς εἶναι Βασιλεύς. Ἀλλὰ δὲν μοιάζει καθόλου ἡ Βασιλεία του μὲ τὰς ἄλλας βασιλείας τοῦ κόσμου.

«Ἡ δική μου Βασιλεία, ἐδήλωσεν ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου, δὲν εἶναι ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον».

Ἡ δική Του ἡ βασιλεία εἶναι βασιλεία πνευματική, βασιλεία τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης.

Σὰν τέτοιος λοιπὸν Βασιλεὺς ὁ Χριστός, πνευματικὸς δηλαδὴ Βασιλεύς, δὲν ἔρχεται εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐν ὀνόματι τῆς ἰσχύος καὶ τῆς δυνάμεως τῶν ὅπλων. Ἔρχεται μόνον «ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου». Διότι εἶναι ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ θέλημα τοῦ οὐρανίου Πατρός, διὰ νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον τοῦ ἐνεπιστεύθη Ἐκεῖνος καὶ ὄχι «διὰ νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον», ἀλλὰ νὰ τὸν σώσῃ.

Μὲ τὸ πνεῦμα αὐτό, ἂς ὑποδεχθῶμεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν φαντασίαν μας τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριόν μας μὲ πραγματικὴν ἀγάπην, μὲ σταθερὰν ἀφοσίωσιν εἰς τὰς ἐντολάς Του.

Πάμε γιὰ βάγια

Ἐκδρομὴ ἑωθινὴ τὴν παραμονὴν τῶν Βαΐων. Τὴν περιμένουν στὰ χωριὰ μας τὰ παιδιὰ πολὺ αὐτὴν τὴν βαθειὰν αὐγή, καὶ ἀπὸ ἡμέρας εὑρίσκονται εἰς ἀναμονὴν ἀγωνιώδη.

Συνεργασίαι ἐπὶ συνεργασιῶν διὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς παρέας. Ποιοὶ θὰ λάβουν μέρος καὶ ποιοὶ θὰ ἀποκλεισθοῦν. Μὰ κάπου κάθε μικρὸς πρέπει νὰ τρυπώσῃ. Τὸ Ἑλληνικὸ χωριὸ διετήρησε μὲ προσήλωσιν τὸ ἔθιμο τῆς κοπῆς τῶν βαΐων ἀπὸ τὰ παιδιά. Οἱ μεγάλοι δὲν ἀνακατεύονται. Αὐτὰ θὰ ξεκινήσουν τὴν αὐγὴ τῆς Παρασκευῆς πρὸς τὸ Σάββατο γιὰ τὴν ἐξοχή. Πολλὰ πηγαίνουν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἰδίως ὅταν ἡ ἐξοχὴ εἶναι μακριά. Παίρνουν μαζί των τρόφιμα νηστήσιμα: Χαλβᾶ, ἐληές, μικρὰ ψωμάκια, ποὺ τὰ κάνουν ἐπίτηδες γιὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν αἱ μητέρες σὲ πολλὰ χωριά. Καὶ ξεκινοῦν τραγουδῶντας. Κόβουν τὰ βάγια.

Αὐτὰ εἶναι ἡ μυρσίναι ἡ γλυκοδάφναι. Ὅπου ὑπάρχουν φοίνικες, κόβουν τὶς τρυφερὲς φοῦντες καὶ κάνουν σταυρούς. Εἰς πολὺ λίγα ὅμως χωριὰ καλλιεργοῦνται οἱ φοίνικες, γιατὶ δὲν χρειάζονται. Οἱ χουρμᾶδες εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ὡριμάζουν, δὲν τρώγονται, γιατὶ τὸ κλῖμα μας εἶναι ψυχρό. Ὅπου δὲν ὑπάρχουν οὔτε μυρσίναι, οὔτε γλυκοδάφναι ἀναγκάζονται τὰ παιδιὰ νὰ πηγαίνουν μακρύτερα εἰς ἄλλα χωριά. Τότε ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν νύκτα τῆς Παρασκευῆς. Ἡ ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ πολλὰ βάγια. Βάγια δὲ λέγονται τὰ κλαδιὰ τοῦ στολισμοῦ τῶν ἐκκλησιῶν, τὰ κλαδιὰ ποὺ μοιράζονται, ἀφοῦ εὐλογηθοῦν ἀπὸ τὸν ἱερέα. Αἱ μυρσίναι φυτρώνουν σὲ ρευματιές. Ὁ δενδρώδης αὐτὸς θάμνος θέλει μέρη ποὺ νὰ ἔχουν μικρὰ τρεχούμενα νερά. Αἱ γλυκοδάφναι θέλουν πετρώδη ἐδάφη, ποὺ νὰ ἔχουν ὑγρασία. Τὰ παιδιὰ διαλέγουν τοὺς ὡραιότερους κλάδους. Τοὺς κάνουν δεματάκια καὶ φέρνουν των μὲ περηφάνεια τὸ φορτίο των ἐπὶ τῶν ὤμων. Διαλέγουν καὶ ἕνα μακρὺ εὐθυτενῆ κλάδο. Καθαρίζουν τοὺς κάτω κλαδίσκους καὶ στὴν κορυφὴ κάνουν σταυρό. Αὐτὸ τὸ λέγουν λουμάκι, ἢ φλάμπουρο. Κάθε παιδὶ κρατᾷ ὑψηλὰ τὸ λουμάκι του καὶ φορτωμένο τραβᾷ μὲ ὑπερηφάνεια. Τραγουδοῦν δὲ ὅλα μαζί:

«Βάγια, βάγια τοῦ βαγιοῦ
τρῶνε ψάρι καὶ κολιὸ
κι' ὡς τὴν ἄλλη Κυριακὴ
τρῶνε κόκκινο αὐγό»

Ἄλλο τραγοῦδι εἶναι αὐτό:
«Βάγια, βάγια τοῦ βαγιοῦ
κι' ὡς τὴν ἄλλη Κυριακὴ
μὲ τὰ κόκκινα τ' αὐγὰ
καὶ μὲ τ' ἄσπρα τὰ χλωρά.»

Χλωρὸ εἶναι τὸ φρέσκο τυρί, ποὺ τρώγεται τὸ Πάσχα· ἡ φέττα, ὅπως λέγεται σήμερα. Ἡ παλαιοτέρα ὀνομασία τῆς φέττας ἦτο χλωρό, ἢ χλωρὸ τυρὶ ἢ χλωροτύρι. Τὸ Πάσχα δὲ δὲν συνηθίζεται ἄλλο τυρὶ — φρέσκο τυρὶ ἢ φρέσκια μιζύθρα.

* * *

Ἡ ἑορτὴ τῶν Βαΐων γίνεται πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πανηγυρικῶς. Κάτω εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἔστρωναν κλάδους διὰ νὰ περάσῃ. Οἱ κλάδοι αὐτοὶ οἱ πανηγυρικοὶ εἶναι τὰ βάγια. Δὲν εἶναι ὡρισμένον εἶδος δένδρου τὰ βάγια. Ἡ χρησιμοποίησις ἡ πανηγυρικὴ πρὸς τιμὴν ἑνὸς προσώπου, τῶν κλαδιῶν, ἀποτελεῖ τὰ βάγια. Αὐτὸ τὸ ἔθιμον εἶναι παλαιότατο καὶ ὑπῆρχεν εἰς πλείστους λαούς. Καὶ σήμερα, ὅταν θέλωμε νὰ ὑποδεχθῶμεν ἕνα ἐπίσημο πρόσωπο, στρώνουμε τοὺς δρόμους μὲ κλάδους καὶ κάνομεν ἀψῖδας. Καὶ ἔχομεν καὶ τὴν ἔκφρασιν: «Τὸν ὑπεδέχθησαν μετὰ βαΐων καὶ κλάδων». Δηλαδὴ τοῦ ἔκαναν τιμητικωτάτην ὑποδοχή.

Τὰ παιδιά, φορτωμένα μὲ τὰ δεματά των, φθάνουν στὴν ἐκκλησία τῆς ἐνορίας καὶ φέρνουν τὰ βάγια εἰς τὸ ἱερό. Ὅταν βγοῦν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, σημαίνουν τὴν καμπάνα πανηγυρικῶς. Εἶναι ἡ ἀμοιβή των ἢ ἡ εἰδοποίησις ὅτι ἔφεραν τὰ βάγια. Ὅλη δὲ τὴν ἡμέρα σχεδὸν χτυπᾷ ἡ καμπάνα.

Ὁ ἱερεὺς καὶ οἱ ἐπίτροποι καὶ ἄλλοι φιλόθρησκοι κόβουν τοὺς κλάδους καὶ στολίζουν τὴν ἐκκλησία. Κάνουν καὶ μικρὰ δεματάκια, τὰ ὁποῖα θὰ προσφερθοῦν εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους κατὰ τὴν λειτουργία τῆς Κυριακῆς. Τὰ δεματάκια ἢ οἱ κλαδίσκοι τοποθετοῦνται εἰς ἕνα πανέρι, ποὺ, ἀφοῦ θὰ εὐλογηθοῦν τὴν Κυριακὴν ἀπὸ τὸν ἱερέα, θὰ διανεμηθοῦν. Κάθε χριστιανὸς παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ παπᾶ, κατὰ ὡρισμένην στιγμὴν τῆς λειτουργίας, ἀπὸ ἕνα «βάγιο» καὶ ἀπὸ ἕνα σταυρὸν ἀπὸ φύλλο φοίνικος. Τὸ κλαδὶ αὐτὸ τὸ τοποθετοῦν εἰς τὴν θέσιν τῶν εἰκόνων τοῦ σπιτιοῦ. Φύλλα βαΐων τὰ ρίχνουν εἰς τὸ θυμιατὸ καὶ καπνίζουν αὐτοὺς ποὺ εἶναι ἄρρωστοι ὅταν ἡ ἀσθένεια θεωρῆται ὅτι προέρχεται ἀπὸ μάτι ἢ βασκανίαν.

Τὴν Κυριακὴ δὲ τῶν Βαΐων, κατὰ συνήθειαν ἀπαρέγκλιτον, ὁ κόσμος τρώγει ψάρι. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ψάρια, λόγῳ τῆς ζητήσεως τὴν ἡμέραν αὐτήν, εἶναι ἀκριβά, οἱ πτωχότεροι καταφεύγουν εἰς τὸν λαϊκώτατο μπακαλιάρο. Καὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ δὲ ἐπικρατεῖ τὸ ἔθιμον τῆς ἰχθυοφαγίας εἰς μεγαλείτερον μάλιστα βαθμὸν ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων. Καὶ ὑπάρχει αὐτὴ ἡ λαϊκὴ ἔκφρασις: «Ἂν δὲν φᾷς ψάρι, πρέπει νὰ γλύψῃς ἕνα ψαροκόκκαλο».

Τὸ ψάρι εἶναι πολὺ συνδεδεμένο μὲ τὰς ἑορτὰς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῶν Βαΐων. Ἡ ἰχθυοφαγία ἐπίσης, κατὰ θρησκευτικὸν ἔθιμον, ἐπικρατεῖ καὶ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Εἰς πολλὰ μέρη τὴν ἑορτὴν τῶν Βαΐων κάνουν λαχανόπηττες καὶ μακαρόνια μὲ μέλι. Τελικῶς δὲ πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι εἰς παλαιοτέρας ἐποχὰς κάθε θρησκευτικὴ ἑορτὴ εἶχε καὶ τὸ ἰδιαίτερό της φαγητό. Ἦσαν δὲ συνδεδεμέναι αἱ ἑορταὶ καὶ μὲ ὡρισμένα παιχνίδια. Ἀπὸ τῶν Βαΐων ἤρχιζαν νὰ παίζουν τόπι. Καὶ τὸ Πάσχα δὲ μικροὶ καὶ μεγάλοι δὲν ἄφιναν τὸ τόπι ἀπὸ τὰ χέρια των.

Κ. Φαλτάιτς

Τὰ παιδιὰ γυρίζουν στὸ χωριὸ μὲ τὰ βάγια.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ «ΓΕΡΟΣΤΑΘΗΣ»

Ὅταν βλέπω καμμιὰ φορὰ τὴν σημερινὴ πολυτέλεια τῶν ἀναγνωστικῶν σκέπτομαι τὰ ἀναγνωστικὰ τῆς δικῆς μας ἐποχῆς μὲ τὶς σπάνιες μουντζοῦρες ποὺ ἐλέγοντο εἰκόνες, μὲ τὸ εὐτελὲς χαρτὶ ποὺ λίγο ἀκόμα θὰ πλησίαζε τὸ στράτσο καὶ τὶς ἀφόρητες ἑλληνικοῦρες ποὺ δὲν ἄφηναν στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ νὰ μιλήση ἡ παράστασις τῶν πραγμάτων ὅπως ἦσαν καὶ ἐπρόβαλλαν στὰ μάτια του στὴ καθημερινή του ζωὴ στὸ σπίτι του, ποὺ τοῦ ἐμάραιναν τὸ ζῆλο καὶ τὴν ἔμφυτη δροσιά. Αἱ νῆσσαι, αἱ κίσσαι καὶ τὰ ἴα ἄρχιζαν ἀπὸ τὸ νηπιαγωγεῖο γιὰ νὰ γίνουν ἀφόρητοι ὀγκόλιθοι ὅσο τὸ παιδὶ ἐπροχωροῦσε πρὸς τὶς ἀνώτερες τάξεις.

Ἡ ἐθνική μας γλῶσσα ἦταν καταδικασμένη σ' ἀφάνεια μέσα σ' αὐτὰ τὰ ἀναγνωστικὰ κι' αὐτὸς δὲ ἀκόμη ὁ Σολωμὸς μόλις καὶ μετὰ βίας ἀνεφέρετο ἁπλῶς γιὰ νὰ δοθοῦν τὰ δυὸ πρῶτα τετράστιχα τοῦ Ὕμνου στὴν Ἐλευθερία. Ἡ γλῶσσα μας, ποὺ μᾶς φθάνει ἀπὸ τὰ κατάβαθα τῶν αἰώνων, ἑλληνική, μὲ ὅλα τὰ προσόντα τῆς ἀρχαίας, μὲ τὸ ἴδιο τυπικὸ καὶ συντακτικό, μὲ τὴν ἴδια συνθετικὴ καὶ ζωγραφικὴ δύναμι, αὐτὴ γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ μέγας Γερμανὸς ἑλληνιστὴς Τοὺμπ ἔγραφε ὅτι εἶναι ἡ ἄμεση συνέχεια καὶ ἡ φυσικὴ ἐξέλιξις τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, ὅσο δὲν εἶναι ἡ ἰταλικὴ τῆς λατινικῆς, ἦταν τὸ περιφρονημένο εἶδος, τὸ «ἀποβλητέον μέλος».

Μέσα ἐν τούτοις σ' ὅλο αὐτὸ τὸ φθοροποιὸ ἐκπαιδευτικὸ ὑλικὸ ὑπῆρχε καὶ ἕνα βιβλίο μὲ τὸ ὁποῖο πολὺ λίγα μποροῦν καὶ σήμερα ἀκόμη νὰ συγκριθοῦν. Στὴν πραγματικότητα οὔτε ἡ γενεὰ ποὺ βαστᾷ σήμερα τὶς ἐπάλξεις, οὔτε ἡ παληότερη σπούδασε τὰ πρῶτα ἐγκύκλια μαθήματα μ' αὐτό, στὴν ἐλεύθερη Ἑλλάδα τοὐλάχιστον. Στὴν ἀλύτρωτη ὅμως καὶ σ' ὅλο τὸν Ἑλληνισμὸ μέχρι πρὸ δύο - τριῶν ἀκόμη δεκαετηρίδων, ὁ «Γεροστάθης» — γιατὶ γι' αὐτὸν πρόκειται — ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι τὸ παιδικὸ ἀνάγνωσμα μὲ τὸ ὁποῖο ἐμορφώθησαν γενεὲς ὁλόκληρες Ἑλλήνων. Μ' αὐτὸν ἔμαθαν τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας, μ' αὐτὸν ἐπῆραν σαφῆ συνείδησι τοῦ ἐθνισμοῦ των, μ' αὐτὸν ἄρχιζαν ν' ἀποκτοῦν τὶς πρῶτες γνώσεις γιὰ τὰ μαθήματα ποὺ θ' ἄκουαν στὶς ἀνώτερες τάξεις, μ' αὐτὸν ἐνθουσιάζοντο, ἐσυγκινοῦντο, ἔχαιραν καὶ ἐδοκίμαζαν ὅλα τὰ ὑγιᾶ συναισθήματα ποὺ ρυθμίζουν τὴ ζωὴ ἑνὸς ζωντανοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀκεραίου ἀνθρώπου. Ὁ «Γεροστάθης» ἦταν ἀπὸ τὰ βιβλία ἐκεῖνα ποὺ τὸ παιδὶ δὲν χρειάζεται προτροπὴ νὰ διαβάση.

Ἡ σημερινὴ γενεὰ ξέρει τὸν «Γεροστάθη» ἐκ φήμης καὶ κάπου κάπου βλέπει κανεὶς στὴν ἐκφώνησι τοῦ ὀνόματος «Γεροστάθης» ἕνα μειδίαμα ν' ἀνθίζη στὰ χείλη. Τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει πολύ. Οἱ παλαιότεροι πολὺ δυσκολώτερα ἐσπούδαζαν, ὅ,τι ἐμάθαιναν ὅμως τὸ κρατοῦσαν δικό τους. Οἱ νεώτεροι σπουδάζουν εὐκολώτερα, ἀλλὰ καὶ μὲ περισσότερη ἀδιαφορία.

Ὁπωσδήποτε πολλὲς φορὲς διερωτῶμαι γιατὶ τάχα δὲν θἆταν δυνατὸ νὰ ἐπανεισαχθῇ ὁ «Γεροστάθης» στὰ σχολεῖα, ἀφοῦ, βέβαια, ξαναγραφῇ στὴ γλῶσσα ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ σημερινὲς γλωσσικὲς πεποιθήσεις καὶ ἡ γλωσσική μας ἐξέλιξις. Μὲ τὸν «Γεροστάθη» ὁ Λέων Μελᾶς, ὁ Ἕλλην αὐτὸς ποὺ ὑπῆρξεν ἕνα θαῦμα πολυγνωσίας, λόγιος, ὑπουργὸς καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ἀνεδείχθη παιδαγωγὸς ἀπὸ τοὺς λίγους ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ παρουσιάση ἡ Νέα Ἑλλὰς καὶ ποὺ θὰ τιμοῦσε κάθε χώρα καὶ σὲ κάθε ἐποχή.

Μὲ τὸν «Γεροστάθη» ποὺ δὲν ὑπῆρχε γωνιὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ νὰ μὴ εἶναι τὸ πρῶτο καὶ κύριο σχολικὸ βιβλίο, τὰ παιδιὰ παρασύρονται ἄθελα, διαβάζουν ἀπλήστως τὶς σελίδες, ἐμποτίζονται ἀπὸ τὶς ἀρετὲς ποὺ εἶναι τὸ βάθρον καὶ τὸ θεμέλιον τῆς ζωῆς τοῦ Γεροστάθη.

Ἐκεῖ, στὴν Ἤπειρο, τὴν ἑλληνικὴ αὐτὴ χώρα μὲ τὶς χίλιες ἀρετὲς καὶ τὴν ἡρωϊκὴ συμβολή της στὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορία, εἶναι τὸ φανταστικὸ σχολεῖο ποὺ περιγράφει ὁ Μελᾶς στὸ βιβλίο του, πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι. Οἱ μαθηταί του εἶναι καὶ αὐτοὶ μιὰ μικρὴ κοινωνία μὲ τὶς κακίες καὶ τὶς ἀρετές της. Ἂν ὅμως οἱ ἀρετὲς πρέπη νὰ μείνουν καὶ νὰ γίνουν κτῆμα ὅλων, οἱ κακίες πρέπει νὰ ἐξαλειφθοῦν. Ὑπόδειγμα στὴν ἀρετὴ γιὰ τοὺς μαθητὰς εἶναι ὁ Γεροστάθης, αὐτὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖο προέρχεται κάθε καλὸ ποὺ ὑπάρχει στὸ χωριό. Τὸν βλέπουν κάθε μέρα τὰ παιδιά, καθαρό, κόσμιο, τὸν ἀκούουν νὰ τοὺς μιλᾷ γιὰ τὴν πατρίδα, νὰ τοὺς ἀναφέρη μὲ τὸ ἐπαγωγό του ὕφος σελίδες ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, νὰ τοὺς δίνη ὑγιεινὰ παραγγέλματα, νὰ τοὺς λύη τὶς διαφορές τους, τὸν θεωροῦν τὸ ἰδεῶδες τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ χωριό τους καὶ πρὸς τὴν πατρίδα των Ἑλλάδα, ποὺ θὰ ἔφθανε μιὰν ἡμέρα νὰ εἶναι πάλι ἐλεύθερη, μεγάλη, σεβαστή.

Ὅλα τὰ πράγματα ὅμως ἔχουν ἕνα τέλος. Ὁ Γεροστάθης δὲν εἶναι αἰώνιος. Θαρθῇ μιὰ μέρα ποὺ πρέπει νὰ πεθάνη. Μιὰ χειμωνιάτικη, μελαγχολικὴ ἡμέρα, τὰ παιδιὰ συγκεντρώθηκαν ὁλόγυρα στὸν Γεροστάθη. Ἦταν οἱ τελευταῖες του στιγμές. Ἤρεμα, σὰν καλὸς Χριστιανὸς καὶ πατριώτης ἔσβυσε στὴν χειμωνιάτικη αὐτὴν ἡμέρα. Τὰ παιδιὰ μὲ τὸ πένθος στὴν ψυχή, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια κάνουν συμβούλιο καὶ συντάσσουν τὸ ἐπιτύμβιο ποὺ θὰ γράψουν πάνω στὸν τάφο τοῦ καλοῦ τους φίλου.

Ἔτσι τελειώνει τὸ βιβλίο τοῦ «Γεροστάθη» καὶ στὰ παληότερα χρόνια δὲν ὑπῆρχε παιδὶ ποὺ νὰ μὴ πιστεύη ὅτι ὁ Γεροστάθης ἦταν πρόσωπο ὑπαρκτό, ποὺ ἔζησε γιὰ νὰ γίνη φίλο τῶν παιδιῶν καὶ πρότυπο τοῦ καλοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἕνας μεγάλος διαβάζοντας τὸ «Γεροστάθη» — γιατὶ δὲν ὑπῆρξε πράγματι μεγάλος στὰ παληότερα χρόνια ποὺ νὰ μὴ τὸν διαβάση — διερωτᾶται κι' αὐτός: Νἆναι τάχα ἐπινόημα τοῦ Λέοντος Μελᾶ ὁ συμπαθητικὸς καὶ πατριώτης γέρος τῆς Ἠπείρου; Ὁ μελετητὴς καὶ ὁ ἐρευνητὴς δὲν θὰ δοκίμαζε μεγάλη δυσκολία νὰ ἐξακριβώση μέχρι ποίου σημείου φθάνει ἡ πραγματικότης καὶ μέχρι ποίου ἡ παιδαγωγικὴ φαντασία τοῦ Λέοντος Μελᾶ.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Μελᾶ, ὅπως ἑκατοντάδες ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, ὑπέφερε τὰ πάνδεινα, μὲ ἡρωϊσμὸ καὶ αὐταπάρνησι, στὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα, ποὺ ὕστερα ἀπὸ ποτάμια αἵματος εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐλευθερωθῇ μιὰ γωνιὰ τῆς Ἑλλάδος. Μετὰ χίλιες περιπέτειες, ὁ Λέων Μελᾶς κατώρθωσε νὰ φθάση στὴν Κέρκυρα καὶ κεῖ ἄρχισε νὰ σπουδάζη στὴν ὀνομαστὴ Ἰόνιο Ἀκαδημία, τὸ ἄλλο αὐτὸ Ἑλληνικὸ Πανεπιστήμιο. Ἀπὸ τὰ πρῶτα του βήματα στὴ σπουδὴ εἶχε τὴν προστασία καὶ τὴν ἀρωγὴ ἑνὸς εὐγενοῦς Κερκυραίου, τοῦ Φιλίππου Λαβράνου, ποὺ διεῖδε ποιὲς ἱκανότητες ἐκρύβοντο στὸ Ἠπειρωτόπουλο μὲ τὸ φωτεινὸ πρόσωπο καὶ τὰ σπινθηροβόλα μάτια. Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ἰδίου κατώρθωσε ἀργότερα νὰ πάη στὴν Ἰταλία νὰ συνεχίση τὶς σπουδές του, σ' αὐτὸν δὲ καὶ ἀφιερώνει ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τὸν «Γεροστάθη».

Στὴν Κέρκυρα ὅμως ἀκόμη ἐγνώρισε καὶ ἕνα ἄλλον Ἠπειρώτη, τὸν Κωνσταντῖνο Γεροστάθη, ἕνα ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἐκείνους ποὺ προσέφεραν ὅ,τι μπόρεσαν στὴν πατρίδα. Πέθανε ἐνενήντα χρονῶν γιατὶ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἀπέφυγε κάθε ὑπερβολή. Ἔζουσε ἤρεμα, τακτικὰ καὶ οἱ Κερκυραῖοι τὸν ἔβλεπαν στὰ μακρὰ χρόνια ποὺ ἔζησε στὸ νησί τους νὰ περνᾷ ὁλόϊσος σὰν κυπαρίσσι, πεντακάθαρος, αὐστηρὸς στὶς ἐκφράσεις του ἀλλὰ καὶ καλοκάγαθος, πρότυπον ἀνθρώπου καὶ πατριώτου.

Τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ Γεροστάθη ἔδωσεν ὁ Μελᾶς στὸ βιβλίο του καὶ μὲ τὰ προτερήματα τοῦ πραγματικοῦ Γεροστάθη καὶ τοῦ Λαβράνου ἐστόλισε τὸν δικό του «Γεροστάθη», ποὺ τὸν ἐτοποθέτησε στὸ φανταστικὸ σχολεῖο τοῦ φανταστικοῦ Ἠπειρωτικοῦ χωριοῦ.

Χρ. Ἐμ. Ἀγγελομάτης

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΕΠΤΑΝΗΣΙΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΛΑΛΑ

Δὲν ἦταν ραγιάδες οἱ Ἑπτανήσιοι. Μπορεῖ, βέβαια, νὰ μὴν ἦσαν ἐλεύθεροι, δὲν ζοῦσαν ὅμως ὑπὸ τὴν κτηνώδη κυριαρχίαν τῶν κατακτητῶν τους... Πότε οἱ Ἑνετοί, πότε οἱ Ἄγγλοι — δὲν μιλοῦμε βέβαια γιὰ τὰς ὀλιγοχρονίους κατακτήσεις τῶν Γάλλων, Ρώσσων καὶ Τούρκων — εἶχαν δώσει εἰς τοὺς Ἰονίους ὅλας τὰς δυνατότητας μιᾶς ἰδιαιτέρας πνευματικῆς ἀναπτύξεως... Ἔτσι ἡ Ἑπτάνησος, μοναδικὴ σχεδὸν σ' ὅλη τὴν ὑπόδουλο Ἑλλάδα, εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀνέδειξε ἄνδρες περίφημους στὴν καλλιτεχνία, στὰ γράμματα, στὰς ἐπιστήμας. Γιατροὶ καὶ δικηγόροι καταρτίζονται στὰ μεγάλα κέντρα τῆς Εὐρώπης καὶ δοξάζουν ὡς ἐπιστήμονες τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα.

Ἔτσι ἡ Ἑπτάνησος ἀποτελεῖ γιὰ τὴν ὑπόδουλον Ἑλλάδα τὴν ἑστία, ὅπου διατηρεῖται μιὰ ἀρκετὰ ζωηρὴ ἀκτὶς φωτὸς στὰ σκότη τῆς παχυλῆς ἀμαθείας ποὺ εἶχαν βυθισθῆ οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὰ πέλματα τῶν κατακτητῶν τους.

Μὰ κάτι ἄλλο ἀκόμη: Ἡ Ἑπτάνησος εἶναι τὸ καταφύγιον τῶν ραγιάδων, ποὺ τοὺς κατατρέχει ἡ διοίκησις τοῦ ξένου δυνάστου...

Ἐκεῖ βρίσκουν οἱ Ἠπειρῶτες καταφύγιο, ἐκεῖ οἱ Ρουμελιῶτες, οἱ Μωραΐτες...

Στὴν Ἑπτάνησο, καὶ εἰδικῶς στὴ Ζάκυνθο, ὁ Κολοκοτρώνης βρίσκει καταφύγιο κατατρεγμένος ἀπὸ τοὺς Τούρκους...

Στὴν Ἑπτάνησο ἀκόμη ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία βρίσκει ἐλεύθερο πεδίο συστηματικῆς ἀναπτύξεως. Στὴ Ζάκυνθο, ὁ Ἅγιος Νικόλαος τῶν Φιλικῶν εἶναι ἡ ἐκκλησία ποὺ ὁρκίζονται οἱ ἀδελφοποητοὶ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας.

Στὴν Ἁγία Μαύρα — στὴν περίφημη Λευκάδα — ὁ Ξάνθος ἐμπνέεται τὴν ἰδέαν τῆς ἱδρύσεως τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας. Στὴν Κεφαλληνία εὑρίσκεται πάντοτε ἀναπεπταμένη ἡ σημαία τῶν ἐθνικῶν διεκδικήσεων καὶ στοὺς δρόμους τοῦ Ἀργοστολίου καὶ τοῦ Κάστρου βροντοφωνοῦνται τὰ Ἑλληνικὰ αἰσθήματα τῶν Ἑπτανησίων...

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι ἡ Ἑπτάνησος προσέφερε τὶς περισσότερες ὑπηρεσίες στὸν ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων.

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται σήμερα γιὰ τὶς γενικὲς αὐτὲς τῶν Ἑπτανησίων ὑπηρεσίες. Γιατὶ οἱ καλοὶ αὐτοὶ Ἕλληνες δὲν ἀρκέσθηκαν μόνον εἰς τὴν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἀγῶνος. Προσέφεραν χρῆμα καὶ αἷμα...

Ἡ μάχη τοῦ Λάλα εἶναι μία ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες ὑπηρεσίες ποὺ προσέφεραν οἱ Ἑπτανήσιοι καὶ ἰδιαιτέρως οἱ Κεφαλλῆνες καὶ Ζακύνθιοι. Θὰ ἀναφέρουμε ἐδῶ γιὰ τὴν περίφημη αὐτὴ μάχη μερικὲς ἐνδιαφέρουσες λεπτομέρειες:

Σῶμα Κεφαλλήνων καὶ Ζακυνθίων εἶχεν ἀποβιβασθῆ στὴν Πελοπόννησο ὑπὸ ἀρχηγοὺς τους Κωνσταντῖνον Μεταξᾶν, Γεράσιμον Φωκᾶν, Ἀνδρέαν Μεταξᾶν, Εὐάγγελον Πανᾶν, Διονύσιον Σεμπρικόν, Παναγιώτην Στρούζαν καὶ Μιχαὴλ Κουτουφᾶν. Ἀντικειμενικὸς σκοπός τους ἦταν ἡ κατάληψις τοῦ Λάλα, τοῦ προπυργίου αὐτοῦ τῶν ἀνδρειοτέρων Τούρκων, ποὺ εἶχαν τρομοκρατήσει ὅλο τὸ χριστιανικὸ στοιχεῖο τῆς Πελοποννήσου.

Τὸ σῶμα τῶν Κεφαλλήνων καὶ Ζακυνθίων ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 460 Κεφαλλῆνες καὶ 43 Ζακυνθίους, προεκάλεσε σὲ ἀψιμαχίες τοὺς Λαλαίους, εἰς μάτην ὅμως, διότι οὗτοι,

ταμπουρωμένοι εἰς τὰ ὀχυρά των, δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ἀπαντήσουν εἰς τὰς προκλήσεις.

Τότε ἐσκέφθησαν νὰ τοὺς γράψουν καὶ νὰ τοὺς καλέσουν εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς παράδοσιν· μετεχειρίσθησαν μάλιστα ἕνα τέχνασμα: Ὡς ἀρχηγὸν των ἐνεφάνισαν κάποιο ἀνύπαρκτο πρόσωπο, στὸ ὁποῖον ἔδωσαν τὸ ὄνομα Μιχαὴλ Ὑψηλάντης, καὶ ἐνῷ δὲν ἦσαν παρὰ 503 ἐν ὅλῳ ὁπλοφόροι, ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἦσαν πολυάριθμοι.

Καὶ ἔγραψαν:

«Ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Κεφαλλήνων καὶ Ζακυνθίων, εἰς σᾶς τοὺς εὐγενεῖς ἀγᾶδες καὶ λοιποὺς ἀρχηγοὺς τῶν Λαλαίων.

Κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχιστρατήγου τῶν Ἑλλήνων Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου, ὅστις ἐκυρίευσε ὅλην τὴν Βλαχίαν, τὴν Μολδαυΐαν καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἀνατολῆς, ἤλθαμεν ἐδῶ εἰς τὸν Μωρέαν, ἐπιφορτισμένοι νὰ σᾶς προτείνωμεν τὴν εἰρήνην διὰ μέσου μιᾶς συνθήκης, καθὼς ὑπαγορεύουν οἱ Νόμοι ὅλης τῆς Εὐρώπης, καὶ συνοδευόμεθα ἀπὸ ἕνα ἰδιόν του συγγενῆ. Ἐὰν εἰς τοῦτο φανῆτε ἐναντίοι, εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ δώσωμεν κάθε βοήθειαν καὶ κάθε ὑπεράσπισιν εἰς τοὺς ἐχθρούς σας Μωραΐτες καὶ διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τῆς σπάθης νὰ σᾶς χαλάσωμεν. διὰ τοῦτο εἴμεθα τὸν ἀριθμὸν περίπου χίλιοι ὁπλοφόροι μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα τοῦ πολέμου καὶ ἓξ κανόνια.

Μένει, λοιπόν, εἰς τὴν θέλησίν σας νὰ ἐκλέξετε ἢ τὸν πόλεμον ἢ τὴν εἰρήνην. Μὲ τὴν εἰρήνην φυλάττετε τὴν ζωὴν καὶ κατάστασίν σας, μὲ τὸν πόλεμον ἐξ ὁλοκλήρου θὰ χαλαστῆτε εἰς ὀλίγας ὥρας, ὅταν σᾶς κτυπήσωμεν.

Περιμένομεν τὴν ἀπάντησίν σας καὶ ἐὰν ἔχετε σκοπὸν νὰ συνομιλήσετε μὲ ἡμᾶς, στείλετε ὑποκείμενον ἄξιον καὶ διὰ τὴν ἀσφάλειάν του σᾶς ἐγγυώμεθα μὲ κάθε τρόπον καὶ μὲ τὸν ἀπεσταλμένον σας θέλει ἀποφασισθῆ ὁ τόπος διὰ νὰ τελειώσωμεν τὰς συμφωνίας μας.

Σᾶς εἰδοποιοῦμεν ὅτι ἡ ὑπόθεσις ποὺ ἠκολούθησε χθὲς

δὲν ἦτο γνωστὴ εἰς ἡμᾶς, καὶ ἐὰν εὑρέθημεν ἠναγκασμένοι νὰ σᾶς τραβήξωμεν κανένα τουφέκι, τὸ ἐκάμαμεν διὰ νὰ ἐμποδίσωμεν κάθε ἄλλο κίνημα, ἀλλὰ σήμερον θέλει τιμωρήσωμεν τοὺς παρακούσαντας.

Ἀπὸ τὸ γενικὸν Στρατόπεδόν μας

Α´ Ἰουνίου 1821

Μιχαὴλ Ὑψηλάντης

Κωνσταντινουπολίτης, γενικὸς ὁπλαρχηγὸς ἐκστρατείας

Οἱ ἀρχηγοὶ

Κ. Μεταξᾶς, Γεράσιμος Φωκᾶς, Ἀνδρέας Μεταξᾶς, Εὐάγγελος Πανᾶς, Διονύσιος Σεμπρικός, Παναγ. Στρούζας, Μιχαὴλ Κουτουφᾶς, Γραμματεὺς καὶ Διερμηνεύς.»

Τὴν ἑπομένην 2 Ἰουνίου ὁ Παναγῆς Μεσσάρης, ἕνας νέος ἐξ Ἀργοστολίου, ἀνέλαβε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Λαλαίους τὴν ἐπιστολήν.

Τὸν ἀπεσταλμένον τῶν Κεφαλλήνων τὸν ἐδέχθησαν μὲ εὐγένειαν, τὸν περιεποιήθησαν μάλιστα ἀρκετὰ καὶ τὴν ἑπομένην τὸν ἔστειλαν πίσω μὲ τὴν δήλωσιν ὅτι «ἐπειδὴ οἱ ἀγᾶδες εἶναι ἔξω τοῦ χωριοῦ, δὲν μποροῦσαν νὰ τοὺς ἀπαντήσουν. Ἔστειλαν μάλιστα εἰς τοὺς Κεφαλλῆνας, διὰ νὰ τοὺς ἀποδείξουν ὅτι ἔχουν ἀφθονίαν τροφίμων, δυὸ ψωμιά, ἕνα γλύκισμα καὶ ἕνα καλάθι κεράσια! Τὴν ἑπομένην ὅμως ἔφθασεν ὡς ἀπεσταλμένος τῶν Λαλαίων ὁ Μπεϋκος Κεχαγιᾶς, ἕνας ἀγέρωχος Τοῦρκος ἡλικίας 35 ἐτῶν. Ἐζήτησε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδον, ἐκεῖνοι δὲ δὲν ἔφεραν ἀντιρρήσεις, ἀρκεῖ νὰ ἐδέχετο νὰ τοῦ δέσουν τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ ἀγέρωχος ὅμως αὐτὸς Τοῦρκος ἀπήντησε:

«Μόνον ὁ θάνατος καὶ ὁ ὕπνος κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Λαλαίων»...

Καὶ τοὺς ἔδωσε τὴν ἀπάντησιν τῶν Λαλαίων:

«Πρὸς σᾶς τοὺς φίλους μας Μεταξᾶδες καὶ λοιποὺς Ἕλληνας Κεφαλλῆνας καὶ Ζακυνθίους.

Μᾶς ἐφάνησαν παράδοξα ὅσα πρὸς ἡμᾶς ἐγράψατε. Ἡ Ἑπτάνησος ὑπόκειται εἰς τοὺς Ἄγγλους, οἱ Τοῦρκοι πόλεμον μὲ τοὺς Ἄγγλους δὲν ἔχουν, ἀλλὰ μάλιστα φιλικαὶ σχέσεις τοὺς συνδέουν μὲ αὐτούς· ἑπομένως διστάζομεν νὰ πιστεύσωμεν καὶ ὅσα λέγετε περὶ τῆς γενικῆς ἐπαναστάσεως τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς Τουρκίας. Ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ Λαλαῖοι τί θέλομεν τὴν ζωήν μας καὶ ὕπαρξίν μας, ἀφοῦ ὅλοι οἱ ὁμόπιστοί μας, κατὰ τοὺς λόγους σας, κατεστράφησαν; Καὶ ἂν ὁ Θεὸς ἐσήκωσε τὸν νοῦν τῶν ραγιάδων Μωραϊτῶν καὶ ἐπανεστάτησαν, σεῖς οἱ Ἑπτανήσιοι δὲν πρέπει νὰ λαμβάνετε μέρος μὲ αὐτούς, σᾶς συμβουλεύομεν λοιπὸν νὰ τραβηχθῆτε καὶ ἡμεῖς θέλομεν σᾶς δώσει ὡς φίλοι τὰ μέσα τῆς ἀναχωρήσεώς σας, καὶ μὴν ἀκοῦτε τὰ ψέματα τῶν ραγιάδων καὶ μάλιστα τοῦ Ψευτογιώργη, οἵτινες θὰ πάρουν καὶ αὐτοὺς καὶ ἐσᾶς εἰς τὸν λαιμόν τους...».

Καὶ ἔτσι αἱ ἐχθροπραξίαι ἤρχισαν μὲ τὴν ἄρνησιν τῶν Λαλαίων νὰ παραδοθοῦν... Καὶ αἱ μάχαι, μάχαι πολυήμεροι, συνετέλεσαν εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ Λάλα ὑπὸ τῶν γενναίων Ἑπτανησίων.

Ἀλλὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔχει καὶ ἕνα ἐπίλογον:

Ἡ ἐπιστολὴ τῶν Ἀρχηγῶν πρὸς τοὺς Λαλαίους παρεδόθη εἰς τὴν Ἰόνιον Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία ἐξέδωσε τὴν κάτωθι προκήρυξιν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐξώφλησεν εἰς βάρος τῆς περιουσίας μόνον τοῦ Κωνσταντίνου Μεταξᾶ:

Ἰδοὺ ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ προκήρυξις:

«Ἀριθμὸς 86.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ

Β. Θεοτόκης.

Ἐκ μέρους τῆς Α. Υ. τοῦ Προέδρου καὶ τῶν ἐκλαμπροτάτων Γερουσιαστῶν τῶν ἡνωμένων Κρατῶν τῶν Ἰονίων Νήσων.

Ἐπειδὴ προκύπτει εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῶν Κρατῶν τούτων, ὅτι διάφορα ἄτομα, ὑπήκοοι Ἰόνιοι, ἐτόλμησαν διὰ μιᾶς προκηρύξεως ὑπὸ χρονολογίαν Α´ Ἰουνίου 1821 (τῆς ὁποίας τὸ πρωτότυπον ὑπάρχει εἰς χεῖρας τῆς Κυβερνήσεως) καὶ διακηρυχθῶσιν ἀρχηγοὶ καὶ ὁδηγοὶ τῶν Κεφαλλήνων καὶ Ζακυνθίων καὶ ταυτοχρόνως ἐκτελεσταὶ τῆς διαταγῆς ἑνὸς προσώπου ξένου, καὶ ὑπὸ τοιούτου ψευδοῦς καὶ ἐγκληματικοῦ χαρακτῆρος τεθέντες ἐπὶ ἀνδρῶν, ὡσαύτως ὑπηκόων Ἰονίων, προέθεντο νὰ λάβωσι μέρος ἐνεργητικὸν εἰς τὸν τῆς Πελοποννήσου πόλεμον, κατὰ τοῦ κοινοῦ δικαίου τῶν Ἐθνῶν καὶ ἐπὶ προδοτικῇ παραβάσει τῆς περὶ οὐδετερότητος πράξεως τῆς Κυβερνήσεως τῶν Κρατῶν τούτων, ἥτις δὲν ἔχει πόλεμον οὐδ᾽ αὐτή, οὐδὲ ὁ σεπτὸς ἡγεμών, ὅστις τὴν προστατεύει, μετ᾽ οὐδενὸς τῶν ἀλληλομαχούντων μερῶν εἰς τὴν ρηθεῖσαν Χερσόνησον, οὕτω, ἡ ἐκτελεστικὴ Ἀρχὴ τῶν Κρατῶν τούτων διακηρύττει διὰ τῆς παρούσης, ὅτι ἂν οἱ ρηθέντες ἀρχηγοί, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα θέλουσι κάτωθι σημειωθῆ, δὲν ἤθελον ἀποσυρθῆ τοῦ ἀξιοκατακρίτου ἐπιχειρήματός των μετὰ 15 ἡμέρας ἀπὸ τῆς σήμερον (ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς Νήσους ἵνα δικαιωθῶσι), οὗτοι θέλουσιν ἐννοεῖσθαι αἰωνίως ἐξωρισμένοι τοῦ Ἰονίου ἐδάφους, τὰ κτήματά των θέλουσι δεσμευθῆ καὶ οἱαδήποτε ἐποχῇ ἤθελον πέσει ὑπὸ τὴν δύναμιν τῆς Κυβερνήσεως, θέλουν ἐφαρμοσθῆ ἐπ᾽ αὐτῶν οἱ περὶ κεφαλαιωδῶς ἐξορίστων ἀναφορικοὶ νόμοι...

Ὅσον διὰ τοὺς ἄλλους ὑπηκόους τῶν Κρατῶν τούτων, οἵτινες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοιούτων ψευδῶν ὁδηγῶν Ἰονίων καὶ διὰ τοῦ ἐπισυνημμένου χαρακτῆρος εἰς τὴν πολιτικὴν ταύτην κατάστασιν, φαίνεται ὅτι ἀφεθέντες ἠπατήθησαν ὑπὸ τῶν ρηθέντων ὁπλαρχηγῶν ἵνα κάμωσι πόλεμον εἰς τὴν ρηθεῖσαν Χερσόνησον, ὡς ἐπίσης πᾶς ἄλλος Ἰόνιος, ὅστις ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἤθελε παρασυρθῆ εἰς ἐχθροπραξίας ἐναντίον οἱουδήποτε τῶν διαμαχομένων μερῶν ἐν Πελοποννήσῳ ἢ ἀλλαχοῦ, διατάσσονται ἅπαντες ἀδιακρίτως νὰ ἐπιστρέψωσι τὸ ταχύτερον εἰς τὴν ἑστίαν τῶν οἰκογενειῶν των, ἵνα μὴ καθυποβληθῶσιν εἰς τὴν αὐστηρότητα ἐκείνην τῶν μέτρων, εἰς ἣν ἡ διαγωγὴ ἀντίθετος εἰς τὰς παρὰ τῆς Κυβερνήσεώς των προκεκηρυγμένας τῆς οὐδετερότητος ἀρχάς, ἀναμφιβόλως ἤθελε τοὺς ἐκθέσει.

Ἡ Κυβέρνησις εἶναι πεπεισμένη, ὅτι αἱ ρηθεῖσαι διατάξεις εἶναι ἱκαναὶ ἵνα χαράξωσι τὴν γραμμὴν τῆς διαγωγῆς παντὸς ἄλλου ὑπηκόου, ὅστις ἤθελεν ἀποπειραθῆ νὰ μιμηθῆ τὸ αὐθαίρετον καὶ ἐπίμεμπτον παράδειγμα τῶν μνησθέντων ἀτόμων.

(Ἀκολουθοῦν τὰ ὀνόματα ὡς εἰς τὸ ἔγγραφον πρὸς Λαλαίους).

Ἡ παροῦσα θέλει τυπωθῆ εἰς ἀμφοτέρας τὰς γλώσσας, Ἑλληνικὴν καὶ Ἰταλικὴν καὶ δημοσιευθῆ πρὸς παγκόσμιον γνῶσιν.

Κέρκυρα 18 Ἰουλίου

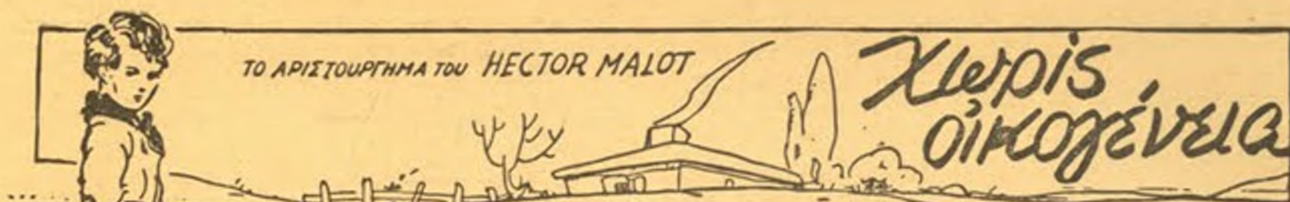
Ἐπιταγῇ τῆς Γερουσίας

Σίντνεϋ Γ. Ὄσμπορν».

Μὰ ἡ προκήρυξις αὐτὴ δὲν ἐπτόησε τοὺς Ἑπτανησίους. Καὶ μέχρι τέλους τοῦ ἀγῶνος χιλιάδες Ἑπτανησίων προσέφεραν παντοῦ τὰς ὑπηρεσίας των. Ἡ ἐνίσχυσίς των ἦτο παντοῦ δεκτὴ εὐγνωμόνως. Ἡ συμβολή των εἰς τὸ ἐπελθὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἑπτανήσου ἦτο μεγάλη...»

Ἄγγελος Μεταξᾶς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ξαπλωμένος στὴ σανίδα του, ὁ Ἀρθοῦρος τὄλεγε, χωρὶς νὰ κουνιέται καθόλου. Ἡ καλλίτερα, προσπαθοῦσε νὰ τὸ λέῃ, γιατὶ ἐκόμπιαζε φοβερὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πῇ γρήγορα τρεῖς λέξεις στὴν ἀράδα. Συχνὰ μάλιστα ἔκανε καὶ λάθη.

Ἡ μητέρα του τὸν ἐδιόρθωνε μαλακά, μὰ κι' ἐπίμονα:

— Δὲν ξέρεις τὸ μῦθο σου! τοὔλεγε.

— Μά, μαμά...

— Ναί, περισσότερα λάθη κάνεις σήμερα ἀπὸ χθές.

— Προσπάθησα νὰ τὸν μάθω...

— Δὲν τὸν ἔμαθες ὅμως.

— Δὲν μπόρεσα.

— Γιατί;

— Δὲν ξέρω... Ἔτσι... Γιατ' εἶμαι ἄρρωστος.

— Μὰ δὲν ἔχεις καμμιὰ ἀρρώστεια τοῦ κεφαλιοῦ! Ἄ, ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ μὴ μάθῃς τίποτε καί, μὲ τὴν πρόφασι πὼς εἶσαι ἄρρωστος, νὰ μεγαλώσῃς ἀγράμματος!

Πολὺ αὐστηρὴ μοῦ φάνηκε ἡ κυρία Μίλλιγκαν' κι' ὅμως μιλοῦσε χωρὶς θυμὸ καὶ μὲ φωνὴ γλυκειά.

—Γιατὶ δὲ μαθαίνεις τὰ μαθήματά σου καὶ μὲ κάνεις νὰ λυπᾶμαι ἔτσι;

— Μὰ δὲν μπορῶ, μαμά, σοῦ λέω πὼς δὲν μπορῶ.

Κι' ὁ Ἀρθοῦρος ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Τὰ δάκρυά του ὅμως δὲν ἐκλόνισαν τὴν κυρία Μίλλιγκαν.

—Ἤθελα νὰ σ' ἀφήσω τώρα νὰ παίξῃς μὲ τὸν Ρεμὴ καὶ μὲ τὰ σκυλιά, ἐξηκολούθησε' μὰ δὲν σ' ἀφίνω, ἂν δὲν μοῦ πῇς τὸ μῦθο σου χωρὶς λάθος.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔδωσε στὸν Ἀρθοῦρο τὸ βιβλίο κι' ἀπομακρύνθηκε.

Ἐκεῖνος ἔκλαιγε μὲ ἀναφυλλητὰ κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴ θέσι μου τὸν ἄκουγα.

Πῶς ἡ κυρία Μίλλιγκαν μποροῦσε νὰ φέρνεται ἔτσι αὐστηρὰ στὸν καϋμένο τὸν Ἀρθοῦρο, ποὺ ὅμως τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολύ;... Ἂν δὲν μποροῦσε νὰ μάθῃ τὸ μάθημά του, δὲν ἔφταιγε βέβαια αὐτός, παρὰ ἡ ἀρρώστεια του.

Καὶ τώρα θὰ τὸν ἄφινε, χωρὶς νὰ τοῦ πῇ ἕνα καλὸ λόγο.

Μὰ ὄχι, δὲν τὸν ἄφησε... Ἀντὶ νὰ μπῇ στὴν κάμαρά της, ὅπως ἐνόμισα πὼς θἄκανε στὴν ἀρχή, ξαναγύρισε στὸ παιδί της.

— Θέλεις, τοῦ εἶπε, νὰ τὸν μάθουμε μαζί;

—Ὦ ναί, μαμά, μαζί!

Κάθησε τότε κοντά του, ξαναπῆρε τὸ βιβλίο κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ σιγὰ τὸ μῦθο, ποὺ λέγουνταν «Ὁ λύκος καὶ τὸ ἀρνάκι». Ὁ Ἀρθοῦρος ξανάλεγε μαζί της κάθε λέξι καὶ κάθε φράσι.

Ἀφοῦ τοῦ διάβασε ἔτσι τὸ μῦθο τρεῖς φορές, ἡ κυρία Μίλλιγκαν, τοὔδωσε τὸ βιβλίο καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸν διαβάσῃ καὶ μονάχος του. Καὶ τότε μπῆκε στὴν κάμαρά της.

Ἀμέσως ὁ Ἀρθοῦρος ἄρχισε τὸ διάβασμα κι' ἀπὸ τὴ θέσι μου ἔβλεπα τὰ χείλη του ποὺ κουνιοῦνταν.

Ἦταν φανερὸ πὼς τώρα μελετοῦσε μὲ ζῆλο.

Αὐτὸ ὅμως δὲν βάσταξε πολύ. Γρήγορα σήκωσε τὰ μάτια του ἀπ' τὸ βιβλίο, τὰ χείλη του δὲν κουνιοῦνταν πιὰ τόσο γρήγορα κι' ἄξαφνα σταμάτησαν ὁλωσδιόλου.

Δὲν ἐδιάβαζε πιά, οὔτε ἔλεγε τὸ μῦθο ἀπ' ἔξω.

Τὰ μάτια του, ποὺ γύριζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀπαντήθηκαν μιὰ στιγμὴ μὲ τὰ δικά μου.

Τοῦ ἔγνεψα νὰ ξαναρχίσῃ τὸ μάθημά του.

Μοῦ χαμογέλασε γλυκά, σὰ νὰ μοὔλεγε πὼς μ' εὐχαριστεῖ πὼς τοῦ τὸ θύμισα, καὶ τὰ μάτια του προσηλώθηκαν πάλι στὸ βιβλίο.

Σὲ λίγο ὅμως ξανασηκώθηκαν καὶ πῆγαν ἀπὸ τὴ μιὰ ὄχθη τοῦ καναλιοῦ στὴν ἄλλη.

Ἐπειδὴ δὲν κύτταζαν πιὰ πρὸς τὸ μέρος μου, σηκώθηκα ὀρθός' ἔτσι κίνησα τὴν προσοχὴ τοῦ Ἀρθούρου καὶ τοὔδειξα πάλι τὸ βιβλίο του.

Ξανάσκυψε σ' αὐτό. Δυστυχῶς, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ λεπτά, ἕνα ὡραῖο θαλασσοπούλι, γοργὸ σὰν τὴ σαΐτα, ἔσχισε τὸ κανάλι μπροστὰ στὸ πλοῖο, ἀφίνοντας πίσω του μιὰ γαλάζια ἀκτῖνα.

Ὁ Ἀρθοῦρος σήκωσε φυσικὰ τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὸ παρακολουθήσῃ.

Κι' ἀφοῦ χάθηκε τὸ πουλί, μὲ κύτταξε καὶ μοῦ εἶπε:

—Δὲ μπορῶ, βλέπεις. Θέλω πολύ, μὰ δὲ μπορῶ.

Ἐπλησίασα.

—Καὶ ὅμως, τοῦ εἶπα, ὁ μῦθος αὐτὸς δὲν εἶναι πολὺ δύσκολος.

—Ὦ, δυσκολώτατος μάλιστα!

—Ἐμένα μοῦ φάνηκε εὔκολος. Ἄκουσα τὴ μαμά σας ποὺ τὸν διάβαζε καὶ μοῦ φαίνεται πὼς τὸν θυμοῦμαι.

Χαμογέλασε σὰ νὰ μὴν τὸ πίστευε.

—Θέλετε νὰ σᾶς τὸν πῶ;

—Ἀδύνατο! Δὲ θὰ μπορέσῃς!

—Θὰ μπορέσω...Θέλετε νὰ δοκιμάσω;... Πάρτε τὸ βιβλίο.

Ὁ Ἀρθοῦρος πῆρε τὸ βιβλίο κι' ἐγὼ ἄρχισα νὰ λέω τὸ μῦθο ἀπ' ἔξω. Δὲν μὲ διώρθωσε παρὰ δυὸ-τρεῖς φορές.

Ἐκεῖνος μὲ ἄκουε μὲ μεγάλη προσοχή.

— Περίεργο πῶς τὸν ξέρεις ἐσύ! ἐφώναξε.

—Καὶ τώρα μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὸν ἔλεγα χωρὶς κανένα λάθος.

— Μὰ πῶς κατάφερες νὰ τὸν μάθῃς ἔτσι;

— Νά, ὅσο τὸν διάβαζε ἡ μαμά σας, ἐγὼ ἄκουγα μ' ὅλη μου τὴν προσοχή, χωρὶς νὰ κυττάζω τί γίνεται γύρω μας.

Κοκκίνισε σὰ νὰ ντράπηκε καὶ μιὰ στιγμὴ γύρισε τὰ μάτια του ἀλλοῦ. Ἔπειτα πάλι μοῦ εἶπε:

— Καλά, κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ προσέξω σὰν καὶ σένα. Πῶς τὸ κατάφερες ὅμως νὰ κρατήσῃς στὸ νοῦ σου, μὲ τὴ σειρά τους, ὅλ' αὐτὰ τὰ λόγια; Ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι παρὰ λίγα κι' ἀνακατωμένα.

Ξέρω κι' ἐγὼ πὼς τὸ κατάφερα; Ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ. Προσπάθησα ὅμως νὰ τὸ σκεφθῶ τώρα καὶ νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσω.

—Γιὰ τί πρᾶγμα μιλᾷ αὐτὸς ὁ μῦθος; τοῦ εἶπα. Γιὰ ἕνα ἀρνί. Ναί; Βάζω λοιπὸν μὲ τὸ νοῦ μου ἀρνιά. Ἔπειτα συλλογιέμαι τί κάνουν αὐτὰ τ' ἀρνιά. «Τ' ἀρνιὰ εἶναι ἀσφαλισμένα στὸ μαντρί τους». Βλέπω ἀμέσως τ' ἀρ-

νιὰ ξαπλωμένα νὰ κοιμοῦνται ἥσυχα. Κι' ἀφοῦ τὰ ἰδῶ, δὲν τὰ ξεχνῶ πιά... Παρακάτω λέει: «Τὰ σκυλιὰ κοιμοῦνται». Φυσικά, ἀφοῦ τ' ἀρνιὰ εἶναι ἀσφαλισμένα, κοιμοῦνται καὶ τὰ σκυλιὰ ποὺ τὰ φυλᾶνε. Τὰ βλέπω κι' αὐτὰ καὶ δὲν τὰ ξεχνῶ. Μὰ ξέχωρ' ἀπὸ τὰ σκυλιά, ποιὸς ἄλλος φυλάει τὸ κοπάδι;

—Ὁ βοσκός! εἶπε ὁ Ἀρθοῦρος.

—Ὡραῖα. Μὰ κι' ὁ βοσκός, ἀφοῦ τ' ἀρνιὰ εἶναι ἀσφαλισμένα στὸ μαντρί, δὲν ἔχει τίποτα νὰ κάνη. Πῶς περνᾷ λοιπὸν τὴν ὥρα του;

—Παίζει τὴ φλογέρα του.

—Τὸν βλέπετε τώρα κι' ἐσεῖς;

—Ναί.

—Ποῦ εἶναι;

—Κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δένδρο, στὸν ἴσκιο...

—Μονάχος του;

—Ὄχι, μ' ἄλλους γείτονες βοσκούς.

—Ἔ! τώρα λοιπὸν ποὺ τὰ βλέπετε ὅλ' αὐτά, δὲν μπορεῖτε νὰ θυμηθῆτε τὰ λόγια τοῦ μύθου; Ἐγὼ λέω πὼς μπορεῖτε! Ὤ, βέβαια μπορεῖτε!...

Ὁ Ἀρθοῦρος μὲ κύτταζε μὲ δισταγμό. Ἀλήθεια, θὰ μποροῦσε;... Ἐπὶ τέλους ἀποφασίσθηκε κι' ἄρχισε νὰ ἀπαγγέλλη:

«Τ' ἀρνιὰ εἶναι ἀσφαλισμένα στὸ μαντρί τους. Τὰ σκυλιὰ κοιμοῦνται. Κι' ὁ βοσκός, στὸν ἴσκιο ἑνὸς μεγάλου δένδρου, παίζει τὴ φλογέρα του μ' ἄλλους γείτονες βοσκούς».

Κι' ἄξαφνα, κτυπῶντας τὰ χέρια του μὲ χαρά, ἐφώναξε:

—Τὸν ξέρω!... Ὡς ἐδῶ, τὸν ξέρω! Δὲν ἔκανα κανένα λάθος!

—Θέλετε λοιπὸν νὰ μάθετε καὶ τὸ ὑπόλοιπο μὲ τὸν ἴδιο τρόπο;

—Ναί! Μὲ σένα εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὸν μάθω ὅλο. Ὤ, πῶς θὰ εὐχαριστηθῆ ἡ μαμά!

Κι' ἄρχισε νὰ μαθαίνη τὸ ὑπόλοιπο τοῦ μύθου, ὅπως εἶχε μάθει καὶ τὴν ἀρχή.

Σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας τὸν ἤξερε στὴν ἐντέλεια καὶ τὸν ἔλεγε ἀπέξω χωρὶς νὰ σκοντάφτη καθόλου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε ἡ μητέρα του.

Στὴν ἀρχὴ θύμωσε ποὺ μᾶς εἶδε μαζί, γιατὶ ἐνόμισε πὼς παίζαμε· μὰ ὁ Ἀρθοῦρος δὲν τὴν ἄφησε νὰ πῆ λέξι.

—Τὸν ξέρω, τῆς φώναξε. Αὐτὸς μοῦ τὸν ἔμαθε!

Ἡ κυρία Μίλλιγκαν μὲ κύτταζε ἔκπληκτη κι' ἑτοιμαζουνταν νὰ μὲ ρωτήση, ὅταν ὁ Ἀρθοῦρος ἄρχισε νὰ τῆς λέη τὸ «Λύκο καὶ τ' ἀρνάκι». Μὲ χαρούμενο ὕφος, θριαμβευτικό, εἶπε τὸ μῦθο ὁλόκληρο, χωρὶς νὰ κομπιάση καὶ χωρὶς νὰ λαθέψη πουθενά.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐγὼ κύτταζα τὴν κ. Μίλλιγκαν. Εἶδα τ' ὡραῖο της πρόσωπο νὰ φωτισθῆ ἀπὸ ἕνα χαμόγελο, ἔπειτα μοῦ φάνηκε πὼς τὰ μάτια της ὑγράθηκαν· ἐπειδὴ ὅμως ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔσκυψε κι' ἀγκάλιασε μὲ τὰ δυό της χέρια τὸ παιδί της, γιὰ νὰ τὸ φιλήση, δὲν μπόρεσα νὰ ἰδῶ ἂν ἔκλαιγε.

—Τὰ λόγια, ἔλεγε ὁ Ἀρθοῦρος, εἶναι κουτά, δὲ σημαίνουν τίποτα· τὰ πράγματα ὅμως τὰ βλέπεις κι' ὁ Ρεμῆς μ' ἔκανε νὰ ἰδῶ τὸ βοσκὸ μὲ τὴ φλογέρα του. Ἅμα σήκωνα τὰ μάτια ἀπὸ τὸ βιβλίο, δὲν μ' ἔνοιαζε πιὰ γιὰ τὰ γύρω μου πράγματα· ἔβλεπα μόνο τὴ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ κι' ἄκουγα τὸ τραγοῦδι ποὺ ἔπαιζε. Θέλεις, μαμά, νὰ σοῦ τὸ πῶ αὐτὸ τὸ τραγοῦδι;

Κι' ἐτραγούδησε ἀγγλικὰ ἕνα σκοπὸ λυπητερό.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἔκλαιγε γιὰ καλά. Κι' ἅμα σηκώθηκε, εἶδα τὰ δάκρυά της στὰ μάγουλα τοῦ Ἀρθούρου. Τότε μὲ πλησίασε, μοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ μοῦ τὸ ἔσφιξε τόσο τρυφερά, ποὺ αἰσθάνθηκα μιὰ μεγάλη συγκίνησι.

—Εἶσαι καλὸ παιδί, μοῦ εἶπε.

Ἂν διηγήθηκα μὲ τόση ἔκτασι τὸ μικρὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο, τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ ἐννοηθῆ ἡ ἀλλαγὴ ποὺ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγινε στὴ θέσι μου. Χθὲς μὲ εἶχαν πάρει γιὰ σαλτιμπάγκο, ὑποχρεωμένο νὰ διασκεδάζη μὲ τὰ σκυλιά του, μὲ τὸν πίθηκο καὶ μὲ τὴν ἅρπα του ἕν' ἄρρωστο παιδί. Ἀλλὰ τὸ μάθημα αὐτὸ μ' ἐχώρισε ἀπὸ τὰ ζῶα μου· ἔγινα σύντροφος, σχεδὸν φίλος.

Πρέπει νὰ πῶ τώρα καὶ τοῦτο, ποὺ τὸ ἔμαθα ἀργότερα: ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἦταν καταλυπημένη ποὺ ἔβλεπε τὸ γυιό της νὰ μὴ μαθαίνη, ἢ καλλίτερα, νὰ μὴ μπορῆ νὰ μάθη τίποτα. Ἂν καὶ ἄρρωστος, ἡ μητέρα του ἐννοοῦσε νὰ καταγίνεται, νὰ διαβάζη καὶ ἴσα - ἴσα ἐπειδὴ ἡ ἀρρώστεια του θὰ βαστοῦσε πολύ, ἤθελε νὰ δώση ἀπὸ τώρα στὸ νοῦ του τὶς συνήθειες ἐκεῖνες, ποὺ θὰ τὸν ἔκαναν νὰ κερδίση τὸν χαμένο καιρὸ ὅταν θὰ γίνουνταν καλά.

Κι' ὡς τώρα δὲν τὸ εἶχε καταφέρει. Ὁ Ἀρθοῦρος δὲν ἦταν καθαυτὸ φυγόπονος, δὲν εἶχε ὅμως ἀρκετὴ προσοχὴ κι' ἐπιμέλεια. Ἔπαιρνε χωρὶς ἀντίστασι τὸ βιβλίο ποὺ τοὔβαζαν στὰ χέρια, ἄνοιγε μάλιστα μὲ προθυμία τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὸ πάρη· δὲν ἄνοιγε ὅμως καὶ τὸ νοῦ του καὶ ὁλωσδιόλου μηχανικά, σὰν παπαγάλος, ἔλεγε κουτσὰ στραβὰ τὰ λόγια, ποὺ τοῦ ἔχωναν μὲ τὸ στανιὸ στὸ κεφάλι.

Ἀπὸ τοῦτο ἡ μεγάλη λύπη τῆς μητέρας του, ποὺ ἦταν ἀπελπισμένη γι' αὐτόν.

Ἀπὸ τοῦτο κι' ἡ μεγάλη της χαρά, ὅταν ἄκουσε νὰ τῆς λέη τὸ μῦθο, ποὺ ἔμαθε μαζί μου σὲ μισὴ ὥρα, ἐνῷ αὐτή, ὁλόκληρες ἡμέρες, δὲν εἶχε καταφέρει νὰ τοῦ τὸν μάθη.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Η ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΙΣ

Η εἰλικρίνεια εἶναι ἐναρμόνισις τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων πρὸς ὅ,τι πιστεύομεν ὅτι εἶναι ἀληθές. Οἱ δόλιοι προσπαθοῦν νὰ φαίνωνται διαφορετικοὶ παρ' ὅ,τι εἶναι. Ὁ δόλιος εἶναι κίβδηλο νόμισμα, ποὺ ἐπιζητεῖται νὰ κυκλοφορήση ὡς γνήσιο. Τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ τῆς ἐντιμότητος ἑνὸς ἀτόμου εἶναι ἡ εἰλικρίνεια. Χωρὶς τὴν ἀρετὴ αὐτὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐννοηθῆ οὔτε φιλία, οὔτε συναλλαγή, οὔτε ἀνέφελος οἰκογενειακὸς βίος, ἀλλ' οὔτε καὶ κοινωνικὴ σύστασις. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ εἰλικρινοῦς ἀνθρώπου εἶναι ἁπλῆ. Οἱ λόγοι του εἶναι τὸ ἀπαύγασμα τῶν σκέψεών του. Ὅ,τι διανοεῖται ἐκεῖνο καὶ λέγει. Ἡ εἰλικρίνεια ἀκτινοβολεῖ στὰ μάτια, περιλούει τὸ πρόσωπό μας μὲ ἕνα ἐσώτερον ψυχικὸ φῶς. Μᾶς κάμνει τὸ πρόσωπον ναλήνιον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἄλλοι διαβάζουν εὔκολα τοὺς ὡραίους λογισμούς μας. Ἰδέτε τὴν μορφὴν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἄλλα λέγει καὶ ἄλλα διανοεῖται, ποὺ προσπαθεῖ νὰ διαλάθη διὰ νὰ μᾶς ἀποπλανήση. Εἰς τὸν ἐξησκημένον παρατηρητὴν φαίνεται ἡ διαβολικότης τῶν σκέψεων τοῦ ἀνειλικρινοῦς. Ἀφήνουν τὰ ἴχνη οἱ δόλιοι στοχασμοὶ ἐπάνω εἰς τὴν μορφήν, τὴν πολυσύνθετον, τὴν ἀγαλήνευτον μορφὴν τῆς ἀνειλικρινείας! «Ἡ εἰλικρίνεια, λέγει ἕνας ἐκ τῶν νεωτέρων σοφῶν, εἶναι ἡ σφραγὶς εὐγενοῦς ψυχῆς, ὁ στολισμὸς καὶ τὸ καύχημα τοῦ ἀνδρός, τὸ γλυκύτερον θέλγητρον τῆς γυναικός, ἡ χλεύη τῶν κακοήθων καὶ ἡ σπανιωτέρα ἀρετή». Ἡ ἀνειλικρίνεια εἶναι ἴδιον ἀδυνάτου χαρακτῆρος.

Ἄνθρωπος μὲ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀτομικῆς του ἀξιοπρεπείας, δὲν καταδέχεται νὰ κρύπτεται. Κι' ὅταν ἀκόμη διαπράττη λάθη, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὰ ὁμολογήση. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ ἐχέγγυον ἠθικῆς τελειώσεως. Ὁ ἀνειλικρινὴς ἄνθρωπος εἶναι εὐεπίφορος νὰ θυσιάση τὰς ἱερωτέρας τῶν ὑποχρεώσεων πρὸς τὴν ἰδίαν του οἰκογένειαν, πρὸς τὴν κοινωνίαν του, πρὸς τὴν Πατρίδα του. «Ἡ εἰλικρίνεια, λέγει ὁ διάσημος Ἄγγλος λογοτέχνης Καρλάϋλ, ἡ βαθειὰ καὶ ἡ ἄδολη εἰλικρίνεια, εἶναι τὸ πρώτιστον χαρακτηριστικὸν τῶν ἡρωϊκῶν ἀνδρῶν». Ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπον ποὺ ἔχει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς γνώμης του, ποὺ παλαίει διὰ τὰς ἰδέας του καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ χωρήση καὶ εἰς τὸ μαρτύριον ἀκόμη διὰ τὰς ἰδέας του, μὴ φοβῆσθε ποτέ. Φοβηθῆτε τὰ ἑρπετὰ ποὺ δὲν ἔχουν ἰδίαν γνώμην, κολακεύουν δὲ σὰν δοῦλοι πρὸς εὐαρέσκειαν ἐκείνων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὑπολογίζουν εὐνοίας καὶ κέρδη.

Μὴ φοβᾶσθε τοὺς ἀκεραίους, τοὺς ἀνεξαρτήτους χαρακτῆρας. Ἐκτιμήσατε τὴν ὠμὴν γλῶσσαν τῆς εἰλικρινείας, μὲ τὴν ὁποίαν ὀρθώνονται νὰ μᾶς ἐπιτιμήσουν, ὅταν παραπαίωμεν. Ἕνας ἀνδρεῖος ἐπιτιμητὴς τῶν πράξεών μας, ἢ καὶ ἕνας φανερὸς τίμιος ἐχθρὸς εἶναι πολυτιμότερος ἀπὸ ἕναν ἄνανδρον καὶ ἀνειλικρινῆ φίλον. Σέβεσθε τὴν εἰλικρίνειαν. Καὶ προσπαθῆτε νὰ ἐναρμονίζετε τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις σας σύμφωνα μὲ τοὺς λογισμούς σας.

∴

Χίλια δυό σὲ μιὰ σελίδα

Ὁ πυρετὸς τῶν φυτῶν

Ὁ βοτανολόγος Μπλάριγκεμ ἀνεκάλυψε ὅτι μερικὰ φυτὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνθήσεώς των, κάτω ἀπὸ τὴν ἀνοιξιάτικη αὔρα, ὑποφέρουν ἀπό... πυρετό! Ἡ θερμοκρασία π. χ. τῶν ναρκίσσων ἀνέρχεται εἰς 9 περίπου βαθμούς.

Ὁ κ. Φορεντιέ, ἀρχικηπουρὸς τῶν Παρισίων, ἔκανε τὴν ἴδια παρατήρησι.

«Οἱ τριανταφυλλιές μου, εἶπε, κοπιάζουν πολὺ τὴν Κυριακή, ἐπειδὴ ἔχουν πολλοὺς ἐπισκέπτας. Καὶ τὴν Δευτέρα φαίνονται πὼς ἔχουν πυρετό. Αὐτὸ ὀφείλεται στὴν προσπάθεια ποὺ κάνουν γιὰ ν' ἀναπνέουν μέσα σὲ τόσο κόσμο».

Χρυσὸς μέσα σὲ καλαμπόκι

Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πράγας ἔγινε μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀνακοίνωσις, ἡ ὁποία ἐξέπληξε κυριολεκτικῶς τὸν κόσμο. Ὁ ὥριμος ἀραβόσιτος τῆς Σλοβακίας, ὅταν ἐκάη, ἀπεδείχθη χρυσοφόρος, ἀφοῦ εὑρέθησαν στὴν τέφρα του ἴχνη χρυσοῦ.

Ἕνα κιλὸ ἀραβοσίτου περιεῖχε κατὰ μέσον ὅρον ἕνα χιλιοστὸν τοῦ γραμμαρίου χρυσόν.

Ἕνα σιδερένιο βιβλίο

Στὸ Λονδῖνον ὑπάρχει μιὰ βιβλιοθήκη ποὺ περιέχει ἀνεκτιμήτους θησαυροὺς τῆς Ἀνατολικῆς φιλολογίας. Πρόκειται περὶ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Γραφείου τῶν Ἰνδῶν, ποὺ περιλαμβάνει ὅλας τὰς ἐκδόσεις ποὺ ἔγιναν σὲ ἀσιατικὲς γλῶσσες.

Διάφοροι μελετηταὶ καταφθάνουν ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο γιὰ νὰ μελετήσουν τὴν σανσκριτική, τὴν ἀραβική, τὴν περσικὴ κλπ. Μεταξὺ τῶν ἑκατὸν πενήντα χιλιάδων τόμων, χειρογράφων, βρίσκονται καὶ ἀρκετοί, τῶν ὁποίων ἀντίτυπα δὲν ὑπάρχουν ἀκόμη παρὰ ἐλάχιστα.

Τὸ μεγαλείτερον ὅμως ἐνδιαφέρον ἔχει ἕνα βιβλίον ἀποτελούμενον ἀπὸ πέντε... σιδερένιες σελίδες ποὺ συγκρατοῦνται ἀπὸ ἕνα σιδερένιο δακτύλιο. Οἱ σελίδες ἔχουν διαστάσεις 22 ἑκατοστομέτρων ὕψος καὶ 7 ἑκατοστομέτρων φάρδος καὶ φέρουν χαραγμένον ἕναν ὕμνον πρὸς μίαν Ἰνδικὴν θεότητα.

Γκαμῆλες - νᾶνοι

Σὲ μερικὲς ἐπαρχίες τῆς κεντρικῆς Περσίας ὑπάρχει ἕνα περίεργον εἶδος γκαμηλῶν — νάνων.

Οἱ μικρὲς αὐτὲς γκαμῆλες, τῶν ὁποίων τὸ βάρος σπάνια ὑπερβαίνει τὰ 35 κιλά, ἔχουν κατὰ γενικὸν κανόνα ὕψος μόλις 60 ἑκατοστῶν.

Ὅπως εἶναι εὐνόητον, οἱ γκαμῆλες αὐτὲς δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ προσφέρουν στοὺς ἀνθρώπους μεγάλας ὑπηρεσίας ὡς μέσα μεταφορᾶς καὶ ταξειδίων. Ἐν τούτοις οἱ κάτοχοί των τὶς ἐκτιμοῦν πάρα πολὺ λόγῳ τῆς ἀρίστης ποιότητος καὶ τῆς καταπληκτικῆς λευκότητος τοῦ μαλλιοῦ των, τὸ ὁποῖον μοσχοπωλοῦν.

Διάφορα

Ὑπάρχουν στὸν κόσμο ἢ τοὐλάχιστον εἶναι γνωστὰ 2.000 εἴδη φειδιῶν. Μόνον ὅμως τὰ 10% ἀπ' αὐτὰ τὰ ἑρπετὰ εἶναι δηλητηριώδη. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἀκίνδυνα, ἐκτὸς 400, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐπιθετικά.

★

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, τὰ χρώματα χρησιμεύουν γιὰ νὰ συμβολίζουν τὰ 4 σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος. Οἱ πόρτες τῶν σπιτιῶν λοιπὸν εἶναι λευκές, ἂν βλέπουν πρὸς τὸν βορρᾶ, κίτρινες πρὸς ἀνατολάς, κόκκινες πρὸς νότον καὶ μαῦρες πρὸς τὴν δύσιν!

★

Ἕνα εἶδος φοίνικος, ποὺ ἀναπτύσσεται στὴν Παραγουάη, ὅταν χαράσσεται ὁ κορμός του, ἀποβάλλει ἕνα εἶδος ὑγροῦ, τὸ ὁποῖον ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ γίνεται ἕνα δυνατὸ ποτό. Ὁ φοῖνιξ αὐτὸς εἶναι γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀκουρύ».

★

Ἕνας κολυμβητὴς χωρὶς σκάφανδρο δὲν μπορεῖ νὰ κατέβη περισσότερο ἀπὸ 40 μέτρα στὸ νερό. Ἡ φάλαινα, ποὺ ἐπίσης ἔχει ἀνάγκη ν' ἀναπνέῃ, φθάνει μέχρι τὰ 1400 μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

★

Μεταξὺ δύο αὐγῶν τοῦ αὐτοῦ μεγέθους, τὸ χαλασμένο εἶναι ἐλαφρότερο.

ΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΠΗΓΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

1. Ὁ γαιάνθραξ ἐξάγεται ἀπὸ ὀρυχεῖα τῶν ὁποίων τὸ βάθος φθάνει καμμιὰ φορὰ τὰ 1000 μέτρα. Ὁ γαιάνθραξ στὴν ἀρχὴ ἐχρησιμοποιεῖτο στὴ μεταλλουργικὴ γιὰ τὴν κατεργασία τῶν ὀρυκτῶν.

★

2. Ἔπειτα χρησιμοποιήθηκε ὁ γαιάνθραξ γιὰ νὰ θερμαίνη τὰς ἀτμομηχανάς. Καὶ ἐδῶ καὶ δύο αἰῶνες εἶναι ἡ πρώτη μεγάλη πηγὴ ἐνεργείας στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀνθρώπου.

★

3. Ἀφοῦ ὅμως ἐχρησιμοποίησε ὁ ἄνθρωπος τὸν γαιάνθρακα κατάλαβε ὅτι καὶ τὸ νερὸ ποὺ γύριζε ἤδη ἡ ρόδα τοῦ ὑδρομύλου ἀποτελοῦσε ἐπίσης μιὰ μεγάλη πηγὴ ἐνεργείας.

★

4. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος ἄρχισαν οἱ ἄνθρωποι νὰ ὑψώνουν μεγάλα φράγματα, ποὺ συγκρατοῦσαν τεράστιες ποσότητες νεροῦ. Ἔτσι ἔγιναν πραγματικὲς τεχνητὲς λίμνες.

5. Μὲ τὸ νερὸ τῶν λιμνῶν τροφοδοτοῦνται «πτώσεις» ποὺ γυρνοῦν τὶς ρόδες τῶν ὑδροηλεκτρικῶν ἐργοστασίων. Ἡ ἐνέργεια τοῦ «λευκοῦ ἄνθρακος» δίδει ἠλεκτρισμὸ σὲ μεγάλες περιοχές.

★

6. Ἀπὸ τὰ παληὰ χρόνια ἡ δύναμις τοῦ ἀνέμου κινεῖ τὰ ἱστιοφόρα καὶ ἐπίσης τὰ φτερὰ τῶν μύλων. Τώρα χρησιμοποιεῖται γιὰ παραγωγὴ ἠλεκτρισμοῦ. Εἶναι ὁ «ἀτμοσφαιρικὸς» ἢ «ἄχρους» ἄνθραξ.

★

7. Ἀλλὰ καὶ ἡ θάλασσα μὲ τὰ κύματα καὶ τὴν πλημμυρίδα ἀποτελεῖ πηγὴν ἐνεργείας. Εἶναι ὁ «μπλὲ ἄνθραξ». Ἤδη στὴ Γαλλία, στὴ Βρεττάνη κινεῖται ἐργοστάσιο μ' αὐτόν.

★

8. Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ὁ «χρυσοῦς ἄνθραξ». Εἶναι ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος διαχέει στὴ γῆ μεγάλη θερμότητα. Στὰ θερμὰ κλίματα — στὴν Αἴγυπτο — χρησιμοποιεῖται πρακτικῶς.

Βαθμοφόροι τῆς Ε. Ο. Ν. καταθέτοντες στέφανον εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου τὴν παραμονὴν τῆς Ἐθνικῆς μας Ἑορτῆς.

Φαλαγγῖται καταθέτοντες στέφανον εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη τὴν παραμονὴν τῆς 25ης Μαρτίου.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ
ΡΙΚΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟ

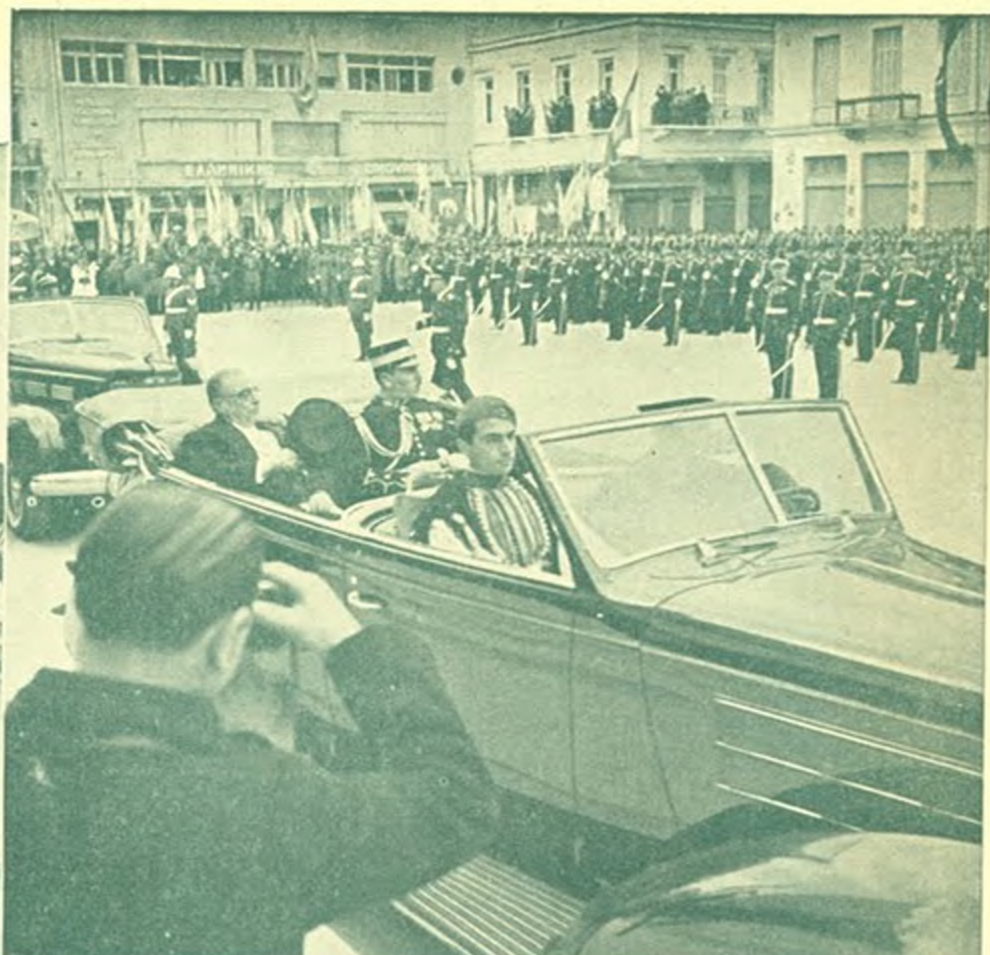

Σ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΗΓΥ-
ΟΝ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Τὸ Πρότυπον Τάγμα Εὐζώνων κατὰ τὴν παρέλασιν τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἀπὸ τὴν παρέλασιν τοῦ πυρο βολικοῦ κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου.

Η ΣΕΛΙΣ τῶν κοριτσιῶν

ΟΙ ΕΘΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

«Μόνο μέσα εἰς τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις θὰ ἐπανεύρῃς τὸν προορισμό σου. Μόνον ἐκεῖ θὰ ἐπανεύρῃς τὸν ἑαυτόν σου».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Κάποτε ἡ ἀπαίτησι τῆς κοινωνίας γιὰ μόρφωσι,— ἐγὼ ἐδῶ σοῦ τὴν ὀνομάζω «ψευδομόρφωσι» — σὲ ἀνάγκασε νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν προορισμό σου, νὰ ἀπομακρυνθῇς ἀπὸ τὸ δρόμο, ποὺ σοῦ ὥρισε ἡ μεγάλη μητέρα, ἡ Φύσις, ποὺ ὅλα τόσο σοφά, τόσο μετρημένα καὶ σκόπιμα ἔχει ὁρίσει. Ἦτανε τότε μιὰ ἐποχή, ποὺ ὅλοι μας χλωμοὶ κι' ἀδύνατοι στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα, ζητούσαμε, ἂς τὸ ποῦμε ἔτσι, τὸν «ὑπερπολιτισμό». Κι' αὐτὸ ἦτανε γιὰ μᾶς τὶς γυναῖκες κούρασι καὶ μαρτύριο. Μιὰ «νέα τοῦ κόσμου» ἔπρεπε νὰ ξέρῃ τόσα πράγματα... Γλῶσσες, φιλολογία, μουσική ἔπρεπε νὰ ἔχῃ διαβάσει τὸν Ὀσκὰρ Οὐάϊλντ καὶ τὸν Ἔντγκαρ Πόε, ἴσως - ἴσως καὶ τὸν ψυχαναλυτὴν Φρόϋντ. Ρίχνονταν λοιπὸν τὸ κορίτσι στὴ μελέτη τῶν ἀόριστων καὶ ξένων πρὸς τὴν ψυχή του ἀναγνωσμάτων, καταλάβαινε μερικὲς ἄκρες καὶ μέσες, ἔπαιρνε ἀπὸ ὅλα κάποιο ἴχνος καὶ καταντοῦσε ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ τέρας, ποὺ λέγεται ἡμιμάθεια, ἕνα ἐξάμβλωμα, μιὰ καρικατούρα γυναίκας. Τάξερε ὅλα καὶ δὲν ἤξερε τίποτα! Ὡπλισμένο λοιπὸν τὸ νέο αὐτὸ κορίτσι—δὲν φταίει τὸ ἴδιο παρὰ μόνο ἡ ψεύτικη ἐποχή του—μὲ μερικὰ ὀνόματα καὶ σκέψεις, κουρέλια ξένων στοχασμῶν, ἔκανε τὸ σοφὸ καὶ τὸ μελετημένο στὰ δεκαοχτώ του χρόνια. Γινότανε σνὸμπ καὶ ντρεπότανε νὰ εἶναι Ἑλληνίδα.

Τώρα, ποὺ ἡ νέα πνοὴ ἔδιωξε τὰ μιάσματα καὶ τὰ μολύσματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ξεκίνησες καὶ σύ, νέο κορίτσι, γιὰ νέες κατακτήσεις καὶ νέα πετάγματα. Ὅλοι τώρα γύρω σου σὲ βοηθοῦν. Ζήτησε τὴ ὀντότητα τοῦ λαοῦ σου καὶ τὴ δική σου μέσα στὴ νέα μορφωτικὴ γραμμή, ποὺ σοῦ χαράσσει ἕνας ἄξιος Ἀρχηγός. Ζήτησε τὸ λαό σου καὶ τὸν ἑαυτό σου, ὄχι στὰ μισοφωτισμένα σαλόνια, παρὰ στοῦ κάμπου τὴν ἠρεμία, στοῦ δάσους τὸ μουρμούρισμα, στῆς θάλασσας τὸ ρυθμό. Ἀγάπησε τὴν Πατρίδα σου, τὴν ὡραία καὶ τὴ μοναδική, ὅπως τῆς ἀξίζει. Πίστεψέ με... εἶναι ἡ πιὸ ὡραία Πατρίδα, ἡ πιὸ ὡραία Χώρα τοῦ κόσμου. Μέσα στὴ λαϊκή σου τέχνη, στὰ λαϊκά σου τραγούδια, στοὺς μύθους καὶ τὰ παραμύθια, στὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ σου θὰ ξαναβρῇς πάλι τὴν δική σου τὴν ὕπαρξι.

Δημιούργησε μέσα σου τὴν ἀδιάσειστη πίστι καὶ μετάδωσέ την καὶ στοὺς γύρω σου, πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι πιὸ πολύτιμα, πιὸ ἄξια, πιὸ τρανὰ ἀπὸ τὰ χίλια ξένα, ἔστω καὶ ἠχηρὰ ὀνόματα.

Ἐρεύνησε βαθειά, γνώρισε τὶς μεγάλες γυναῖκες τοῦ Ἔθνους σου, πέρασε, κουβέντιασε μὲ τὶς ἡρωΐδες τοῦ Ζαλόγγου, κύτταξε τὶς βυζαντινὲς δέσποινες καὶ φτάσε ὡς τὶς μακρινὲς Σπαρτιάτισσες, τὶς μητέρες τῶν γιγάντων. Μέσα στὸ αἷμα σου παιχνιδίζουν κάποια κόκκινα αἱμοσφαίρια ἀπὸ ἐκείνων τὸ αἷμα καὶ στὴν ψυχή σου μέσα ἕνα ἀλαφρὸ ἀντιφέγγισμα λάμπει ἀπὸ τὶς ψυχὲς ἐκείνων. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶσαι τὸ δημιούργημα τοῦ χθὲς καὶ τοῦ σήμερα. Γιὰ νὰ σὲ φκιάσουν, δούλεψαν αἰῶνες καὶ χιλιετηρίδες. Μὴν τὸ ξεχνᾷς!

Μόνο ἔτσι θὰ ἐκτελέσῃς τὸν ἀνώτερό σου προορισμό, ἐσὺ νέο κορίτσι, ποὺ εἶσαι ἡ πιὸ πλατειὰ καὶ ἡ πιὸ μεγάλη βάσι τοῦ Λαοῦ καὶ τοῦ Ἔθνους.

Σ. Καρ.

* ΟΙ ΚΑΛΤΣΕΣ *

Η ἐπιδιόρθωσις τῶν καλτσῶν εἶναι ὀχληρὰ κυρίως ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ μόδα μᾶς ἐπέβαλε τὶς λεπτὲς κάλτσες. Ἡ πλέον μικρὴ τρύπα λαμβάνει σὲ λίγες ὧρες διαστάσεις, ποὺ μᾶς φέρνουν σὲ ἀμηχανία καὶ ἐὰν δὲν ἐπιδιορθώσουμε τὶς κάλτσες μας, ὀφείλουμε νὰ διαθέτωμε γι' αὐτὲς σημαντικὸ μέρος ἀπὸ τὰ ἔξοδά μας. Πῶς θὰ λύσουμε αὐτὸ τὸ πρόβλημα; Πρῶτα-πρῶτα ἂς ἀποφασίσουμε προθύμως νὰ φοροῦμε γιὰ τὴν καθημερινή μας ἐργασία κάλτσες κατώτερες, ποὺ εἶναι καὶ περισσότερο στερεές.

Ὅπως καὶ νὰ ἔχῃ ἐν τούτοις, εἴτε βαμβακερές, εἴτε μεταξωτὲς εἶναι οἱ κάλτσες, πρέπει νὰ τὶς μαντάρουμε ἀμέσως μόλις δοῦμε μιὰ τρύπα, ὅσο κι' ἂν εἶναι μικρή. Ἡ ἐπιδιόρθωσις προφυλάσσει τὴν κάλτσα ἀπὸ μεγαλείτερη τρύπα.

Κάθε βράδυ ἢ κάθε πρωῒ ἂς ἀφιερώνουμε ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ νὰ ἐπιθεωροῦμε τὶς κάλτσες μας καὶ γιὰ νὰ ἐπιδιορθώνουμε τὴ βλάβη ποὺ ἔγινε στὸ περασμένο 24ωρο.

Ἂς μὴ πλένουμε ποτὲ τὶς κάλτσες μας πρωτοῦ τὶς ἐπιδιορθώσουμε. Διαφορετικά, οἱ τρῦπες μεγαλώνουν καὶ ἡ κάλτσα χάνει τὴ φόρμα της στὸ πλύσιμο. Ὅταν ὅμως ἀμελήσουμε, τὰ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ἡμερησίας ἐπιδιορθώσεως γίνονται ὧρες, ποὺ ἐν τούτοις δὲν τὶς διαθέτουμε προτιμῶντας νὰ θυσιάσουμε τὸ ζεῦγος ποὺ ἔφθασε σὲ τέτοια κατάστασι φθορᾶς καὶ νὰ ἀγοράσουμε ἕνα καινούργιο.

Τώρα, τὶς κάλτσες ποὺ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ διορθωθοῦν καὶ ἔγιναν ἄχρηστες, θὰ τὶς πετάξουμε; Ὄχι. Ἀφαιροῦμε τὸ κάτω μέρος, σχίζουμε τὴν ὑπόλοιπη κάλτσα κατὰ μῆκος τῆς ραφῆς καὶ τὴν χρησιμοποιοῦμε ὡς κουρέλι γιὰ τὰ ἔπιπλα, τὰ παπούτσια κλπ. Σ' ἕνα σπίτι, ποὺ διοικεῖται καλά, τίποτε δὲν πετιέται ποὺ μπορεῖ ἀκόμη νὰ χρησιμοποιηθῇ κάπου.

Βούλα Γ. Βασιλειάδου

* ΟΙ ΛΕΚΕΔΕΣ *

1. Κηλῖδες ἰωδίου: Γιὰ τὰ λευκὰ ὑφάσματα, τὰ πάνινα ἢ τὰ βαμβακερά, σαπουνίζουμε τὴν κηλῖδα καὶ τὰ βάζουμε νὰ στεγνώσουν. Γιὰ τὰ χρωματιστὰ ὑφάσματα πλένουμε τὴν κηλῖδα μ' ἕνα πανὶ βρεγμένο σὲ διάλυσι bisulfite de soude μὲ νερό, ἕως ὅτου ἡ κηλὶς ἐξαφανισθῇ. Κατόπιν ξεπλένουμε μὲ ξυδόνερο (1 ξύδι 3 νερό) καὶ ἔπειτα μὲ κρύο νερό. Τὸ bisulfite de soude (ὑποθειῶδες νάτριον) πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεῖα. Μὲ μιὰ δραχμὴ παίρνετε ὅσο σᾶς χρειάζεται.

2. Κηλῖδες καφὲ καὶ σοκολάτας: Ὅταν οἱ κηλῖδες καφὲ ἢ σοκολάτας εἶναι ἀκόμη νωπές, ἐξαφανίζονται μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ἀκόμη καὶ μὲ κρύα σαπουνάδα. Σαπουνίζομε καὶ βάζομε στὴν ἀλυσίβα ἐκεῖνες ποὺ ἐπιμένουν. Ἐὰν ἡ ἐνέργεια τῆς ἀλυσίβας εἶναι ἀνεπαρκής, βουτοῦμε τὰ κηλιδωμένα μέρη ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ σὲ νερὸ τοῦ javel καὶ ξεπλένομε. Γιὰ τὰ χρωματιστὰ ὑφάσματα χρησιμοποιοῦμε νερό, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχομε προσθέσει perborate de soude (20 γραμμάρια σὲ 1 λίτρα νερό). Ξεπλένομε πρῶτα σὲ νερὸ ζεστὸ καὶ κατόπιν σὲ κρύο. Ἁπλώνομε νὰ στεγνώσουν χωρὶς νὰ τὰ στύψουμε.

3. Κηλῖδες ἱδρῶτος: Ἀφήνομε νὰ μουσκέψουν οἱ κηλῖδες πολλὲς ὧρες σὲ σαπουνάδα ἢ νερὸ ἀμμωνιοῦχον. Πλένομε καὶ ξεπλένομε. Ἢ ἀκόμη: Πλένομε σὲ μιὰ σαπουνάδα ὀξυγονούχου ὕδατος, εἰς τὴν ὁποίαν προσθέτομε 2 κουταλιὲς τῆς σούπας perborate de soude σὲ μιὰ λίτρα νερό. Ἐν ἀνάγκῃ ἐπαναλαμβάνομε τὴν ἴδια ἐργασία.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ἄνεμος, ποὺ ἔπνεε τώρα ἀπὸ τὴ θάλασσα, δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ πέσῃ· κι' ὁ κ. Ζέρματτ ἐπρότεινε ν' ἀνεβοῦν πρὸς τὰ βορειοανατολικὰ καὶ νὰ τριγυρίσουν τὴ μεγάλη ἐκείνη ξέρα, τὸ σύμπλεγμα τῶν βράχων, ὅπου εἶχε ναυαγήσει τὸ «Λάνδλορδ».

— Μποροῦμε εὔκολα, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων· καὶ ὅσο γιὰ μένα, εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ ἰδῶ τὸ σκόπελο ὅπου σᾶς ἔρριξε ἡ τρικυμία, ἀφοῦ σᾶς ἀπομάκρυνε τόσο ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθούσατε, γιὰ νὰ πᾶτε ἀπὸ τὸ ἀκρωτῆρι τῆς Καλῆς Ἐλπίδας στὴ Βαταβία.

— Ναυάγιο ποὺ εἶχε πολυάριθμα θύματα! ἐπρόσθεσε ἡ κυρία Ζερματτ, ποὺ τὸ πρόσωπό της ἔγινε σκυθρωπὸ μ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνησι. Ἐμεῖς μονάχα γλυτώσαμε τὸ θάνατο, ὁ ἄνδρας μου, τὰ παιδιά μου κι' ἐγώ.

— Ὥστε δὲν ἐμάθατε ποτέ, ρώτησε ὁ κ. Οὐόλστων, ἂν κανένας ἀπὸ τὸ πλήρωμα σώθηκε ἀπὸ περαστικὸ πλοῖο ἢ κατώρθωσε νὰ φθάσῃ σὲ καμμιὰ ξηρά;

— Κανένας! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἔτσι μᾶς εἶπε τοὐλάχιστον ὁ ὑποπλοίαρχος Λίττλστων. Κι' αὐτὸ φαίνεται τὸ πιθανώτερο. Πρὸ καιροῦ στὴν Εὐρώπη πιστεύουν ὅτι τὸ «Λάνδλορδ» ἐναυάγησεν αὔτανδρο.

— Ἡ «Δορκὰς» ὅμως, εἶπε τότε ὁ Ἐρνέστος, τὸ πλοῖο ποὺ ταξίδευε ἡ Τζέννυ, στάθηκε πιὸ τυχερὴ ἀπὸ τὸ δικό μας, ἀφοῦ ὁ λοστρόμος καὶ δυὸ ναῦτές του σώθηκαν κι' ὡδηγήθηκαν στὸ Σίδνεϋ.

— Πραγματικῶς, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Μπορεῖ ὅμως νὰ βεβαιώσῃ κανεὶς ὅτι καὶ κάποιοι ἀπ' τὸ δικό μας δὲν ἐγλύτωσαν καὶ δὲν βρῆκαν ἴσως καταφύγιο σὲ καμμιὰ ἄλλη ἀκτὴ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ;... Ποιὸς ξέρει μάλιστα μήπως κι' αὐτοὶ δὲν ζοῦν ἐκεῖ τόσα χρόνια, ὅπως ἐμεῖς στὴ Νέα Ἐλβετία!

— Καθόλου ἀδύνατο, εἶπε ὁ Ἐρνέστος, γιατὶ τὸ νησί μας δὲν ἀπέχει ἀπὸ τὴν Αὐστραλία παρὰ τριακόσιες λεῦγες. Ἀλλὰ ἡ δυτικὴ ἀκτὴ τῆς Αὐστραλίας δὲν συχνάζεται πολὺ ἀπὸ εὐρωπαϊκὰ πλοῖα, ἑπομένως δὲν ὑπάρχουν πολλὲς πιθανότητες ὅτι οἱ ναυαγοὶ μπόρεσαν νὰ βροῦν πλοῖο, γιὰ νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἰθαγενῶν, καὶ νὰ τοὺς γυρίσῃ στὴν πατρίδα.

—Ἀπ' ὅλ' αὐτὰ πρέπει νὰ συμπεράνουμε, εἶπε ὁ κ. Οὐόλστων, ὅτι αὐτὲς οἱ θάλασσες εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνες μὲ τὶς μεγάλες τους τρικυμίες. Σὲ λίγα χόνια, στὸ ἴδιο μέρος, εἴχαμε δυὸ ναυάγια: τοῦ Λάνδλορδ καὶ τῆς Δορκάδος.

—Ναί, βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος. Πρέπει ὅμως νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι τὴν ἐποχὴ αὐτῶν τῶν ναυαγίων τὸ νησί μας δὲν ἦταν σημειωμένο στοὺς χάρτες καὶ δὲν εἶναι καθόλου παράξενο πῶς τόσα πλοῖα ἐχάθηκαν στοὺς σκοπέλους ποὺ τὸ τριγυρίζουν. Σὲ λίγο ὅμως θὰ σημειωθῇ μὲ τόση ἀκρίβεια, μὲ ὅση εἶναι σημειωμένα στοὺς χάρτες καὶ τἄλλα νησιὰ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.

—Τόσο τὸ χειρότερο! ἐφώναξε ὁ Τζάκ.

—Γιατί, φίλε μου; ρώτησε ὁ κ. Οὐόλστων.

—Ναί, ἀποκρίθηκε μὲ πεῖσμα ὁ Τζάκ. Τόσο τὸ χειρότερο ποὺ θὰ γίνῃ γνωστὴ ἡ Νέα-Ἐλβετία καὶ θὰ τεθῇ, ὅπως λένε, εἰς δημοσίαν χρῆσιν!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ «Ἐλισάβετ» ἔπλεε στὰ δυτικὰ τοῦ σκοπέλου κι' ὁ κ. Ζερμάττ μπόρεσε νὰ δείξῃ στὸν κ. Οὐόλστων μιὰ μικρὴ ἐντομὴ στὸ ἀντίθετο πλευρό του, ὅπου ἕνα τεράστιο κῦμα εἶχε χώσει τὸ «Λάνδλορδ». Ἐκεῖ, καθὼς ξέρουμε, ἔμεινε σφηνωμένο τὸ πλοῖο. Τοῦ ἄνοιξαν μιὰ τρύπα στὰ ὕφαλα, πρῶτα μὲ τὸν πέλεκυ, κατόπιν μὲ μιὰ μικρὴ ἔκρηξι, καὶ μπόρεσαν ἔτσι νὰ βγάλουν σιγά-σιγὰ τὰ χρήσιμα πράγματα ποὺ περιεῖχε, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ ἀνατίναξε καὶ τὸ σκόρπισε μιὰ ἔκρηξι μεγαλείτερη.

Ἀπὸ τὰ συντρίμμια τοῦ «Λάνδλορδ» δὲν ἔμενε πιὰ τίποτε ἀπάνω στὴν ξέρα. Τὸ κῦμα τὰ εἶχε βγάλει ὅλα στὴν ἀκτή, τόσο ἐκεῖνα ποὺ φύσει μποροῦσαν νὰ πλένε, ὅσο κι' ἐκεῖνα ποὺ προσωρινῶς τὰ εἶχαν κάμει πλωτὰ μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀδειανῶν βαρελιῶν, π. χ. καζάνια, διάφορα σιδερένια, χάλκινα καὶ μολυβένια πράγματα, καθὼς καὶ τὰ τέσσερα κανονάκια, τὰ δυὸ ποὺ εἶχαν στήσει στὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία, καὶ τἄλλα δυὸ στὸ Φελσενχάϊμ.

Ἀφοῦ ἀγκυροβολήσανε βγῆκαν στὴν ἀκτή.

Καθὼς ἔπλεαν κοντὰ στοὺς βράχους, οἱ ἐπιβάτες τῆς πινάσσας προσπαθοῦσαν νὰ ἰδοῦν ἂν φαινόταν κανένα συντρίμμι κάτω ἀπὸ τὰ καθαρὰ κι' ἥσυχα νερά. Δυόμισυ χρόνια πρωτήτερα, ὁ Φρίτς, περνῶντας ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὸ καγιάκ, γιὰ νὰ πάῃ στὸν ὅρμο τῶν Μαργαριτῶν, εἶχε διακρίνει στὸν βυθὸ ἕνα πλῆθος βαρειὰ ἀντικείμενα, μεγάλα κανόνια, κυλλίβαντες, σφαῖρες, σίδερα, κομμάτια τοῦ σκάφους μετάλλινα, ποὺ γιὰ νὰ τ' ἀνασύρῃ κανεὶς ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ καταδυτικὴ μηχανή. Ἀλλὰ καὶ τέτοια μηχανὴ ἂν εἶχε, εἶναι ζήτημα ἂν ὁ κ. Ζερμάττ θὰ τὰ ἔκρινε ἄξια τοῦ κόπου, ἀφοῦ δὲν ἦταν τῆς πρώτης ἀνάγκης. Τώρα πιά, κανένα ἀπ' τ' ἀντικείμενα ἐκεῖνα δὲν φαινόταν στὸν βυθό. Ἕνα στρῶμα, ἀπὸ ἄμμο, ἀνακατωμένο μὲ μακριὰ φύκια, σκέπαζε τὰ τελευταῖα λείψανα τοῦ «Λάνδλορδ».

Ἀφοῦ ἔκαμε καὶ τὸ γῦρο τῆς ξέρας, ἡ «Ἐλισάβετ» στράφηκε πρὸς τὰ μεσημβρινά, σὲ τρόπο ὥστε νὰ πλέῃ ἀρκετὰ κοντὰ στὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτῆρι. Ὁπωσδήποτε, ὁ κ. Ζερμάττ ὡδηγοῦσε τὸ πλοῖο μὲ μεγάλη προσοχή, γιατὶ μιὰ ἀπὸ τὶς μύτες τοῦ ἀκρωτηριοῦ προχωροῦσε μακριὰ στὴ θάλασσα καὶ χανόταν μέσα στὶς ξέρες.

Ὕστερ' ἀπὸ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, ἀφοῦ πέρασε καὶ τὸ ἀκρωτῆρι ἐκεῖνο, ποὺ ἐσημείωνε πιθανώτατα τὴν ἀνατολικὴ ἐσχατιὰ τῆς Νέας Ἐλβετίας, ἡ πινάσσα μπόρεσε ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς ἑλιγμοὺς τῆς ἀκρογιαλιᾶς σὲ ἀπόστασι μισῆς λεύγας, μὲ βορειοδυτικὸ ἄνεμο, ποὺ ἐρχόταν πάλι ἀπ' τὴν ξηρά.

Στὸ διάστημα αὐτοῦ τοῦ ταξειδιοῦ, ὁ κ. Ζερμάττ μπόρεσε πάλι νὰ παρατηρήσῃ πόσο τραχειὰ ὄψι παρουσίαζε ἡ ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς Νέας Ἐλβετίας. Οὔτ' ἕνα δένδρο στὰ βραχώδη ὑψώματα, οὔτε ἴχνος ἀπὸ βλάστησι στὰ προπόδια τους, οὔτε ἕνα ρυάκι ἀνάμεσα στὶς γυμνὲς κι' ἔρημες ἀκρογιαλιές. Τίποτε ἄλλο παρὰ βράχοι ξεροί, ὁμοιόμορφοι, πυρακτωμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιο. Τί ἀντίθεσις μὲ τὶς ὁλοπράσινες ὄχθες τοῦ ὅρμου τῆς Σωτηρίας καὶ τὴν προέκτασί τους ὡς τὸ ἀκρωτῆρι τῆς Ψεύτικης Ἐλπίδας!

Καὶ τότε ὁ κ. Ζερμάττ εἶπε:

—Ἂν μετὰ τὸ ναυάγιο τοῦ «Λάνδλορδ» βγαίναμε σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, τί θὰ γινόμαστε; Πῶς θὰ βρίσκαμε τὴν τροφή μας;...

—Ἡ ἀνάγκη θὰ σᾶς ἔσπρωχνε στὸ ἐσωτερικό, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Οὐόλστων· θὰ τριγυρίζατε τὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας καὶ θὰ φθάνατε βέβαια στὴ

θέσι, ὅπου στήσατε τὴν πρώτη σας σκηνή, στὸ Ζελτχάϊμ.

—Αὐτὸ βέβαια θὰ γινόταν, ἀγαπητέ μου Οὐόλστων, ἐσυμφώνησε ὁ κ. Ζερμάττ· ἀλλὰ πόσους κόπους θὰ μᾶς ἐστοίχιζε καὶ σὲ τί ἀπελπισία θὰ βρισκόμαστε τὶς πρῶτες ἡμέρες!....

—Ποιὸς ξέρει μάλιστα, ἐπρόσθεσε ὁ Ἐρνέστος, μήπως ἡ βάρκα μας ἐκείνη μὲ τὰ βαρέλια δὲν τσακιζόταν σ' αὐτοὺς τοὺς βράχους καὶ πνιγόμαστε!...

Ὁ Ἐρνέστος ἐπρόσθεσε:

—Τί διαφορὰ ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν, ὅπου μπορέσαμε νὰ προσορμισθοῦμε χωρὶς κίνδυνο καὶ χωρὶς κόπο!

—Εἶναι φανερὸ πὼς σᾶς ἐπροστάτευσε καὶ σᾶς ἐβοήθησε ὁ Θεός! εἶπεν ἡ κυρία Οὐόλστων.

—Ὁλοφάνερο, ἀγαπητή μου Μαίρη, ἀποκρίθηκε ἡ κ. Ζερμάττ καὶ γι' αὐτὸ δὲν ξεχνῶ νὰ Τὸν εὐχαριστῶ κάθε ἡμέρα!

Στὶς ἕνδεκα ἡ «Ἐλισάβετ» ἔφθασε στὸν ὅρμο τοῦ Ξιφία καὶ μισὴ ὥρα ἀργότερα ἀγκυροβόλησε στὰ πόδια ἑνὸς βράχου, κοντὰ στὸ μέρος ὅπου εἶχε σταθμεύσει κι' ἡ ἀγγλικὴ κορβέττα.

Ὁ σκοπὸς τοῦ κ. Ζερμάττ,— καὶ συμφωνοῦσαν οἱ σύντροφοί του, — ἦταν ν' ἀποβιβασθοῦν στὴν ἄκρη ἐκείνη τοῦ ὅρμου, νὰ μείνουν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας, νὰ διανυκτερεύσουν καὶ νὰ κινήσουν πάλι τὰ χαράματα, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἀκτοπλοΐα.

Ἀφοῦ ρίχθηκε ἡ ἄγκυρα, ἕνα σχοινὶ ἔφερε κοντὰ στὴν ξηρὰ τὴν πρύμη τῆς πινάσσας κι' οἱ ἐπιβάτες βγῆκαν σὲ μιὰ τραχειὰ ἀμμουδιά.

Ὁλόνυρα στὸν ὅρμο ὑψωνόταν ἕνας γρανίτινος τοῖχος, ψηλὸς καμμιὰ ἑκατοστὴ πόδια. Στὴ ράχι του δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ φθάσῃ, παρὰ ἀπὸ ἕνα στενὸ μονοπάτι, ποὺ ἀνοιγόταν στὴ μέση.

Οἱ δυὸ οἰκογένειες τριγύρισαν πρῶτα στὴν ἀμμουδιὰ ἐκείνη, ὅπου διακρινόνταν ἀκόμα τὰ ἴχνη τοῦ καταυλισμοῦ. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρῦπες στὸν ἄμμο ποὺ δὲν εἶχαν κλείσει, γιατὶ δὲν ἔφθανε ὡς ἐκεῖ ἡ θάλασσα, ξύλα ἀπὸ τὴν ἐπισκευὴ τῆς κορβέττας, παλούκια, ὅπου ἔδεναν τὰ σχοινιὰ τῶν σκηνῶν, γαιάνθρακες σκορπισμένοι ἀνάμεσα στὰ χαλίκια καὶ στάχτες ἀπὸ τὶς φωτιές.

Αὐτὰ ὅλα ἔκαμαν τὸν κ. Ζερμάττ νὰ διατυπώσῃ μερικοὺς συλλογισμούς, πολὺ δικαιολογημένους ἀπὸ τὶς περιστάσεις.

—Ἂς ὑποθέσουμε, εἶπε, πὼς τὴν ἐπίσκεψι αὐτὴ στὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ τὴν κάναμε σήμερα γιὰ πρώτη φορά. Μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ ἀδιαφιλονίκητα τεκμήρια πὼς ἐδῶ, πρὸ ὀλίγου καιροῦ, βγῆκαν καὶ κατασκήνωσαν ἄνθρωποι, πόση λύπη θὰ αἰσθανόμαστε! Ὥστε, θὰ λέγαμε, ἕνα πλοῖο ἄραξε σ' αὐτὸ τὸν ὅρμο, τὸ πλήρωμά του ἔζησε ἡμέρες, ἑβδομάδες, μῆνες ἴσως σ' αὐτὴ τὴν ἀκρογιαλιά, καὶ μεῖς δὲν πήραμε εἴδησι! Ὕστερα ἔφυγε, χωρὶς νὰ τὸ ἰδοῦμε ἐπίσης. Θὰ μπορούσαμε νὰ ἐλπίζουμε ὅτι θὰ ξαναγυρίσῃ ποτὲ στὴν ἀκατοίκητη αὐτὴ γῆ;

—Ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ἡ Μπέτση. Ἀπὸ τί μάθαμε τὸν ἐρχομὸ τοῦ «Ξιφία»;

—Ἀπὸ τὴν τύχη, εἶπε ὁ Τζάκ· ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ σύμπτωσι.

—Ὄχι, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, ἔχεις λάθος· τὸν μάθαμε ἀπὸ τὴ συνήθεια ποὺ εἴχαμε,—κι' ἂς ἔλεγε ὁ Ἐρνέστος,— νὰ ρίχνουμε κάθε χρόνο, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τρεῖς κανονιὲς ἀπὸ τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία. Τὶς ἄκουσαν τότε ἀπὸ τὴν κορβέττα καὶ μᾶς ἀποκρίθηκαν μ' ἄλλες τρεῖς.

—Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ ἀναγνωρίσω, ὡμολόγησεν ὁ Ἐρνέστος.

— Καὶ ξεχάσατε τὶς ἀνησυχίες μας, τὶς ἀμφιβολίες μας, τὶς ἀγωνίες μας, τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες, ποὺ ἡ τρικυμία μᾶς ἐμπόδιζε νὰ γυρίσουμε στὸ νησάκι καὶ νὰ ρίξουμε κι' ἄλλες κανονιές; Τί φόβος μὴ μᾶς ἔφευγε τὸ πλοῖο πρὶν προφθάσουμε νὰ τὸ βροῦμε!

—Πραγματικῶς, φίλοι μου, παρατήρησε ὁ κ. Οὐόλστων, αὐτὴ θὰ ἦταν φρικτὴ γιὰ σᾶς ἀπογοήτευσι! Νὰ εἴσαστε βέβαιοι πὼς ἕνα πλοῖο ἦταν ἀγκυροβολημένο σ' αὐτὸ τὸν ὅρμο καὶ νὰ μὴ μπορέσετε νὰ ἐπικοινωνήσετε!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ του γιατρού

Εγκαινιάζων σήμερα τὴν «σελίδα τοῦ γιατροῦ», μιὰ γενικὴ παράκλησι ἔχω νὰ κάμω σὲ ὅλους τοὺς νέους: Πρῶτον νὰ μὲ διαβάζουν προσεκτικὰ ὥστε νὰ καταλαβαίνουν τί γράφω γιὰ τὰ διάφορα ἰατρικὰ ζητήματα γιὰ νὰ μὴ συμβαίνῃ ἐκεῖνο ποὺ παθαίνουν μερικοὶ ποὺ ἀκοῦνε γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα νόσημα καὶ ἀρχίζουν νὰ ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν ὑγεία των. Δηλαδὴ ὅταν ἐγὼ θὰ γράφω ὅτι ὁ τύφος κάνῃ βραδὺ σφυγμό, ἐσεῖς νὰ μὴ πιάνετε τὸ σφυγμό σας καὶ ἂν τύχῃ καὶ ἔχετε λίγο βραδὺ σφυγμὸ νὰ νομίζετε πὼς ἔχετε τύφο, ἐνῷ εἴσθε τελείως ἀπύρετοι καὶ ὑγιεῖς. Ἂν πάλιν ἔχετε βασίμους λόγους πὼς ἀπ' αὐτὰ ποὺ γράφω ἔχετε κάτι, συμβουλευθῆτε ἀμέσως τὸ γιατρό σας, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς ἡσυχάσῃ γιὰ τὴν ὑγεία σας ἢ θὰ σᾶς συστήσῃ ἐκεῖνο ποὺ πρέπει γιὰ νὰ γίνετε καλά. Δεύτερον αὐτὰ ποὺ θὰ μάθετε ἀπὸ τὴ σελίδα μου θὰ σᾶς χρησιμεύσουν πάντοτε στὴ ζωή σας καὶ καμμιὰ φορὰ θὰ τὰ χρησιμοποιῆτε, λογικῶς βέβαια καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει γιατρός. Θὰ μορφωθῆτε δηλ. ἐγκυκλοπαιδικῶς μόνον, νὰ μὴ νομίσετε ὅμως πὼς θὰ γίνετε μ' αὐτὰ καὶ γιατροί.

Θέλω μὲ λίγα λόγια ἡ σελίδα αὐτὴ νὰ μορφώσῃ ἰατρικῶς τοὺς νέους κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ξεύρουν νὰ σιωποῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπεμβαίνουν ὅταν πρέπῃ, ἐπίσης θέλω νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ μυαλὸ καὶ τὴν ψυχὴ τῆς νεολαίας μας, ὅσο ἀκόμη εἶναι καιρός, κάτι ἰδέες ἢ προλήψεις ποὺ ἔχει ὁ κόσμος γιὰ τὸ γιατρὸ καὶ γενικὰ γιὰ τὴν ἰατρική. Τὸν γιατρὸ ἐνῷ κατὰ βάθος τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν σέβονται, φαινομενικὰ τὸν ἐχθρεύονται. Σ' αὐτὸ φταίει ἡ παλαιὰ κοινωνία καὶ ὁ ἀμόρφωτος ἀκόμη κόσμος. Πῶς θέλεις ἕνας νέος ποὺ πραγματικὰ ὀφείλει τὴν ὑγεία καὶ τὴν ζωή του στὸ γιατρὸ νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ἀφοῦ ἀπὸ μικρὸς ἄκουγε τὴ μητέρα του νὰ τοῦ λέγῃ συνεχῶς: «Κάτσε φρόνιμα, θὰ φωνάξω τὸ γιατρό», «Σώπασε ἔρχεται ὁ γιατρὸς νὰ σοῦ κάνῃ ἔνεσι, νὰ σοῦ βάλῃ τὸ κουτάλι» καὶ τόσα ἄλλα ποὺ ἤτανε ἀρκετὰ νὰ δηλητηριάσουν τὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ, ἢ νὰ τὸ φοβίσουν τόσο, ὥστε ὅταν τὸν βλέπῃ νὰ νομίζῃ πὼς βλέπει ἕνα ἐχθρό του· ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ μάθουν νὰ βλέπῃ τὸν γιατρὸ ὡς παρήγορο ἄγγελο, ὡς τὸ ἀγαπητότερο πρόσωπο ὕστερα ἀπὸ τοὺς γονεῖς του.

Πῶς μᾶς νομίζουν τόσο ἀναισθήτους νὰ χαιρώμεθα νὰ γιατρεύωμε τύφο, φθίσι ἢ ἑλονοσία; ἢ νὰ βλέπωμε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα νὰ χάνωνται ἀγγελούδια 8 καὶ 10 καὶ 12 χρονῶν ἀπὸ μηνιγγίτιδα; Καὶ νὰ σεκπτώμεθα τί ἔχει κάνει ἕνας πατέρας γι' αὐτὸ τὸ παιδί, ὅσο νὰ τὸ φθάσῃ στὰ δέκα του χρόνια, πόσους κόπους, πόσες φροντίδες... Πόση λαχτάρα καὶ πόσα δάκρυα δὲν ἔχυσε ἡ μαννούλα του καὶ πόσα ὄνειρα δὲν ἔπλασε γιὰ τὸ γλυκό της παιδάκι...

Μὲ τὰ ἄρθρα μας θὰ ἀποκτήσουν οἱ νέοι τόσας ἰατρικὰς γνώσεις ὥστε θὰ ἀποβάλουν καὶ ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἀκόμη προλήψεις ριζωμένας ἐκ τῆς ἀγνοίας τῶν πραγμάτων. Θὰ διδάξουν τοὺς ἀμαθεῖς ὅτι ὁ γιατρὸς ὅταν μπαίνῃ στὸ σπίτι δὲν φέρνει γρουσουζιά, ἀλλὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας καὶ ἑπομένως τὴν εὐτυχίαν. Ἐπίσης θὰ ἐξηγῆτε εἰς τοὺς ἀπλοϊκοὺς ὅτι τὸ κόψιμο τῆς γλώσσης δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν χρυσῆ (ἴκτερον), διὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν λόγον ποὺ θὰ μάθωμε μὲ καιρὸ σὲ εἰδικὸ μάθημα.

Εἰς τὸ σημερινόν μας ἄρθρον θὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰ ἀνωτέρω, ἀπὸ τὸ προσεχὲς δὲ θὰ ἀρχίσωμε νὰ ἀσχολούμεθα μὲ διάφορα ἰατρικὰ ζητήματα, πότε μὲν εἰδικὰ καὶ πότε γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ὥστε νὰ μὴ καταντοῦν τὰ μαθήματά μας ἀνιαρά. Θὰ προσπαθήσω πάντως νὰ διατηρήσω τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ νεαροῦ μου ἀναγνώστου, τόσον ἐκ τῆς ἐκλογῆς τῶν ζητημάτων, ὅσον καὶ ἐκ τοῦ τρόπου καὶ ὕφους τῆς διδασκαλίας.

Γεώργ. Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Ὁ τηλέγραφος

Πρό τινος συνεπληρώθησαν ἑκατὸν πενήντα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἀνεγνωρίσθη διὰ νόμου στὴ Γαλλία ὁ ὀπτικὸς τηλέγραφος ὡς μέσον ταχυτάτης διαβιβάσεως τῶν εἰδήσεων.

Ὁ ὀπτικὸς τηλέγραφος ὑπῆρξεν ὁ πρόδρομος τοῦ δι' ἠλεκτρικοῦ ρεύματος τηλεγράφου, ὅπως αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ πρόδρομος τοῦ ἀσυρμάτου.

Τὸν ὀπτικὸν τηλέγραφον ἐπενόησε τὸ 1783 ὁ Κλὼντ Σάπ, καὶ τὸ 1793 ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις τῶν Γάλλων

ἀνεγνώρισε «πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν ἐπιστημῶν», ὡς ἀναφέρουν τὰ πρακτικά, τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ Σάπ, «χάρις στὴν ὁποία δύναται νὰ διαβιβασθῇ πᾶν ὅ,τι δύναται ν' ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἀλληλογραφίας».

Ὁ Γάλλος Κλὼντ Σὰπ ὅμως δὲν ὑπῆρξε πράγματι ὁ ἐφευρέτης τοῦ ὀπτικοῦ τηλεγράφου. Ὁ Αἰσχύλος ἀναφέρει ὅτι τὸ σύστημα αὐτὸ ἐχρησιμοποιεῖτο ἤδη στὸν Τρωϊκὸ πόλεμο! Ἡ Κλυταιμνήστρα ἐπληροφορήθη τὴν πτῶσι τῆς Τροίας ἀπὸ πυρές, ποὺ εἶχαν ἀναφθῆ πάνω στὶς κορυφὲς τῶν βουνῶν.

Στὴν Γαλλία, τὴν ἀρχαία Γαλλία τῶν Γαλατῶν, ἐχρησιμοποιεῖτο, ὡς λέγει ὁ Καῖσαρ, ὁ φωνητικός, οὕτως εἰπεῖν, τηλέγραφος. «Ὅταν γίνεται κάποιο σημαντικὸν γεγονὸς στὴ Γαλλία, λέγει ὁ Καῖσαρ, ἡ εἴδησις μεταβιβάζεται διὰ κραυγῶν στοὺς γείτονάς του».

Ὁπωσδήποτε στὸν Σὰπ ὀφείλεται τὸ πρῶτον ἐπιστημονικὸν μέσον ταχυτάτης ἐπικοινωνίας. Στὴν ἀρχὴ ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν ἠλεκτρισμό, βασιζόμενος πάνω στὰ πειράματα τοῦ Φραγκλίνου καὶ στὴν ἀνακάλυψι τοῦ ἀλεξικεραύνου. Ὁ ἠλεκτρισμὸς ὅμως βρισκόταν τότε στὰ σπάργανά του καὶ δὲν τοῦ ἔδιδε τὰ μέσα πρὸς ἐπιτυχίαν. Τὴν λύσιν τῆς ταχείας ἀποστολῆς εἰδήσεων τὴν βρῆκε διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως σταθμῶν κατὰ τρόπον, ὥστε ὁ προηγούμενος νὰ εἶναι ὁρατὸς ἀπὸ τὸν ἑπόμενον. Οἱ σταθμοὶ αὐτοὶ ἐπανελάμβαναν πιστὰ τὰ φωτεινὰ σημεῖα κι' ἂν ἀκόμη δὲν τὰ ἠννόουν. Ἔτσι ἐξησφαλίσθη καὶ τὸ μυστικὸν τῆς διὰ τοῦ ὀπτικοῦ τηλεγράφου συγκοινωνίας. Ἡ πρώτη γραμμὴ τοῦ ὀπτικοῦ ἐγκατεστάθη μεταξὺ Λίλλης καὶ Παρισίων.

Ὁ ὀπτικὸς ἐχρησιμοποιήθη μέχρι τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου. Αἱ εἰδήσεις ποὺ ἀνήγγειλεν ἐκ Κριμαίας (1855) ὑπῆρξαν τὸ κύκνειο ᾆσμα του. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἤρχισεν ἡ ἐγκατάστασις τοῦ ἠλεκτρικοῦ τηλεγράφου.

★ ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ ★

Ἂν πρέπῃ νὰ πιστεύσωμεν στὰ γραφόμενα ἑνὸς Αἰγυπτιώτου «χρονικογράφου», ποὺ ἔζησε περίπου 300 χρόνια π. Χ., τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὑπῆρχε ἕνα νησάκι στὸν Ἄνω Νεῖλον, στὸ ὁποῖο κατοικοῦσε μιὰ φυλὴ ἡ ὁποία εἶχε ἀποκτήσει μεγάλη φήμη γιὰ τὸ πρωτότυπο καὶ ἀλάνθαστο σύστημά της στὸ κυνῆγι τῶν κροκοδείλων. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος τῆς φυλῆς αὐτῆς ἔβλεπεν ἕνα κροκόδειλον στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, τὸν παρακολουθοῦσε, συγκρατῶντας σχεδὸν τὴν ἀναπνοή του, καὶ μόλις ἔφθανε σὲ ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν κοντὰ στὸ φοβερὸν ἑρπετόν, μ' ἕνα ἀκριβὲς πήδημα βρισκόταν ἐπάνω στὴ ράχι του, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ χαρούμενος σὰν ἕνας τζόκεϋ ἱπποδρομίου!

Ὁ κροκόδειλος τότε ἀγρίευε καὶ γύριζε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ κεφάλι του καὶ προσπαθοῦσε ν' ἁρπάξῃ τὸν ἰθαγενῆ ποὺ τόσον ἀπερίσκεπτα ἔκανε ἕνα τέτοιο ἀστεῖο!

Ὁ κυνηγὸς ὅμως, ἀτάραχος, μὲ μιὰ ταχυτάτη κίνησι, ἔβαζε στὸ ἀπειλητικὸ στόμα τοῦ τέρατος ἕναν κλάδο δένδρου, ὁ ὁποῖος εἰς τὰ ἄκρα ἔφερε δυὸ μικρὰ σχοινιά. Ὁ κροκόδειλος τότε δάγκωνε τόσο δυνατὰ τὸ ξύλο, ὥστε ἔμπαιναν βαθειὰ σ' αὐτὸ τὰ ἀπαίσια δόντια του καὶ αὐτομάτως τὸ ἁπλὸ αὐτὸ μηχάνημα γινόταν χαλινός. Ἔτσι, ὁ ἱκανὸς ἱππεύς, παραμένοντας στὴ ράχι τοῦ κροκοδείλου καὶ κρατῶντας γερὰ τὸν χαλινόν, ὡδηγοῦσε τὸ τέρας στὴν πλησιεστέρα ὄχθη.

* * *

Ὅλα ὅμως αὐτὰ ὁμοιάζουν μὲ παράδοσιν. Ἀλλ' ἂν ἡ πρωτότυπος μέθοδος τῶν ἰθαγενῶν τῆς φυλῆς ἐκείνης δὲν μᾶς πείθῃ ἀπολύτως, δὲν μποροῦμε ὅμως παρὰ νὰ πιστέψωμεν τὸ σύστημα κυνηγίου ποὺ ἔχουν σήμερον στὴ νῆσο Μαραγιό, ποὺ βρίσκεται στὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Ρίο — Πάρα. Ἡ νῆσος Μαραγιὸ ἔχει μεγάλην ἐδαφικὴν ἔκτασιν ὅσην περίπου ἡ Κρήτη, καὶ εἶναι μία ἐκ τῶν μεγαλειτέρων νήσων τῶν ποταμῶν. Μαστίζεται ὅμως ἀπὸ κροκοδείλους. Αὐτὰ τὰ τεράστια ἑρπετά, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν σὲ εἰδικὴν οἰκογένειαν κροκοδείλων, καὶ διὰ τοῦτο ὀνομάζονται κροκόδειλοι τῆς Ἀμερικῆς, ἔχουν τὴν κεφαλὴν πολὺ μεγάλην καὶ τὸ ρύγχος πολὺ πεπλατυσμένον.

Οἱ θαρραλέοι γεωργοὶ τῆς νήσου, πραγματικοὶ καταστροφεῖς τῶν ἀμφιβίων αὐτῶν τεράτων, τὰ ὁποῖα ὀνομάζουν «γιακαρέ», ὀργανώνουν κατὰ περιόδους ἀποστολάς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων σημειοῦται εὐρυτάτη καταστροφὴ κροκοδείλων. Ἡ πιὸ γόνιμος περίοδος τοῦ εἴδους αὐτοῦ τοῦ κυνηγίου εἶναι τὸ καλοκαῖρι, ὅτε τὰ νερὰ εἶναι πολὺ λιγώτερα καὶ συνεπῶς τὰ τέρατα εἶναι καταφανέστερα.

* * *

Οἱ κροκόδειλοι, ποὺ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς χειμερινῆς περιόδου ἔζησαν σὲ μιὰ ληθαργικὴ κατάστασι, βγαίνουν στὸν ἥλιο καὶ ἐπανακτῶντες τὴν ἀγριότητά των, ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν γιὰ νὰ βροῦν κάποιο θῦμα.

Οἱ κυνηγοὶ λοιπὸν τῆς νήσου Μαραγιὸ ἐκστρατεύουν κυριολεκτικῶς κατὰ τῶν κροκοδείλων μὲ τόση χαρὰ καὶ συγκίνησι, σὰ νὰ πηγαίνουν σὲ γιορτή. Τὸ κυνῆγι ὅμως αὐτὸ χρειάζεται ἐξαιρετικὸν θάρρος καὶ ἐπιδεξιότητα.

Λίγο πρὶν τῆς χαραυγῆς, ὡπλισμένοι μὲ τσεκούρια, βέλη, καραμπῖνες, σχοινιὰ καὶ ἄγκιστρα, ξεκινοῦν οἱ ἰθαγενεῖς τῆς ἀποστολῆς, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι ἱππεύουν βώδια, γιὰ τὸ μεγάλο κυνῆγι τῶν κροκοδείλων. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀναλαμβάνουν νὰ κάνουν τὴν δύσκολον ἐργασίαν τῶν «χτυπιάδων», μπαίνουν δηλαδὴ στὸ νερὸ καὶ μὲ μεγάλα ξύλα βγάζουν τοὺς κροκοδείλους ἀπὸ τὶς φωλιές των καὶ τοὺς ἐκδιώκουν μέχρι τοῦ σημείου ποὺ βρίσκονται οἱ κυνηγοὶ ἕτοιμοι μὲ τὰ ὅπλα στὰ χέρια γιὰ νὰ τοὺς ἐξοντώσουν ἢ νὰ τοὺς συλλάβουν.

Στὸ μεταξύ, λίγο πιὸ μακρυά, ἕνας ἄλλος κυνηγὸς βλέποντας ἕναν κροκόδειλον ἀκίνητον στὸ νερό, σὲ μιὰ στάσι δηλαδὴ ποὺ ἕνας ἀνήξερος θὰ τὸν ἐνόμιζεν ὡς κορμὸν δένδρου, ρίπτει τὸ βέλος του, τὸ ὁποῖον εἶναι δεμένο μὲ σχοινί, κι' ἀμέσως τὸ ἀποσύρει, βέβαιος ὅτι ὁ ζωντανὸς ἐκεῖνος ... κορμὸς δένδρου ἔχει συλληφθῆ. Ἀμέσως σύρει στὴν ὄχθη τὸ τέρας καὶ μὲ τρία ἢ τέσσερα χτυπήματα τσεκουριοῦ τὸ θανατώνει.

Οἱ κυνηγοὶ ὅμως αὐτοὶ εἶναι ἱκανοὶ νὰ κάνουν κι' ἕνα ἄλλο μεγάλο κατόρθωμα. Νὰ συλλάβουν τὸν κροκόδειλον ζωντανὸν μεταχειριζόμενοι μόνον ἕνα σχοινί. Πράγματι, κυττάζουν μὲ προσοχὴν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ καὶ μόλις ἰδοῦν ἕναν κροκόδειλον νὰ βγάζῃ ἔξω τὸ κεφάλι του, μὲ μιὰ ἐπιδεξιότητα ποὺ θὰ ἔκανε νὰ ὠχριάσῃ καὶ ὁ καλλίτερος «κάου - μπόϋ», τραβοῦν τὸ σχοινὶ καὶ ἁρπάζουν τὸ τέρας ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ἦταν ἕτοιμο νὰ βυθισθῇ. Μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα τότε ὁ κυνηγὸς περιτυλίσσει τὸ σχοινὶ δυὸ-τρεῖς φορὲς γύρω ἀπὸ ἕνα πάσσαλο μπηγμένον στὸ ἔδαφος καὶ ἀργότερα ἀρχίζει τὸ κοπιῶδες τράβηγμα τοῦ κολοσσιαίου ἑρπετοῦ στὴν ξηρά, ἀπηγχονισμένου τελείως!

✶ ΣΕ ΠΟΙΟ ΥΨΟΣ ΦΘΑΝΕΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ; ✶

Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἐπανελήφθη συχνὰ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια κι' ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες ἀπήντησαν ὁμοφώνως ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν κατέκτησεν ἀκόμη τὸ ὕψος ποὺ μπορεῖ νὰ φτάσῃ. Καὶ προσδιορίζουν ὅρια ποὺ κανεὶς ἄνθρωπος δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ μὲ τὰ μέσα ποὺ ὑπάρχουν σήμερα. Μόνον μιὰ σφαῖρα, πιὸ ἐλαφρὴ ἀπὸ τὸν ἀέρα θὰ μποροῦσε νὰ προσπεράσῃ κάθε μηχανικὸ μέσον. Ὥστε, καθὼς βλέπετε, ἡ ἀναγνώρισι τῶν πιὸ μακρινῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἢ ὑπερατμοσφαιρικῶν στρωμάτων, γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμη θὰ ἐπιζητῇ τὴν χρησιμοποίησι τοῦ ἀεροστάτου.

Οἱ πρῶτοι ποὺ ἐπεχείρησαν τὴν ἄνοδο στὴν ἀτμοσφαῖρα ἦσαν οἱ ἀδελφοὶ Μογκολφιέρ.

Ἀργότερα, ἡ φαντασία τῶν μιμητῶν τοὺς ὡδήγησε νὰ κατασκευάσουν διάφορα εἴδη ἀεροστάτων, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἀνέβαιναν στοὺς αἰθέρας, ἀλλὰ δὲν ἐχρησιμοποιήθηκε ἀποτελεσματικῶς κανένα ἀπ' αὐτά. Κάποιος μάλιστα ἔφτιαξε ἕνα σκάφος, συγκρατούμενο ἀπὸ τέσσαρα μικρὰ ἀερόστατα καὶ ἕνα μεγάλο στὴ μέση καὶ ὑπεστήριζε ὅτι μ' αὐτὸ τὸ ἐναέριο σκάφος θὰ μποροῦσε νὰ ἐξερευνήσῃ τὰ ἄστρα!

Ἀλλὰ τὰ διάφορα πειράματα ποὺ ἐπηκολούθησαν ἀπέδειξαν ὅτι ἡ κατάκτησις τοῦ αἰθέρος ἦταν πολὺ μακρυὰ ἀκόμη κι' ἐπειδή, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο ὕψος, τὰ ἀερόστατα ἄρχιζαν νὰ κατεβαίνουν, τότε ἐδημιουργήθη μιὰ παράδοσις ὅτι μιὰ μυστηριώδης δύναμις κι' ἐπὶ πλέον ἀόρατη, ἐμποδίζει τοὺς ἀνθρώπους νὰ πλησιάσουν τὸν οὐρανὸ πρὶν νὰ πεθάνουν!

Ἑξῆντα βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν!

Τὸ ὅτι ὑπάρχει αὐτὴ ἡ μυστηριώδης δύναμις, τὸ παραδεχόμεθα κι' ἐμεῖς, ἀλλὰ ἡ ἐπιστήμη καθώρισε μέχρι ποίου ὕψους μπορεῖ νὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος; Μάλιστα καὶ γιὰ τοὺς παρακάτω λόγους: Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἀτμοσφαῖρα ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ ἐπάλληλα στρώματα, τὴν «τροποσφαῖρα», ποὺ μπορεῖ νὰ φθάσῃ ἀπὸ 11—12 χιλιάδες μέτρα καὶ τὴν «στρατοσφαῖραν», ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ φθάσῃ ὡς 80 περίπου χιλιάδες μέτρα. Ἡ τροποσφαῖρα εἶναι ἡ ζώνη τῶν καταιγίδων, τῶν ἀνέμων καὶ τῶν βροχῶν καὶ περιλαμβάνει τὰ ¾ τῆς μάζης τοῦ ἀέρος. Ἀπεναντίας δὲν ὑπάρχουν ὑδρατμοὶ καὶ οὔτε ρεύματα ἀέρος. Βασιλεύει ἡ καλοκαιρία, ἐκτὸς ἀπὸ καμμιὰ ἐξαιρετικὴ θύελλα. Ἄρα προσφέρει θαυμάσιες συνθῆκες πλοῦ. Πέραν ἀπὸ τὰ 30 χιλιόμετρα ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεσις μειοῦται στὸ ἑκατοστὸν τῆς πιέσεως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Στὰ 100 χιλιόμετρα ἡ πίεσις εἶναι ἴση πρὸς τὸ μηδέν. Ἡ θερμοκρασία στὰ 20 χιλιόμετρα εἶναι περίπου 60 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν. Ἰδοὺ λοιπὸν δύο στοιχεῖα, ἡ πίεσις καὶ ἡ θερμοκρασία, ποὺ αὐξομειούμεναι σύμφωνα μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους καθορίζουν βασικὰ ὅρια στὶς ἀτμοσφαιρικὲς ἀνόδους. Ὥστε ὁ κίνδυνος σ' ἐκεῖνα τὰ ὕψη εἶναι μεγάλος καὶ μόνον ἕνα ειδικὸ μηχάνημα, μέσα στὸ ὁποῖο πρέπει νὰ εὑρίσκεται ὁ ἄνθρωπος, μπορεῖ νὰ τὸν προστατεύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ σκάσῃ σὰν μπόμπα.

Εἰς τὰς 14 Ὀκτωβρίου 1938 ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ ἄνοδο ἕνα τεράστιον στρατοσφαιρικὸ μπαλόνι, «Τὸ ἄστρον τῆς Πολωνίας». Δυστυχῶς ὅμως τὸ περίβλημα ἐκάη πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως. Οἱ Πολωνοὶ ἀεροναῦται ἰσχυρίζοντο ὅτι θὰ κατέρριπταν κάθε προηγούμενο ρεκόρ, φθάνοντες στὶς 30.000 μέτρα!

Τὸ μεγαλείτερο ἀερόστατο

Τὸ «Ἄστρο τῆς Πολωνίας» ἦταν τὸ μεγαλείτερο ἀερόστατο τοῦ κόσμου. Εἶχεν 60 μέτρα διάμετρο καὶ ὕψος 120 μέτρα. Ἕνας ἁπλοῦς θεωρητικὸς ὑπολογισμὸς ἀποδεικνύει ὅτι ἕνα ἀερόστατο μὲ τέτοιες διαστάσεις, μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὰ 30.000 μέτρα ὕψους. Οἱ Πολωνοὶ ἀεροναῦτες, βασιζόμενοι σ' αὐτὸν τὸν ὑπολογισμό, θὰ ἐπιχειρήσουν τὴν ἄνοδο στὰ 1939.

Σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τοῦ καθηγητοῦ Πικάρ, ἂν ἦταν δυνατὸ νὰ κατασκευασθῇ ἕνα ἀερόστατο μὲ διαστάσεις ἑνὸς χιλιομέτρου, θὰ μπορούσαμε νὰ φθάσουμε ὡς 58.000 μέτρα στὴν στρατοσφαῖρα. Ἀρκεῖ τὸ ὕφασμα τοῦ ἀεροστάτου νὰ ἦταν ἀντοχῆς τέτοιας, ὥστε νὰ ἐξουδετερώνῃ κάθε ὑπερβολικὴ πίεσι.

Ὥστε λοιπὸν μὲ προσπάθειες ἀνθρωπίνως δυνατὲς καὶ χάρις στὸ ὑδρογόνο, ποὺ διατηρεῖται σ' ἐκεῖνα τὰ ὕψη, θὰ μπορούσαμε νὰ ἐπιτύχωμε νέα ρεκόρ, γιατὶ μὲ τὰ σύγχρονα μέσα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προσπεράσωμε τὰ 30.000 μέτρα.

Γιὰ ἐκεῖνον ὅμως ποὺ θὰ ἤθελε ν' ἀνεβῇ πιὸ ὑψηλά, ἀπομένει μόνον ἡ κατάκτησις τῆς ἕλξεως τῆς γῆς!

Μικρὰ - μικρὰ

Τὸ σημάδεμα τῶν βρεφῶν

Σ' ἕνα ἀμερικανικὸ νοσοκομεῖο χρησιμοποιεῖται ἕνα μηχάνημα ὑπεριωδῶν ἀκτίνων γιὰ τὸ σημάδεμα τῶν βρεφῶν ποὺ γεννῶνται καθημερινῶς στὸ ἵδρυμα. Μὲ τὸ μηχάνημα αὐτὸ τυπώνονται τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ βρέφους ποὺ παραμένουν καταφανῆ ἐπὶ ἕναν ὁλόκληρον μῆνα.

Πατίνια μὲ μοτὲρ

Οἱ ἀστυνομικοὶ μιᾶς πόλεως τῆς Καλιφορνίας ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσία τους μεταχειριζόμενοι πατίνια μὲ μοτέρ, ειδικῶς κατεσκευασμένα γι' αὐτούς. Κοστίζουν πολὺ λίγα χρήματα καὶ μποροῦν ν' ἀναπτύξουν ταχύτητα 50 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Ἡ κατανάλωσις τῆς βενζίνης εἶναι μηδαμινή.

Ὁ γάτος

Γιὰ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους, ὁ γάτος ἦταν ἱερὸν ζῶον. Ὅταν σ' ἕνα σπίτι ψοφοῦσε ἕνας γάτος, ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἐξύριζαν τὰ φρύδια τους εἰς ἔνδειξιν πένθους. Τὸ πτῶμα τοῦ ζώου ἐταριχεύετο καὶ ἐτοποθετεῖτο σὲ μιὰ σαρκοφάγο ὅμοια μ' ἐκείνη τῶν πριγκήπων τοῦ βασιλικοῦ οἴκου. Τόση ἦταν ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ χλιδὴ τῆς σαρκοφάγου.

* * *

Οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ θεωροῦσαν τὸν γάτον ὡς σύμβολον τῆς ἀνεξαρτησίας, ἐνῷ οἱ Σκανδιναυοὶ τὸν εἶχαν διαλέξει ὡς θεὸν τοῦ ἔρωτος.

* * *

Οἱ Κινέζοι κάποτε ἐχρησιμοποιοῦσαν τὸν γάτον ὡς ρολόϊ. Κυττάζοντας τὴν κόρη τοῦ ματιοῦ του, ποὺ βαθμηδὸν συστέλλεται πρὶν τὸ μεσημέρι καὶ διαστέλλεται μετὰ ἀπ' τὶς δώδεκα, οἱ Κινέζοι ἐμετροῦσαν τὸν χρόνο.

* * *

Εἶναι πολὺ ἐσφαλμένη ἡ γνώμη ποὺ ἐπικρατεῖ σ' ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι ὁ γάτος καὶ τὸ σκυλὶ εἶναι ἄσπονδοι ἐχθροί. Αὐτὰ τὰ δύο κατοικίδια ζῷα μποροῦν κάλλιστα νὰ μεγαλώσουν μαζί, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴν ἀναπτυχθῇ ἔχθρα μεταξύ τους ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὰ ἔχει.

* * *

Ἐπὶ πολὺν καιρὸ πίστευαν πὼς οἱ λευκοὶ γάτοι μὲ τὰ γαλανὰ μάτια ἦσαν κουφοί. Ἀπεναντίας ἀκοῦνε πολὺ καλά, ὅπως ὅλοι οἱ συνόμοιοί τους. Ἔχουν μάλιστα τὴν ἀκοὴ πολὺ πιὸ ἀνεπτυγμένην ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.

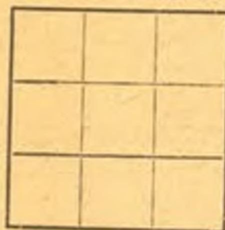
* * *

Ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν πολυτελῶν γάτων ἀποτελεῖ σήμερα μιὰ ἐπικερδῆ ἐπιχείρησι. Οἱ γάτοι πολυτελείας σήμερα πωλοῦνται ἀπὸ 40—50 λίρες Ἀγγλίας ὁ καθένας!

Σπαζοκεφαλιές.

Ὀκτὼ γραμμές

Ἡ λύσις κάθε παιχνιδιοῦ ποὺ συνοδεύεται μὲ σχέδιο, πρέπει νὰ γίνεται, ἀφοῦ ἀντιγραφῇ τὸ σχέδιο σ' ἕνα κομμάτι χαρτί. Κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ καταστρέφετ αι τὸ φύλλο.

Στὴν ἄσκησί μας βλέπετε ἐννέα τετράγωνα ποὺ σχηματίζονται μὲ 24 γραμμές.

Ἰδοὺ τώρα τὸ πρόβλημα: Πρέπει νὰ βγάλετε ἀπὸ τὶς 24, ὀκτὼ μόνο γραμμές, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μείνουν δύο τετράγωνα. Γιὰ νὰ διευκολυνθῆτε, ἔχετε ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ δύο τετράγωνα μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἄνισα.

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μίαν ἀπὸ τὰς ἐννέα μούσας.

1) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 2) Κράτος τῆς Εὐρώπης, 3) Πόλις τῆς Θεσσαλίας, 4) Πρᾶξις τῆς ἀριθμητικῆς, 5) Ὑπομονητικὸν ζῷον, 6) Ἄνεμος ΒΔ. (δημ.), 7) Κράτος τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου, 8) Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ, 9) Ἀρχαῖος ἱστορικός.

Τρίγωνον

• • • • = Ζῷον.
• • • = Ὄργανον αἰσθήσεως.
• • = Ζῷον.
• = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ν. Π. ΚΑΛΔΗΣ

Αἴνιγμα

Τρεῖς προθέσεις ἂν ἑνώσῃς
κάτι τι θὰ φανερώσῃς
ποὺ στὸν ἄνθρωπο ἂν λάχῃ
τί ἀπελπισιὰ θὲ νἄχῃ...

Ι. Β. ΒΑΡΒΕΡΗΣ

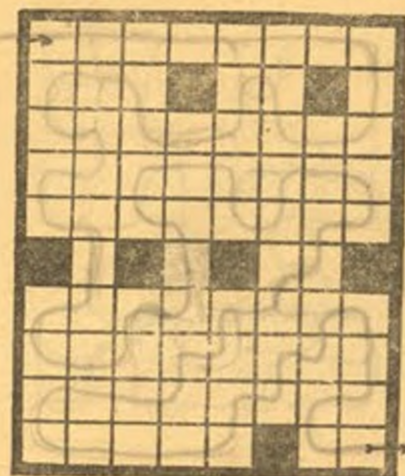
Κρυπτογραφικόν

12345678962 7	=	Ἱστορικὸν πρόσωπον.
292928	=	Ὄρος τῆς Γραφῆς.
612962	=	Νῆσος Αἰγαίου.
94547	=	Νῆσος ΝΑ. Αἰγαίου.
4947	=	Γεωγραφικὸς ὅρος.
52867	=	Πέρσης στρατηγός.
123947	=	Ζῷον.
328926	=	Πόλις Ν. Ἑλλάδος.

ΑΝ. ΧΑΛΑΣ

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Πρέπει νὰ ἀρχίσετε ἀπὸ τὸ πρῶτο τετραγωνίδιο (ἄνω ἀριστερά), νὰ περάσετε ἀπ' ὅλα τὰ λευκὰ — ἀποφεύγοντας τὰ μαῦρα — καὶ νὰ βγῆτε ἀπὸ τὸ κάτω δεξιὰ τετραγωνίδιο.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς νὰ περάσετε δυὸ φορὲς ἀπ' τὸ ἴδιο τετραγωνίδιο καὶ γενικῶς νὰ διασταυρώσετε τὴν πορεία σας.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Τρίγωνον

• • • • • = Μᾶς ζεσταίνει.
• • • • = Ψώνια εἰς τὴν ἀρχαίαν.
• • • = Ἐρωτηματ. ἀντωνυμία.
• • = Ἄνθη.
• = Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.

ΓΕΩΡΓ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 23ου ΦΥΛΛΟΥ

Οἱ κύκλοι: Ἀφαιρεῖτε τὸν 3ον καὶ 4ον κύκλον τῆς δευτέρας σειρᾶς (ὁριζοντίως), τὸν 2ον καὶ 4ον κύκλον τῆς τρίτης σειρᾶς, τὸν 2ον καὶ 3ον τῆς τετάρτης σειρᾶς. Ἢ τὸν 5ον καὶ 6ον τῆς τετάρτης σειρᾶς (ὁριζοντίως πάντοτε), τὸν 4ον καὶ πέμπτον τῆς πέμπτης καὶ τὸν 4ον καὶ 6ον τῆς τελευταίας σειρᾶς.

Τὸ σταυρόλεξόν μας: Ὁριζοντίως: 1 Ἴλιον, 2 τὰ — ΑΤ, 3 ἐπί, 4 ἀσχάλλω, 5 ἐστι, 6 ἂν — τῷ, 7 Ἰθάκη. Καθέτως: 1 τιάρα, 2 ἴα — νί, 3 ἔχε, 4 ἱππασία, 5 ἴλη, 6 νὰ — τῇ, 7 τρώγω.

Πρόσθεσις: Θὰ προσθέσετε εἰς τὴν πρώτην κάθετον στήλην, 1 + 8 + 9 = 18. Εἰς τὴν δευτέραν κάθετον, 2 + 7 + 10 = 19. Εἰς τὴν τρίτην κάθετον 3 + 6 + 11 = 20. Εἰς τὴν τελευταίαν κάθετον στήλην 4 + 5 + 12 = 21.

Κρυπτογραφικόν: Μπότσαρης.

Ἀκροστιχίς: Ἀνταλκίδας (Ἀριστοφάνης, Νέρων, Τύνις, Ἄρτος, Λέων, Κύπρος, Ἰούδας, Δόρυ, Ἀσπάλαξ, Σκίαθος).

Λεξίγριφος: Βοῦς — οὖς.

Πρόβλημα: Ὁ 1ος ὀρνιθῶν 145 κόττες, ὁ 2ος 135, ὁ 3ος 840, ὁ 4ος 280, ὁ 5ος 325 καὶ ὁ 6ος 180 κόττες.

Τετράγωνον

Εἰς τὰ τετραγωνίδια τοῦ σχήματος πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν τὰ κατάλληλα γράμματα — ἕνα γράμμα σὲ κάθε τετραγωνίδιο — ὥστε ὁριζοντίως καὶ καθέτως νὰ ἀναγινώσκωνται λέξεις μὲ τὴν ἑξῆς σημασίαν:

Πρώτη σειρά. Εὑρίσκεται εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ εἶναι καὶ ὀρυκτόν.

Δευτέρα σειρά. Βγαίνει ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Τρίτη σειρά. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ποὺ ἔζησαν ἐπὶ τῆς γῆς.

Τετάρτη σειρά. Τὸ φοροῦν οἱ γυναῖκες στὴν πλάτη τους.

Σιδηρόδρομος

Κ - - - - - - Σ - - - - Α - - - Α - - - - - - Σ

Κάθε βαγόνι ἔχει καὶ ἀπὸ ἕνα εἶδος ζῷα.

Συνολικῶς ὑπάρχουν τεσσάρων εἰδῶν ζῷα. Τὸ τελικὸν γράμμα τοῦ ἑνὸς εἶναι ἀρχικὸν τοῦ ἑπομένου.

Λ. Γ. ΤΣΑΡΟΥΧΗΣ

Φωνηεντόλιπον

γ — π —, θ — — —ς, τ —, κλ — φτ —, — γ — π —, κ — — τ — ν, ν — — κ— κ — ρ

Ἐὰν μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω συμφώνων παρεντεθοῦν τὰ κατάλληλα φωνήεντα θὰ σχηματισθῇ λαϊκὴ παροιμία.

Κ. ΜΑΪΛΗ

Αἰνίγματα

Ποίου ζῴου τὴν αἰτιατικὴν ἂν ἑνώσωμεν μὲ μυροβόλον ἄνθος σχηματίζεται γνωστὸν πέλαγος;

Α. ΠΟΛΥΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Φροῦτο κοινὸ τὸ οὐδέτερό μου,
νῆσος Ἑλληνικὴ τὸ θηλυκό μου.

Δ. ΠΑΠ. — Χ. ΤΣΑΡ.

Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Ἕλληνα Βασιλέα.

1) Ἀρχαῖος νομοθέτης, 2) Θεά, 3) Μυρίζει ὡραῖα, 4) Ὁ Πρόδρομος τοῦ Ἰησοῦ, 5) Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, 6) Μία τῶν δωδεκανήσων, 7) Ναυτικὸς ἥρως τοῦ 1821, 8) Ἥρως τῆς ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας.

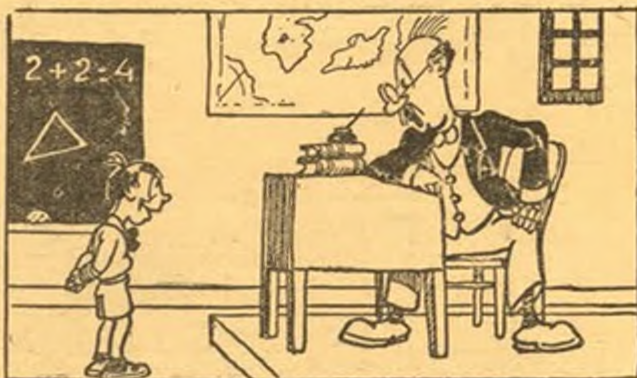
Λ. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

Λίγη εὐθυμία

ΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΝ...

— Ἂν ἀφήσῃς ἕνα κομμάτι σίδερο στὴ βροχή, τί θα γίνῃ;
— Θὰ σκουριάσῃ!
— Κι' ἂν ἀφήσῃς ἕνα κομμάτι χρυσό;
— Θὰ ἐξαφανισθῇ!...

Απορίες...

Γιατί λέμε σέλινον κι' ὄχι σέδενον;

Γιατί ἀχλάδι κι' ὄχι ἀχξύδι;

Γιατί σηκοτάκι κι' ὄχι κατσετάκι;

Γιατί κεραμύδι κι' ὄχι κεραστρεῖδι;

Γιατί τραπέζι κι' ὄχι τρακλαίει;

Γιατί κρεββάτι κι' ὄχι κρεββάλογο;

Γιὰ φαγητό!

Ὁ δυσαρεστημένος πελάτης:

— Γκαρσόν, ποῦ εἶναι ὁ ἰδιοκτήτης; Ἤθελα νὰ τοῦ μιλήσω ἀμέσως!

— Δὲν εἶναι ἐδῶ, κύριε!

— Πῶς! Ἀφίνει τὸ μαγαζί του καὶ φεύγει τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς;

— Δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ ἀλλοιῶς, κύριε. Πῆγε στὸ σπίτι του γιὰ φαγητό!

Μ' ἕνα μάτι!

—Δὲν ἔκλεισα μάτι ὅλη τὴ νύχτα!

—Περίεργος ἄνθρωπος εἶσαι, φίλε μου, νὰ θέλῃς νὰ κοιμηθῇς μ' ἕνα μάτι!

Πολὺ ἠλίθιος

Κάποιος ἠλίθιος βρῆκε κάποτε δουλειὰ σ' ἕνα χασάπικο καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ κάνῃ κάθε τόσο τὸ ἀφεντικό του νὰ τραβάῃ τὰ μαλλιά του.

Ἕνα βράδυ, λίγη ὥρα πρὶν κλείσῃ τὸ μαγαζί, ὁ χασάπης εἶπε στὸν ὑπάλληλό του ὅτι μποροῦσε νὰ πάῃ σπίτι του, ὅταν θὰ ἐκρεμοῦσε τὰ κρέατα καὶ θὰ ἔκλεινε τὸ μαγαζί.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ χασάπης, πηγαίνοντας στὸ μαγαζί του, βρῆκε τὸν ὑπάλληλο νὰ τὸν περιμένῃ ἄϋπνος καὶ τὸν ρώτησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτία.

—Οὔτε τὸ μαγαζὶ ἔκλεισα, οὔτε σπίτι πῆγα, ἐξήγησεν ἐκεῖνος.

—Γιατί;

—Δὲν μποροῦσα νὰ κρεμάσω αὐτὸ τὸ κρέας στὸ τσιγγέλι...

Καὶ ἔδειξε στὸν προϊστάμενό του μιὰ μεγάλη πιατέλα γεμάτη κιμᾶ!

ΓΙΑ ΤΗ ΒΑΛΙΤΣΑ...

Σὲ κάποιο προάστειο, ὁ σωφὲρ ἑνὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου εἶχε ἄδεια νὰ μεταφέρῃ στὴν πόλι μόνο ἐμπορεύματα καὶ ὄχι ἐπιβάτες. Καὶ τοῦτο, γιατὶ τὸ ὄχημά του ἦταν φορτηγὸ αὐτοκίνητο.

Ἕνας συνάδελφός του ὅμως παραπονέθηκε στὴν ἀστυνομία γιὰ τὸ λόγο ὅτι ὁ ἄλλος παρέβαινε τὴν ἀστυνομικὴ διάταξι, παίρνοντας ἐπιβάτες, καὶ τὸν ζημίωνε.

Τὴν διαπίστωσι τῶν παραπόνων ἀνέλαβεν ἕνας ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος, ντυμένος πολιτικὰ καὶ κρατῶντας μιὰ βαλίτσα στὸ χέρι, περίμενε τὸ φορτηγὸ αὐτοκίνητο, καὶ ὅταν ἐκεῖνο φάνηκε, ἔκανε νόημα στὸν σωφὲρ νὰ σταματήσῃ.

—Βιάζομαι νὰ φθάσω στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό, ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα, εἶπε στὸν σωφέρ. Εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ πάρω τὸ τραῖνο ποὺ φεύγει σὲ μισὴ ὥρα. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τί θὰ μοῦ ζητήσῃς γιὰ εἰσιτήριο, ἀρκεῖ νὰ προλάβω τὸ τραῖνο

Ὁ σωφὲρ τοῦ εἶπε ἀμέσως ν' ἀνεβῇ καὶ ἀναπτύσσοντας μεγάλην ταχύτητα, ἔφθασε τὴν ὡρισμένην ὥρα στὸ σταθμό.

Ὁ ἀστυνομικὸς πήδησε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ὅλος χαρά

—Τί σοῦ ὀφείλω; ρώτησε.

—Ἐσεῖς τίποτε, τοῦ ἀπήντησεν ὁ ἔξυπνος σωφέρ. Γιὰ τὴ βαλίτσα σας ὅμως θὰ μοῦ δώσετε 50 δραχ.

Ἕνας Σαμψών...

— Μόλις μπῆκα, φίλε μου, στὸ δάσος κι' ἔκανα καμμιὰ πενηνταριὰ βήματα, νάσου καὶ βλέπω μιὰ τίγρι. Ἀμέσως πέφτω ἀπάνω της, τὴ σκίζω στὰ δύο καὶ τῆς γδέρνω τὴν προβιά. Εἶναι αὐτὴ ποὺ βλέπεις ἐδῶ στὸ πάτωμα.

— Μὲ τὰ χέρια σου τὴ σκότωσες;

— Βέβαια! Δὲν εἶχα ὅπλο ἐπάνω μου.

— Μὰ αὐτηνῆς τὸ κεφάλι ἔχει δυὸ μεγάλες τρῦπες ἀπὸ σφαῖρες.

— Ἔ! Βέβαια... Τὴν εἶχε χτυπήσει κάποιος κυνηγὸς πρὶν ἀπὸ μένα...

Φιλοφρόνησις...

— Ἄ, ἀγαπητή μου φίλη, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί ἐντύπωσι μοῦ ἔκαμε ἡ ἱστορία ποὺ διηγηθήκατε τὶς προάλλες γιὰ τὴ γαϊδάρα...

— Ἀλήθεια;

— Ναί, τόση ἐντύπωσι μοῦ ἔκαμε, ποὺ μόλις βλέπω καμμιὰ γαϊδάρα, σᾶς θυμᾶμαι...

Τρόπος τοῦ λέγειν

Ὁ μάρτυς στὸ δικαστήριο:

—Ἡ συζήτησι κόρωσε γρήγορα, οἱ δυὸ μεθυσμένοι ἦλθαν στὰ χέρια κι' ἄρχισαν τὶς κλωτσιές...

Ἡ ἐρώτησις

Ὁ μικρὸς Παῦλος γύρισε στὸ σπίτι του ἀπὸ τὸ σχολεῖο κλαίγοντας.

— Γιατί κλαῖς; τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του.

— Μὲ χτύπησε ὁ δάσκαλος.

— Καὶ γιατί σὲ χτύπησε;

— Γιατὶ ἀπάντησα σὲ μιὰ ἐρώτησι ποὺ δὲν μποροῦσε κανένας ἄλλος μαθητὴς ν' ἀπαντήσῃ.

— Πῶς; Ἀντὶ νὰ σοῦ βάλῃ 10 σὲ χτύπησε; Καὶ τί ἐρώτησις ἦταν αὐτή;

— Ποιὸς ἔσπασε τὸ τζάμι τοῦ σχολείου!...

Ἐξ ἰδίων...

Ὁ λόγος γιὰ ἕνα ἄρρωστο:

— Τὸν καϋμένο, πῶς τὸν λυπᾶμαι ποὺ πάσχει ἀπὸ τύφο. Κι' ἂν γιατρευθῇ, θὰ μείνῃ βλάκας.

— Μπᾶ! Ποῦ τὸ ξέρεις;

— Ἀμ' ἐγὼ τὴν πέρασα αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια...

Σπουδαία φαλάκρα

Ἕνα κοριτσάκι καθόταν στὰ γόνατα τοῦ θείου της, ποὺ ἦταν φαλακρός.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ μετρήσω τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς σας; ρώτησε γελαστὸ τὸ κοριτσάκι.

—Μὰ μοῦ φαίνεται, παιδί μου, πῶς δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τὰ καταφέρῃς.

—Οὔ! ἔκαμε ἡ μικρὴ μὲ ὑπερηφάνεια. Ξέρω νὰ μετρῶ ὣς τὰ δέκα!

Ὁ θαλασσόλυκος

—Εἶχες τίποτε περιπέτειες στὴ ζωή σου; ρώτησε ὁ ἐπισκέπτης τὸν γέρο θαλασσόλυκο.

—Χμ! Ἀρκετές. Κάποτε κινδύνεψα νὰ πνιγῶ.

—Ἀλήθεια; Καὶ πῶς συνέβη ἡ θαλασσινὴ αὐτὴ τραγῳδία;

—Νά! Μὲ εἶχε πάρει ὁ ὕπνος μέσα στὸ μπάνιο καὶ ἡ βρύσι ἔτρεχε...

Βγαίνει ὁ ἥλιος!...

—Ξέρω κάποιον, ποὺ μιμεῖται τέλεια τὴ φωνὴ τοῦ κόκορα. Ὅσες φορὲς κράξῃ στὰ ψέματα, ἀρχίζουν καὶ κράζουν ὅλοι οἱ κόκοροι τῆς γειτονιᾶς.

—Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε. Ἐγὼ ξέρω ἕναν ἄλλον καλλίτερο, ποὺ ὅταν κράζῃ στὰ ψέματα... βγαίνει ὁ ἥλιος!

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τὰ ἀντικείμενα

Θέλετε νὰ διασκεδάσετε καὶ νὰ ἐξακριβώσετε συγχρόνως τὴν ὀξύτητα τῆς ἀντιλήψεώς σας;

Ὑπάρχει ἕνα ὡραῖο παιχνίδι γι' αὐτὸ τὸν σκοπό: Τὰ μετακινούμενα ἀντικείμενα.

Οἱ παῖκται — ὁ ἀριθμός των εἶναι ἀπεριόριστος — μπαίνουν σ' ἕνα δωμάτιο. Σ' ἕνα κοινὸ δωμάτιο ποὺ εἶναι ἐπιπλωμένο μᾶλλον ἁπλᾶ: ἕνα τραπέζι, μερικὲς καρέκλες, ἕνα - δύο κάντρα, βάζα κλπ. Οἱ παῖκται παρατηροῦν προσεκτικὰ τὴ θέσι ποὺ κατέχουν μέσα στὸ δωμάτιο τὰ ἀντικείμενα αὐτά. Καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ — τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς παραμονῆς των στὸ δωμάτιο ὁρίζεται ἐκ τῶν προτέρων — ἀποχωροῦν καὶ μένει μέσα στὸ δωμάτιο μόνο ἕνας.

Ὁ τελευταῖος, ὅταν μείνη μόνος, μετακινεῖ ἕνα ἢ δύο ἀντικείμενα. Παίρνει λ. χ. μιὰ καρέκλα ποὺ εἶναι στὸν τοῖχο καὶ τὴν τοποθετεῖ κοντὰ στὸ τραπέζι. Ἢ παίρνει ἕνα βιβλίο ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ τὸ βάζει στὸ τζάκι κ.ο.κ.

Ἔπειτα ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ μπαίνει ἕνας ἀπὸ τοὺς παίκτας. Κυττάζει μὲ προσοχὴ ὅλα τὰ ἀντικείμενα καὶ λέγει τί μετακινήσεις ἔγιναν. Ἂν εὕρη ἀκριβῶς τὰς μετακινήσεις ἔχει δικαίωμα νὰ συνεχίση τὸ παιχνίδι καὶ νὰ κάνη καὶ αὐτὸς τὰς μετακινήσεις ὅταν ἔλθη ἡ σειρά του μέσα στὸ δωμάτιο. Ἂν ἀποτύχη ἀποκλείεται τοῦ παιχνιδιοῦ.

Μετὰ τὸν πρῶτο μπαίνουν στὸ δωμάτιο μὲ τὴ σειρά τους ὅλοι οἱ ἄλλοι — ἕνας ἕνας — καὶ λέγουν τί μετακινήσεις ἔγιναν. Ἂν εὗρουν ὅλοι τὰς μετακινήσεις, ὁ παίκτης ποὺ τὰς ἔκαμε, ἡ «μάννα», ἀποκλείεται ἀπὸ τὸ παιχνίδι.

Ἔπειτα μένει ἕνας ἄλλος παίκτης μέσα στὸ δωμάτιο καὶ τὸ παιχνίδι συνεχίζεται.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀπαγορεύονται μετακινήσεις μικρῶν ἀντικειμένων: μιᾶς καρφίτσας, μιᾶς κλωστῆς κλπ.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Π	Α	Ρ	Α	Μ	Ε	Ρ	Ι	Ζ	Ω
2	Ε	Τ	Η	Σ	Ι	Ο	Σ	■	■	Ν
3	Ρ	■	Μ	Ι	■	Ν	■	Ρ	■	■
4	Ι	■	Α	Α	Ρ	■	Β	Ο	Λ	Ι
5	Λ	Ω	Τ	■	Α	Ρ	Α	Κ	Α	Σ
6	Η	Ρ	Α	■	Μ	Ο	Ζ	Α	Ρ	Τ
7	Ψ	Α	■	■	Α	Δ	Ω	■	Ν	Ο
8	Ι	■	Π	Ο	Ζ	Α	■	Δ	Α	Σ
9	Σ	Χ	Α	Ρ	Α	■	Α	Ι	Ξ	■
10	■	Π	Ρ	Ο	Ν	Ο	Ι	Α	■	Ι
11	■	■	Α	Σ	Ι	Α	■	Σ	Ι	Α

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Ρῆμα ποὺ σημαίνει «κάνω τόπο».
2. Ὁ τελούμενος κατ' ἔτος.
3. Νότα.
4. Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας. — Βλῆμα.
5. Πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. — Ὄσπριον.
6. Θεὰ ἀρχαία. — Ἕνας ἀπ' τοὺς μεγαλυτέρους μουσουργοὺς τοῦ παρελθόντος.
7. ΨΑ. — Τραγουδῶ. — Ὄχι (Γαλ.).
8. Φωτογράφησις διαρκείας (ὄχι ἐνσταντανέ). — Πρωτόγονον φωτιστικὸν μέσον.
9. Μαγειρικὸν σκεῦος. — Μᾶς δίδει γάλα.
10. Ὑπάρχει «θεία ....».
11. Μία τῶν ἠπείρων. — Ναυτικὸν παράγγελμα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Περιλαμβάνει τὴν οὐσίαν τοῦ κειμένου εἰς ὀλίγας λέξεις.
2. ΑΤ. — Χρονικὴ ὑποδιαίρεσις. — Παραδείγματος χάριν (ἀντιστρόφως).
3. Μέρος τοῦ λόγου (πληθ.). — Πρόθεσις.
4. Τὸ αὐτὸ τοῦ 11 ὁριζοντίως. — Βουνό.
5. — Νότα. — Θρησκευτικὴ ἑορτὴ τῶν Μωαμεθανῶν.
6. — Ἡ ὀργάνωσίς μας. — Εὔοσμα ἄνθη. — ΟΛ.
7. Ρ Σ. — Τοποθετῶ (δημ.). — Ἄρθρον (πληθ.).
8. Εἶναι σαλάτα...μὲ αὐτὴν ὅμως γνέθουν καὶ οἱ γυναῖκες. — Ὁ ὕπατος τῶν ἀρχαίων θεῶν (καθομιλουμένη).
9. Πόλις τῆς Κύπρου (Κίτιον).
10. Ὁ ὑπάρχων. — Ἐξάρτημα τοῦ πλοίου. — Ἄνθη.

Δ. Ι. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΤΟΥ 22ου ΦΥΛΛΟΥ

Ὁριζοντίως: 1 Νεολαία, 2 ρακὶ — σλίπ, 3 Ἰένα — ἱερά, 4 σμίλη — φόνος, 5 ἄς — ἥλιον — σέ, 6 ΙΕΡ, 7 Ρᾶ — φάρος — πε, 8 Ὀκτὰς — σκιαί, 9 στὶς — Ἀσία, 10 ἡνία — ἄλως, 11 Ἀνανίας. Καθέτως: 1 Ἴσαυρος, 2 Ρὰμς — ἀκτή, 3 νάνι — τινά, 4 Ἐκάλη - φάσιν, 5 οἱ — Ἡλίας — ΑΑ, 6 ΙΕΡ, 7 ἄς — φόρος — αἱ, 8 Ἴλιον — σκάλα, 9 αἰὲν — ἴσως, 10 πρὸς — παῖς, 11 ἀσέβεια.

Ἡ ἡμέρα

Θέλετε νὰ βρῆτε τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεως ἑνὸς φίλου σας ἢ γνωστοῦ σας ποὺ γεννήθηκε πρὸ τοῦ 1923;

Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε πρέπει νὰ ξέρετε τὸ ἔτος, τὸν μῆνα καὶ τὴν ἡμερομηνία τῆς γεννήσεως τοῦ φίλου σας.

Παίρνετε ἐν πρώτοις τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ προηγουμένου ἔτους τῆς γεννήσεως. Δηλαδὴ ἂν τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως εἶναι τὸ 1910, τὰ ψηφία ποὺ θὰ πάρωμε θὰ εἶναι 09. Παίρνομε ἔπειτα τὸ τέταρτον αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμε σ' αὐτὸν ἂν ὑπάρχη καὶ κλάσμα. Ἐδῶ ὡς τέταρτον εἶναι ὁ ἀριθμὸς 2. Προσθέτομε τὸ 9 μὲ τὸ 2 καὶ εἰς τὸ ἄθροισμα ποὺ θὰ προκύψη προσθέτομε πάλι τὸ μαγικὸ ἀριθμὸ 17 καὶ στὸ δεύτερο αὐτὸ ἄθροισμα πάλι τὸν ἀριθμὸ τῶν ἡμερῶν ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεως (συμπεριλαμβανομένης) προσέχοντας νὰ μὴ ξεχάσωμε νὰ προσθέσωμε μίαν ἐπὶ πλέον ἡμέραν, ἂν ἡ γέννησις συνέπεσε σὲ δίσεκτον ἔτος καὶ μετὰ τὸν Φεβρουάριον.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ὁλικὸ ἄθροισμα τὸ διαιροῦμε διὰ τοῦ 7, ὅσες εἶναι οἱ μέρες τῆς ἑβδομάδος. Τὸ ὑπόλοιπο τῆς διαιρέσεως αὐτῆς δείχνει τὴν ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ποὺ γεννήθηκε ὁ ἐρωτῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἑξῆς πίνακος: 0 Πέμπτη, 1 Παρασκευή, 2 Σάββατον, 3 Κυριακή, 4 Δευτέρα, 5 Τρίτη, 6 Τετάρτη.

Π. χ. $09 + 2 = 11 + 17 = 28 + 247$ (ἡμέραι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέχρι 4 Σεπτεμβρίου, ἡμέρας γεννήσεως) $= 275 : 7 = 39$ καὶ ὑπόλοιπον 2. Βλέπομεν εἰς τὸν πίνακα ὅτι τὸ 2 ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ Σάββατον καὶ εὑρίσκομεν ἔτσι τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ γνωστοῦ μας.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης προεκηρύχθη διὰ τὴν 23ην Ἀπριλίου πεζοπορικὸς ἀγὼν ἀποστάσεως 10.000 μέτρων, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ λάβουν μέρος Φαλαγγῖται τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Νότου, Βορρᾶ καὶ ἡ 34η φάλαγξ.

Ἡ διαδρομὴ ὡρίσθη ὡς ἑξῆς: Πλατεῖα Μενιδίου (ἀφετηρία) — ὁδὸς Λιοσίων — Πλατεῖα Βάθης — ὁδὸς Καποδιστρίου — ὁδὸς Πατησίων — Λεωφόρος Πανεπιστημίου — Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας — ὁδὸς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ — Παναθηναϊκὸν Στάδιον (τέρμα).

Συμμετοχῆς δικαιοῦνται Φαλαγγῖται 18 — 25 ἐτῶν. Εἰς τὸν ἀγῶνα θὰ ἰσχύουν οἱ Διεθνεῖς Κανονισμοὶ βάδην.

Θὰ ἀναδειχθοῦν: 1) Νικήτρια Ὑποδιοίκησις, 2) Νικητὴς Ὑποτομεὺς ἑκάστης Ὑποδιοικήσεως, 3) Εἴκοσι πρῶτοι νικηταὶ κατὰ σειρὰν ἀφίξεως.

Εἰς τὴν νικήτριαν Ὑποδιοίκησιν θὰ ἀπονεμηθῇ κύπελλον. Εἰς τοὺς νικητὰς — 1 ἕως 20 — θὰ ἀπονεμηθοῦν μετάλλια καὶ εἰς τοὺς ἑπομένους δέκα διπλώματα ἁμίλλης.

ΠΟΔΗΛΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ 15.000 ΜΕΤΡΩΝ

Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν προβλέπεται ὅτι θὰ σημειώσῃ ὁ ποδηλατικὸς ἀγὼν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης, ὁ ὁποῖος θὰ γίνῃ τὴν 30ὴν Ἀπριλίου ἐπὶ ἀποστάσεως 15.000 μέτρων.

Συμμετοχῆς εἰς τὸν ἀγῶνα δικαιοῦνται αἱ Ὑποδιοικήσεις Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Νότου, Βορρᾶ καὶ ἡ 34η φάλαγξ.

Οἱ ποδηλάται θὰ ἐκκινήσουν ἀπὸ τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, θὰ ἀκολουθήσουν τὴν διαδρομὴν Λεωφόρου Ὄλγας — Ἀμαλίας — Συγγροῦ — Ποσειδῶνος — Ἔντεν — Ποσειδῶνος — Συγγροῦ — Ἀμαλίας — Βασιλίσσης Σοφίας — Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ θὰ τερματίσουν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον.

Ἐκ τῶν πρώτων 20 νικητῶν θὰ ὑποδειχθῇ ἡ ποδηλατικὴ ὁμάς, ἡ ὁποία θὰ μετάσχῃ εἰς τοὺς Πανελληνίους ἀθλητικοὺς ἀγῶνας τοῦ Μαΐου.

Εἰς τὸν ποδηλατικὸν ἀγῶνα θὰ λάβουν μέρος Φαλαγγῖται 18 — 25 ἐτῶν.

ΟΙ ΠΡΟΚΡΙΜΑΤΙΚΟΙ ΤΗΣ Δ.Α.Σ.

Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν ὀργανώνει τὴν 14ην, 15ην καὶ 22αν Ἀπριλίου τοὺς προκριματικούς της ἀγῶνας διὰ τὴν ἐπιλογὴν τῶν ἀθλητῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ τὴν ἐκπροσωπήσουν εἰς τοὺς μεγάλους ἀγῶνας τοῦ Μαΐου.

Τὸ πρόγραμμα ἔχει ὡς ἑξῆς:

Παρασκευὴ 14 Ἀπριλίου: Δρόμος 100 μ., σφαῖρα, δρόμος 800 μ., ἅλμα εἰς μῆκος, ρίψις χειροβομβίδος, δρόμος 3.000 μ., ἐλευθέρα δισκοβολία, σκυταλοδρομία 4 × 400 μ.

Σάββατον 15 Ἀπριλίου: Πένταθλον (100 μ., μῆκος, ἀκόντιον, σφαῖρα δι' ἀμφοτέρων, 1000 μ.), δρόμος 400 μ., ἅλμα εἰς ὕψος, ἑλληνικὴ δισκοβολία, δρόμος 1.500 μ., ἅλμα τριπλοῦν, λιθοβολία, δρόμος 2.000 μ. μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων, ἀκοντισμός.

Σάββατον 22 Ἀπριλίου: Σκοποβολή. Βολὴ διὰ τυφεκίου τῶν 22 ἀπὸ 50 μέτρα.

Οἱ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες θὰ γίνουν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον. Ἡ σκοποβολὴ εἰς τὸ Ἐθνικὸν Σκοπευτήριον τοῦ Ὑμηττοῦ.

ΑΓΩΝ 2.000 ΜΕΤΡΩΝ

Διὰ τὴν 14ην Ἀπριλίου προεκηρύχθη ὑπὸ τῆς Π. Δ. Πρωτευούσης ἀγὼν ἀνωμάλου δρόμου 2.000 μ. μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων.

Θὰ μετάσχουν εἰς τὸν ἀγῶνα Φαλαγγῖται τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Νότου, Βορρᾶ καὶ ἡ 34η φάλαγξ.

Ἡ διαδρομὴ θὰ γνωστοποιηθῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀγῶνος.

Εἰς τοὺς νικητὰς θὰ ἀπονεμηθοῦν ἔπαθλα καὶ βραβεῖα. Ἐξ ἄλλου θὰ ἀναδειχθῇ καὶ ἡ νικήτρια Ὑποδιοίκησις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς βαθμολογίας τῶν πρώτων εἴκοσι δρομέων.

ΑΙ ΑΘΛΟΠΑΙΔΙΑΙ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Τὰ τελευταῖα ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων ἀθλοπαιδιῶν διὰ τὸ πρωτάθλημα τῆς Δ. Α. Σ. ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Βόλλεϋ - μπὼλ

Πανεπιστήμιον νικᾷ Πάντειον Σχολὴν μὲ 15 — 5, 15 — 10.

Ἀνωτάτη Ἐμπορικὴ Σχολὴ νικᾷ Σ.Ε.Ρ. μὲ 15 — 7, 15 — 7.

Πολυτεχνεῖον νικᾷ Γυμναστικὴν Ἀκαδημίαν μὲ 15 — 11, 1 — 15, 15 — 13.

Ἀνωτάτη Ἐμπορικὴ Σχολὴ νικᾷ Πάντειον μὲ 8 — 15, 15 — 9, 15 — 7.

Ἀνωτάτη Ἐμπορικὴ Σχολὴ νικᾷ Πολυτεχνεῖον μὲ 15 — 7, 10 — 15,15—7.

Πάντειος νικᾷ Σχολὴν Συνεταιριστῶν μὲ 15 — 15, 15 — 16, 15 — 8.

Πανεπιστήμιον νικᾷ Γυμναστικὴν Ἀκαδημίαν μὲ 15 — 10, 15 — 10.

Μπάσκετ μπὼλ

Πολυτεχνεῖον νικᾷ Σχολὴν Συνεταιριστῶν μὲ 28 — 25.

ΒΟΛΛΕΫ ΜΠΩΛ

Ἐν Πελοπίῳ συνηντήθησαν εἰς ἀγῶνα βόλλεϋ μπὼλ αἱ ὁμάδες τῶν φαλάγγων Φ. Α. 100 τῆς Ὑποδιοικήσεως Πύργου καὶ Φ. Α. 102. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Φ. Α. 100 μὲ 16 — 9, 16 — 12.

— Εἰς τὴν Μυτιλήνην ἡ ὁμὰς τοῦ 2ου λόχου ἐνίκησε τὴν ὁμάδα τοῦ 5ου λόχου — τῆς 186ης φάλαγγος — μὲ 15 — 4, 15 — 4.

— Εἰς τὸ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης συνηντήθησαν αἱ ὁμάδες τοῦ 1ου καὶ 3ου λόχου θηλέων. Ἐνίκησεν ἡ ὁμὰς τοῦ 3ου λόχου μὲ 15 — 9.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ

Εἰς τὴν Μυτιλήνην συνηντήθησαν εἰς ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ ὁμάδες τῆς 186ης φάλαγγος Μυτιλήνης καὶ τοῦ τάγματος Ε. Ο. Ν. Γέρας.

Ἡ συνάντησις ἦτο ἐνδιαφέρουσα, νικήτρια δὲ ἀνεδείχθη ἡ 186η φάλαγξ μὲ 3 — 1.

—Ἡ ὁμὰς τῆς Π. Δ. Ἡρακλείου ἐπεβλήθη τῆς ὁμάδος τῆς Π. Δ. Χανίων μὲ 8 — 1.

—Ἡ Π. Δ. Ἰωαννίνων ἐνίκησε τὴν Π. Δ. Αἰτωλοακαρνανίας μὲ 2 — 1.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Ὁ Ἑορτασμός τῆς 25ης Μαρτίου

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου Νεολαίας
27ης Μαρτίου 1939/Δ'

Πρὸς

Ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Ε. Ο. Ν., τοὺς συμμετασχόντας εἰς τὴν παρέλασιν τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἐκφράζω τὴν εὐαρέσκειάν μου πρὸς ἅπαντα τὰ μετασχόντα τῆς κινητοποιήσεως τῆς 25ης Μαρτίου Τμήματα τῆς Δ.Α.Σ., Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης καὶ Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης διὰ τὸ παράστημά των, τὴν πειθαρχίαν καὶ τάξιν, ἣν ἐπεδείξαντο, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐξόχως κανονικὴν διεξαγωγὴν τῆς κινητοποιήσεως.

Ἐκφράζω ἐπίσης τὴν ἀκροτάτην καὶ πληρεστάτην μου εὐαρέσκειαν διὰ τὴν ὑποδειγματικὴν ἀντοχὴν καὶ τὸ ὑπέροχον φρόνημα, τὸ ὁποῖον ἐπέδειξαν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Φαλαγγῖται, Σκαπανεῖς, Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι ἁπάντων τῶν ὡς ἄνω Τμημάτων, ἰδίως δὲ τῶν ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως παρελασάντων Σχηματισμῶν.

Ὁ διὰ τῆς γονίμου καὶ βαθείας ἀγάπης περιβάλλων τὰ μέλη τῆς Ε. Ο.Ν. Ἀθηναϊκὸς λαὸς ὠνόμασε τὴν παρέλασιν αὐτήν: «Ἡρωϊκὴν Παρέλασιν».

Εἶμαι ὑπερήφανος, πιστεύων ὅτι ὄντως οἱ Συναγωνισταὶ καὶ Συναγωνίστριαι ἐπαξίως κατέκτησαν τὸν τίτλον αὐτὸν διὰ τὴν παρέλασίν των. Τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτὴν εἶμαι βέβαιος ὅτι συμμερίζονται ὅλοι οἱ Φαλαγγῖται, Σκαπανεῖς, Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι, τοσούτῳ μᾶλλον καθόσον τὰς ἀντιξοότητας τῆς Παρελάσεως αὐτῆς συνεμερίσθησαν ἐξ ὁλοκλήρου, παρέχοντες ὑψηλὸν παράδειγμα, ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μεθ' ὁλοκλήρου τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ἡ Α. Ε. ὁ Ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔμεινεν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ὀργανώσεως, μέχρις ὅτου καὶ ὁ τελευταῖος Συναγωνιστὴς καὶ ἡ τελευταία Συναγωνίστρια ἐπιστρέψουν εἰς τὰς οἰκίας των.

Ἡ παρέλασις αὐτὴ ὑπῆρξε τὸ ὡραιότερον μνημόσυνον τῶν Ἡρώων τοῦ 1821 καὶ ἡ τρανωτέρα ἀπόδειξις, ὅτι ἡ Ε. Ο. Ν., καθοδηγουμένη ἀπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ, δημιουργεῖ Ἕλληνας πραγματικούς.

Οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς, αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι δικαιοῦνται καὶ πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανοι διὰ τοὺς ἑαυτούς των καὶ νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ τοὺς δοθῇ εὐκαιρία ἐν καιρῷ διὰ νὰ δείξουν ὑπὸ καλλιτέρας συνθήκας τὸν ὑψηλὸν βαθμὸν τῆς ὀργανώσεως καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς πίστεώς των.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἡ πρωτοφανοὺς σφοδρότητος νεροποντὴ τοῦ ἀπογεύματος τῆς 25ης Μαρτίου, ἡ ὁποία μετέβαλε τὰς Ἀθήνας ἐντὸς ἐλαχίστου χρονικοῦ διαστήματος εἰς ἀπέραντον λιμνοθάλασσαν, μᾶς ἔδωσε τὸ μέτρον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὁ ὁποῖος πλημμυρίζει τὴν ψυχὴν τῆς Νεολαίας μας, τὸ μέγεθος τῆς ἀφοσιώσεώς της πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τὴν ἀδιάσειστον ἀπόδειξιν ὅτι τὰ σημερινὰ Ἑλληνόπουλα, ὑπὸ τὴν θερμουργὸν πνοὴν τοῦ πρωτεργάτου τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως, μετεβλήθησαν ἀπὸ μαλθακὰ μαθητούδια, εἰς σφριγώδη νεότητα, ἀντιμετωπίζουσαν μὲ καταπλήσσουσαν ἀπάθειαν τὴν ὁρμὴν καὶ τὸ μένος καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν στοιχείων τῆς φύσεως.

Τοιουτοτρόπως, συμφώνως πρὸς τὸ κατηρτισμένον παρὰ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως πρόγραμμα καὶ παρὰ τὴν σημειωθεῖσαν περὶ τὴν 1ην μ. μ. ἀπότομον μεταβολὴν τοῦ καιροῦ, ἡ ὁποία σαφῶς προανήγγελλε καταιγίδα, τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἔσπευδον μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν πρὸς τὰ ὁρισθέντα σημεῖα συγκεντρώσεως, ἀψηφοῦντα καὶ τὴν ἐπερχομένην βροχὴν καὶ τὸ ἐπικρατοῦν ψῦχος.

Τὴν 3ην μ. μ. ἡ λεωφόρος Ἀλεξάνδρας παρουσιάζει ἐξόχως μεγαλοπρεπὲς θέαμα. Αἱ Φάλαγγες τῆς Ε.Ο.Ν. μὲ τὸ βαθυγάλαζο χρῶμα τῶν στολῶν των, καταλαμβάνουσαι ὁλόκληρον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, τὴν μεταβάλλουν εἰς ἕνα ὀνειρώδες γαλαζοπόταμο, εἰς τὸ ὁποῖον παφλάζει ὁ ἐνθουσιασμός, τὸ αἴσθημα τοῦ ὡραίου, ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος, μὲ ἔκδηλον τὴν ψυχικὴν ἀγωνίαν διὰ τὴν ἐπερχομένην καταιγίδα καὶ τὰ ἐκ ταύτης πιθανὰ ἐπακόλουθα διὰ τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν., προβαίνει μὲ συνεσφιγμένην τὴν ψυχὴν εἰς ἐπιθεώρησιν τῶν Φαλάγγων. Ἡ ἀγωνία του ὅμως γίνεται ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς παρατεταγμένους Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας καὶ ἡ διαίσθησίς των ὅτι πιθανῶς ἡ παρέλασις νὰ ἀναβληθῇ λόγῳ τῆς ἀρξαμένης ἤδη βροχῆς, ἐκσπᾶ εἰς μυριόστομον ἰαχήν:

— Παρέλασιν! Παρέλασιν!

Τί ὕψος αὐτοθυσίας καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Ἰδέαν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὸν Ἀρχηγόν της περικλείει ἡ ἰαχὴ αὐτὴ τόσων χιλιάδων Ἑλληνοπαίδων εἶναι περιττὸν νὰ τονίσωμεν. Ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης, περιφρονοῦσα τὸν μαινόμενον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην Ἀττικὸν οὐρανόν, θέλει νὰ παρελάσῃ πρὸ τοῦ δημιουργοῦ τῆς Νέας Ἑλλάδος, νὰ διαδηλώσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν πίστιν της καὶ τὴν ἀφοσίωσίν της, νὰ ἀνανεώσῃ τὸν πρὸς αὐτὸν ὅρκον της καὶ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι, ὅταν ψάλλῃ

Ἐμπρὸς γιὰ μιὰ Ἑλλάδα νέα,
ἐμπρὸς μ' ἑλληνικὴ καρδιά,

αὐτὸ ποὺ ψάλλει τὸ πιστεύει, ὅπως πιστεύει στὴ Θεία τοῦ Χριστοῦ μας Πίστι. Ἡ Ε.Ο.Ν. τὸ ἀπόγευμα τῆς 25ης Μαρτίου ἀπέδειξε τί μπορεῖ καὶ τί θὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸ μέλλον ὡς ἐθνικὴ ἐκδήλωσις.

Η ΠΡΟΣΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΗΜΩΝ

Θὰ ἦτο παράλειψις ἐὰν δὲν ἐτονίζομεν ὅτι παραλλήλως πρὸς τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ τοῦ λαοῦ ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος. Παρὰ τὴν πίπτουσαν βροχήν, τὰ πλήθη κόσμου παρέμειναν εἰς τὰς θέσεις των διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν παρέλασιν καὶ νὰ ζητωκραυγάσουν τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα, τὴν Α.Β.Υ. τὸν Διάδοχον καὶ τὸν Ἀρχηγόν.

Τὴν 4.20' ὁ Ἀρχηγὸς ἐν μέσῳ θυελλωδῶν ἐκδηλώσεων τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον εἶχε κατακλύσει τὴν λεωφόρον Ἀλεξάνδρας, κατέφθασεν εἰς τὴν ἔναντι τῆς ὁδοῦ Χαρ. Τρικούπη στηθεῖσαν εἰδικὴν ἐξέδραν διὰ τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισήμους.

Τὴν 4.25' ἀφίχθησαν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος καὶ αἱ Α.Α. Β.Β. Υ.Υ. αἱ Πριγκήπισσαι Φρειδερίκη καὶ Αἰκατερίνη καὶ ὁ Πρίγκηψ Χριστόφορος. Τὰ πρὸς παρέλασιν Τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὰ παριστάμενα πλήθη ἐξέσπασαν εἰς νέας ζητωκραυγὰς καὶ χειροκροτήματα.

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ

Τὴν 4.30', συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα, ἤρχισεν ἡ παρέλασις τῶν Ὀργανώσεων τῶν Παλ. Πολεμιστῶν, τῶν Ἐργατοϋπαλληλικῶν Ὀργανώσεων, τῶν ἀντιπροσωπευτικῶν ὁμάδων τῶν σχολείων τῆς Ἀνωτάτης καὶ τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, τῶν Φαλάγγων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῶν Ταγμάτων Ἐθελοντικῆς Ἐργασίας.

Κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐνάρξεως τῆς παρελάσεως ἡ βροχὴ ἀρχίζει νὰ ἐντείνεται ἐπικινδύνως καὶ ὁ Ἀρχηγὸς ἐκφράζει τὴν εὐχὴν νὰ ματαιωθῇ ἡ παρέλασις. Πληροφορεῖται ὅμως ὅτι τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἐννοοῦν ὁπωσδήποτε νὰ παρελάσουν καὶ ἀναγκάζεται νὰ ὑποχωρήσῃ διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ὁπωσδήποτε νὰ ἀμείψῃ τὸν ἐνθουσιασμὸν τόσων χιλιάδων παιδιῶν. Οὕτω, ὑπὸ ραγδαίαν βροχήν, ἡ παρέλασις πρὸ τῆς Α. Μεγαλειότητος, τῶν Α.Α. Β.Β. Υ.Υ., τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος, τοῦ Διοικητοῦ τοῦ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Ὁ Ἑορτασμὸς τῆς $25^{ης}$ Μαρτίου

Α΄ Σώματος Στρατοῦ στρατηγοῦ κ. Πιτσίκα, τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Στόλου ἀντιναυάρχου κ. Οἰκονόμου, τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Γεν. Ναυτικοῦ Ἐπιτελείου κ. Σακελλαρίου καὶ ἄλλων ἐπισήμων συνεχίζεται. Σημειωτέον ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, αἱ Α.Α. Β.Β. Υ.Υ., ὁ Ἀρχηγὸς καὶ πλεῖστοι τῶν ἐπισήμων παρηκολούθησαν τὴν παρέλασιν ἀκάλυπτοι.

Τῶν Φαλάγγων τῆς Ε.Ο.Ν. προηγοῦνται τὸ ἔμβλημα τῆς Ὀργανώσεως καὶ αἱ σημαῖαι τῶν Φαλάγγων καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Φαλάγγων ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως.

Τὰ παριστάμενα παρὰ τὴν ραγδαίαν βροχὴν πλήθη προβαίνουν εἰς ἐνθουσιωδεστάτας ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῶν παρελαυνόντων Τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ κυριολεκτικῶς θαυμάζουν τὸ παράστημά των καὶ τὴν πλήρη των περιφρόνησιν πρὸς τὴν μαινομένην καταιγίδα.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς παρελάσεως, τῆς ὁποίας ὁ Ἀρχηγὸς διέταξε τὴν συντόμευσιν, τὰ Τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. καθὼς καὶ τὰ τῶν μαθητῶν, συντεταγμένα, ἐπανῆλθον ὑπὸ τοὺς ὁδηγούς των εἰς τὰ κέντρα των καὶ τὰ σχολεῖα των καὶ ἐκεῖθεν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῶν ἐπὶ κεφαλῆς των, ὡδηγήθησαν εἰς τὰς οἰκίας των. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δέον νὰ ἐξαρθῇ, εἶναι ἡ αὐταπάρνησις τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Κανελλοπούλου, ὅστις διάβροχος μέχρι μυελοῦ ὀστέων ἐπέβλεψεν αὐτοπροσώπως τὴν μεταφορὰν εἰς τὰς οἰκίας των τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

Η ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ἀλλὰ ἐκτὸς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Κανελλοπούλου, ὅστις μὲ προφανῆ κίνδυνον τῆς ὑγείας του παρηκολούθησε τὴν ὅλην ὑπηρεσίαν μεταφορᾶς τῶν παρελασάντων, ὁ Ἀρχηγὸς ἐπέδειξε πατρικὴν πράγματι μέριμναν διὰ τὴν ταχεῖαν μεταφορὰν τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Παρὰ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας καὶ τὴν βροχήν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη, περιῆλθεν ὅλα τὰ κέντρα τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὰ σχολεῖα, δίδων ὁδηγίας καὶ ἐπιβλέπων αὐτοπροσώπως τὴν ἐπιβίβασιν τῶν παιδιῶν εἰς λεωφορεῖα καὶ ταξί.

Καὶ μόνον ὅταν οὐδὲ εἷς Φαλαγγίτης παρέμεινεν ἄνευ μεταφορικοῦ μέσου, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης τὴν 10.30΄ μ. μ. κατάκοπος.

Ἐκτὸς τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Κανελλοπούλου, τὰς ἐνεργείας διὰ τὴν κανονικὴν μεταφορὰν τῶν παρελασάντων παρηκολούθησε καὶ ὁ Ὑφυπουργὸς τῆς Ἀσφαλείας κ. Μανιαδάκης.

Ἡ συγκέντρωσις εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος τῶν Φαλάγγων τῆς Ε.Ο.Ν., κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσουν οἱ Περιφ. Διοικηταὶ Ροδόπης καὶ Κυκλάδων, ὡς καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, δὲν ἐπραγματοποιήθη, ὡς εἶναι εὐνόητον.

ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Ἐκτὸς τῆς συγκεντρώσεως τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἥτις ἐματαιώθη, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ γράφομεν, λόγῳ τῆς καταρρακτώδους βροχῆς τοῦ ἀπογεύματος τῆς 25ης Μαρτίου, ὁλόκληρον τὸ ὑπόλοιπον πρόγραμμα τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐπετείου τῆς Ἐθνικῆς Ἀνεξαρτησίας, τὸ καταρτισθὲν παρὰ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ἐξετελέσθη πλήρως καὶ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ.

Η ΣΤΕΨΙΣ ΤΩΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΩΝ

Οὕτω, ἡ στέψις τῶν ἀνδριάντων τῶν Ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ τῶν Τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. Περιφ. Διοικήσεως Ἀθηνῶν ἐγένετο μὲ πᾶσαν μεγαλοπρέπειαν καὶ ἐπιβλητικότητα τὴν παραμονὴν τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἀπὸ τῆς 4ης μ.μ. τὰ Τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκινητοποιήθησαν πρὸς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη, τὸ Πανεπιστήμιον, ὅπου οἱ ἀνδριάντες τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε΄ καὶ τοῦ Ἐθνομάρτυρος Ρήγα Φεραίου, καὶ τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Στρατηλάτου καὶ τὰς προτομὰς τῶν Ἡρώων. Τὴν 4.30΄ μ.μ. ἐγένετο, παρισταμένου τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλεξ. Κανελλοπούλου, ἡ κατάθεσις στεφάνου εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου. Ἀνὰ εἷς Λόχος Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀθηνῶν καὶ τμῆμα τῆς μουσικῆς τοῦ Δήμου εἶχον παραταχθῆ πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν.

Εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου εἶχον παραταχθῆ ἐπίσης καὶ αἱ ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων μετὰ τῶν σημαιῶν τῶν Φαλάγγων, ἐκκινήσασαι ἀπὸ τὰ ἐπὶ τῆς πλατείας Συντάγματος Γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν ἐκ Φαλαγγιτῶν μουσικὴν τῆς Περιφ. Διοικήσεως Κερκύρας τῆς Ε.Ο.Ν. Τὴν αὐτὴν ὥραν ἐγένετο ἡ στέψις τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Κολοκοτρώνη, ἐνῷ Λόχος Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ἀθηνῶν ἀπέδιδον τιμάς.

Ἐπίσης ἐγένετο ἡ στέψις τῶν πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου ἀνδριάντων Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε΄ καὶ τοῦ Ἐθνομάρτυρος Ρήγα Φεραίου, καθ' ἣν τιμὰς ἀπέδωσαν Λόχος Φαλαγγιτῶν—Σπουδαστῶν τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ Λόχος Φαλαγγιτισσῶν—Σπουδαστριῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν. Εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως παρέστη Τάγμα Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν καὶ Λόχος Φαλαγγιτισσῶν κατὰ τὴν στέψιν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Στρατηλάτου καὶ τῶν προτομῶν τῶν Ἡρώων τοῦ 21. Ἡ στέψις ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν., τμήματα δὲ μουσικῆς ἀνέκρουαν τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον καὶ τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας.

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ»

Εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» ἐδόθη τὴν 6.30΄ μ. μ. ἡ 9η δημοσίᾳ διάλεξις εἰς τὴν σειρὰν τῶν διαλέξεων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Λόχος Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν εἶχε παραταχθῆ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ «Παρνασσοῦ» πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν. Παρουσίᾳ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀνωτάτων ἀξιωματικῶν, ἀνωτάτων δημοσίων ὑπαλλήλων, τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ ἀνωτάτων βαθμοφόρων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ λοιπῶν ἐπισήμων ὡμίλησεν ὁ συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀπόστολος Β. Δασκαλάκης ἀναπτύξας τὸ θέμα: «Διδάγματα ἐκ τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας διὰ τὰς νέας Ἑλληνικὰς γενεάς». Ἡ αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» ἦτο ὑπερπλήρης ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου, ἐκτὸς δὲ τῶν ἐπισήμων παρηκολούθησαν τὴν διάλεξιν αἱ ἀφιχθεῖσαι διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 25ης Μαρτίου ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Περιφ. Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἑλλάδος, ὡς καὶ πλῆθος Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας ὁ εἰσηγητὴς τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σκίπης ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς, καθ' ἣν τὰ ὑποβληθέντα ποιήματα δὲν ἀνταπεκρίνοντο πλήρως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἡ Ἐπιτροπὴ ὅμως, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος ποιητικὸς Διαγωνισμός, ἀφ' ἑτέρου δὲ θέλουσα νὰ ἐνισχύσῃ τὴν προσπάθειαν δημιουργίας Ἐθνικῶν Ποιημάτων, ἔκρινεν ἐπιεικῶς τὰ ὑποβληθέντα καὶ ἀπένειμε τὸ πρῶτον βραβεῖον εἰς τὸ κάτωθι ποίημα τοῦ κ. Ἀσπροπούλου:

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ἡ Σημαία ψηλὰ κυματίζει,
οἱ καμπάνες χτυποῦν γιορτερές.
Κι' ἕνα σάλπισμα γύρω σκορπίζει
χίλιες νέες ἐλπίδες λαμπρές.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

Μι' ἀναγέννησι τώρα ἀγκαλιάζει,
  ἦρθε πιά, νὰ χαροῦμε, ὁ καιρός.
Κι' ὁ τρανὸς Κυβερνήτης προστάζει
  «τῶν Ἑλλήνων παιδιὰ πάντα ἐμπρός».

Μὲ μιάν ἔννοια στὰ στήθια νὰ ζοῦμε,
  μ' ἕναν πόθο θερμὸ στὴν καρδιά.
Στὴν πατρίδα κι' ἐμεῖς νὰ φανοῦμε
  τῶν προγόνων ἀντάξια παιδιά.

Ἡ γλυκειά μας κι' ὡραία Πατρίδα,
  μὴν ξεχνᾶς, Νεολαία χρυσῆ,
πῶς ἐσένα ἀτενίζει μ' ἐλπίδα,
  τὸ δεξί της τὸ χέρι εἶσ' ἐσύ.

Τὸ ἀνωτέρω ποίημα ἀπηγγέλθη εἰς τὸν «Παρνασσὸν» ἐν μέσῳ ζωηροτάτων χειροκροτημάτων τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου. Τὰ δύο ἕτερα βραβευθέντα ποιήματα θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

Η ΛΑΜΠΑΔΗΦΟΡΙΑ

Τὴν 8ην ἑσπερινὴν τῆς Παρασκευῆς ἔλαβε χώραν ἡ μεγάλη λαμπαδηφορία τῶν Τμημάτων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Δύο Τάγματα Φαλαγγιτῶν καὶ 1 Τάγμα Φαλαγγιτισσῶν τῶν Περιφ. Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης καὶ 1 Λόχος Φαλαγγιτῶν—Σπουδαστῶν τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν συνεκεντρώθησαν εἰς τὸν μεταξὺ τῶν ὁδῶν Μαυρομιχάλη καὶ Ναυαρίνου χῶρον. Ἐκεῖθεν τὰ Τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. παρήλασαν καὶ διὰ τῶν ὁδῶν Σόλωνος—Χαρ. Τρικούπη—Πανεπιστημίου — Ὁμονοίας — Σταδίου — Πλατείας Συντάγματος — Ὄθωνος — Ἀμαλίας — Πανεπιστημίου καὶ Ρήγα Φεραίου κατέληξαν εἰς τὸ Ἀκαδημαϊκὸν Γυμναστήριον. Εἰς τὴν λαμπαδηφορίαν μετέσχον ἐπίσης καὶ αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων. Τὰ Τμήματα τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, ἔχοντα ἐπὶ κεφαλῆς τμῆμα τῆς μουσικῆς τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ ὑπὸ τὸ γενικὸν πρόσταγμα τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, παρήλασαν διὰ τῶν ὁδῶν τῆς Πρωτευούσης κρατοῦντα πυρσοὺς καὶ ᾄδοντα τοὺς Ὕμνους τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἡ ἀπόλυτος τάξις, τὸ ἀρρενωπὸν βάδισμα καὶ ὁ ἐθνικὸς ἐνθουσιασμὸς τῶν Τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. προεκάλεσαν τὰς ζωηροτάτας ἐκδηλώσεις καὶ ἐπευφημίας τοῦ πλήθους.

ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Φωτεινοῦ ἀπεστάλη εἰς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλον ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

Ἐθνικὸν καὶ Καποδιστριακὸν Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 23η Μαρτίου 1939

Ἀξιότιμε Κύριε Ἐπίτροπε,

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν Ὑμῖν ὅτι μετ' εἰσήγησίν μου ἡ Σύγκλητος τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτῆς ὅπως καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ Πανεπιστημίου, Διδακτικὸν καὶ Διοικητικόν, ἔλθῃ, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων αὐτοῦ, ἀρωγὸν εἰς τὴν Ἐθνικὴν προσπάθειαν τῆς Ὀργανώσεως τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, ἀπεφάσισε καὶ διενήργησεν ἔρανον μεταξὺ αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου, ὅστις ἀπέφερε τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 93.175.

Τὸ ὡς ἄνω ποσὸν κατετέθη εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν.

Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς
Ὁ Πρύτανις
Γ. Θ. ΦΩΤΕΙΝΟΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Τὴν 4ην Ἀπριλίου, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 7.30 μ. μ. θὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Κανελλόπουλος πρὸς τοὺς φοιτητὰς καὶ σπουδαστὰς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας ὅλων τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν, τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΜΕΓΑΛΗ ΔΩΡΕΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΙΝ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ὁ κ. Τακβοριὰν ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τοῦ συνεργάτου τῆς Ὀργανώσεως κ. Πέτρου Κανελλοπούλου τὸ σεβαστὸν ποσὸν τῶν 400.000 δραχμῶν, ποὺ ἀποτελεῖ μίαν τῶν μεγαλειτέρων δωρεῶν ἰδιώτου πρὸς τὴν Ὀργάνωσιν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξανδρος Κανελλόπουλος ἐπεσκέφθη τὸν κ. Τακβοριὰν καὶ ηὐχαρίστησε τοῦτον θερμῶς διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Ὀργανώσεως.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἡ Ε.Ο.Ν. τῆς Ἑλλάδος, σκοποῦσα νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν σημερινὴν καὶ τὰς μελλούσας ἑλληνικὰς γενεὰς πλήρη τὴν εἰκόνα καὶ λεπτομερὲς τὸ ἱστορικὸν περιεχόμενον τῆς συμβολῆς εἰς τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα ὅλων τῶν περιφερειῶν, τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων τῆς Χώρας μας, αἵτινες συμμετέσχον ἐνεργῶς εἰς τοῦτον, ἀπεφάσισεν ὅπως προβῇ εἰς ἐκδόσεις σχετικῶν, αὐτοτελῶν, ἱστορικῶν συγγραφῶν.

Ἐπίσης, ἐκτὸς τούτων ἡ Ε.Ο.Ν. θὰ προβῇ εἰς ἔκδοσιν μιᾶς ἐπιτόμου, πρὸς χρῆσιν τῶν μελῶν της, ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Τὴν ὅλην συγγραφικὴν καὶ ἐκδοτικὴν ἐργασίαν θέλει διευθύνει ὁ γνωστὸς ἱστορικὸς τοῦ ἀγῶνος κ. Διον. Κόκκινος. Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσουν οἱ πρῶτοι ἐκδιδόμενοι τόμοι.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὴν 14ην λήξαντος μηνὸς ἐγένετο ἡ ἑβδομαδιαία συγκέντρωσις τῆς Ὀδοντιατρικῆς Σχολῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου κατὰ τὴν ὁποίαν παρέστη ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος.

Πρὸς τοὺς κατακλύζοντας τὰ γραφεῖα τῆς Δ. Α. Σ. Φαλαγγίτας τῆς Ὀδοντιατρικῆς, ἡ ὁποία σημειωτέον παρίστατο σύσσωμος, ὡμίλησε διὰ πρώτην φορὰν ὁ Κ. Ε. ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῆς διοικήσεως τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Ἐξέφρασε κατ' ἀρχὰς τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως τὴν πρώτην αὐτὴν συνάντησιν ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλαι εἰς τὸ μέλλον, αἱ ὁποῖαι καὶ θὰ ἐπιτρέψουν τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς συντελουμένης εἰς τὴν Σχολὴν ἐργασίας.

Ἀναφερόμενος δὲ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ φοιτητοῦ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ Φαλαγγίτου καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἡγέτου, ἐτόνισεν ὅτι ὀφείλει ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νὰ ἐννοήσῃ τὴν σοβαρότητα τῶν ὑποχρεώσεών του. «Θὰ ἀποτελέσετε, εἶπε, τὰ στελέχη τῆς Ε. Ο. Ν., ὅπως ἀποτελεῖτε τὰ στελέχη τῆς κοινωνίας μας. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ ὑποχρέωσις ὅπως ἕκαστος ἐξ ὑμῶν θεωρήσῃ τὸ ζήτημα τῆς Ὀργανώσεως, διὰ τῆς ὁποίας πραγματοποιεῖ ἕκαστος τὸν σύνδεσμον πρὸς τὸ Ἐθνικὸν σύνολον, ὡς ὑπόθεσιν ἀτομικήν.

Νὰ ἐπιδεικνύῃ δὲ ἐνδιαφέρον καὶ φροντίδα ἀνάλογον ἐκείνης τὴν ὁποίαν δεικνύει καὶ ἀπέδειξεν ὁ Ἀρχηγός, διὰ τὴν νεότητα τῶν ἀνωτέρων ἐκπαιδευτηρίων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἰς ὅλους εἶναι γνωστόν».

Ἀκολούθως ὑπέδειξε τίνι τρόπῳ δύνανται νὰ συμβάλουν εἰς τὴν πνευματικὴν ποδηγεσίαν τοῦ τόπου αὐτοῦ.

«Ὁ ἀγὼν αὐτός, κατέληξε, διότι αὐτὴ τὴ μορφὴ λαμβάνει ἡ προσπάθεια τῆς δημιουργίας τοῦ Ἑλληνικοῦ μέλλοντος, στηρίζεται ἀπάνω σὲ σᾶς καὶ ὅταν σεῖς τὸν αναλάβετε μὲ θέρμη καὶ ζῆλο τότε νὰ ξέρετε πῶς θὰ πᾶμε ἐμπρός.

»Ὑπεστηρίχθη ὅτι τὰ Ἑλληνικὰ ἐκπαιδευτήρια δὲν πιστεύουν εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ τρίτου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ συνεπῶς οὐδὲ εἰς τὴν 4ην Αὐγούστου.

»Τὸ ψεῦδος τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου κατεδείξατε μόνοι σας, ἀλλὰ δὲν φθάνει αὐτό. Πρέπει ἐσεῖς ὅλοι ὅσοι πι-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

στεύετε στὴν Ἑλλάδα νὰ τεθῆτε ἐπὶ κεφαλῆς καὶ νὰ δημιουργήσετε μιὰ πρωτοπορία χαρακτηριζομένην ἀπὸ ἐπιθετικότητα μὴ στρεφομένην κατ' οὐδενός, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλων, ἐπιθετικότητα, ποὺ δὲν ζητεῖ νὰ δημιουργήσῃ δυστυχία καὶ κακομοιριὰ ἀλλὰ νὰ ρίψῃ τὶς ἀτέλειες καὶ νὰ δημιουργήσῃ εὐτυχίαν».

Τὴν 16ην λήξαντος μηνὸς παρέστη ὁ Κ. Ε. εἰς τὴν ἑβδομαδιαίαν συγκέντρωσιν τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος δὲν παρέλειψε νὰ ὁμιλήσῃ καὶ πρὸς τοὺς σπουδαστὰς τῆς Φυσικομαθηματικῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου, ὑπογραμμίσας κυρίως τὴν δύναμιν τῆς συνοχῆς καὶ τῆς ἀλληλεγγύης τῶν συναγωνιστῶν.

Περαιτέρω ἐχαρακτήρισε τὴν προσπάθειαν, ἥτις καταβάλλεται διὰ τῶν τάξεων τῆς Ε. Ο. Ν. ὡς δημιουργίαν καὶ μάλιστα ἄνευ τελικοῦ σταθμοῦ, διότι προσπάθεια ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς περατωθεῖσα ἀσφαλῶς ἀπέτυχε.

—Τὴν προπερασμένη Πέμπτη 16ην λήξαντος μηνὸς ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν μαθημάτων τῆς θεωρητικῆς καταρτίσεως στελεχῶν τῆς Δ.Α.Σ. ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου ἐπιστήμονος καὶ καθηγητοῦ τῆς Πολιτειολογίας εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον κ. Κουμάρου.

Ὁ κ. καθηγητής, καθὼς ἐδήλωσε, θὰ κάνῃ εἰδικὰ μαθήματα διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ οὐχὶ ἐπανάστασιν, καθὼς ἐτόνισε, τὴν ὁποίαν ἤδη ἤρχισεν ἐξετάζων ἀπὸ Συνταγματικῆς, Πολιτειακῆς, Νομοθετικῆς καὶ Φιλοσοφικῆς ἀπόψεως.

Ἐν μιᾷ λέξει πρόκειται εἰς τὰς γενικοῦ ἐνδιαφέροντος διδασκαλίας του γύρω ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονὸς τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ τὰ φροντιστήρια τὰ ὁποῖα θὰ ἐπακολουθήσουν νὰ δώσῃ ἐπιστημονικὴν ἐξήγησιν καὶ μάλιστα τὴν πρέπουσαν εἰς τὴν ὅλην κατάστασιν.

—Τὴν περασμένη Κυριακὴν ἐξέδραμεν ὁμὰς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε. Μ. Π. εἰς τὸ στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν.

Ἐνταῦθα οἱ ἐκδρομεῖς διῆλθον ὅλην τὴν ἡμέραν σὲ ἀτμόσφαιρα καθαρῶς ἀδελφικὴ καὶ εὐχάριστη.

Τὸ κέφι δὲν τοὺς ἔλειψε οὔτε στιγμὴ καὶ γενικῶς ἐπέρασαν μιὰ ἐξαιρετικὴ ἡμέρα.

—Ἤδη ἐτελείωσεν ἡ κατάταξις καὶ ἡ κατανομὴ τῆς δυνάμεως κατὰ λόχους καὶ ὁμάδας τῶν νεοεισελθόντων ὑπαλλήλων τῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων πρὸς φοίτησιν εἰς τὴν Γεωργικὴν Συνεταιριστικὴν Σχολήν.

—Καθ' ὅλην τὴν περασμένην ἑβδομάδα συνεχίσθησαν τακτικώτατα καὶ σύμφωνα μὲ τὸ πρόγραμμα αἱ ἀσκήσεις στρατιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως.

—Εἰς τὰς 17 λήξαντος παρισταμένης ὅλης τῆς δυνάμεως ὡμίλησεν ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως μὲ θέμα «Ἡ 25 Μαρτίου 1821 καὶ ἡ 4η Αὐγούστου 1936», κάνοντας ἕνα θαυμάσιο παραλληλισμὸ τῶν δύο αὐτῶν σταθμῶν τῆς νεωτέρας ἱστορίας τῆς Πατρίδος μας.

—Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν συμμετέσχε κατὰ τὸν λαμπρότερον τρόπον εἰς τὸν ὑπὸ τῶν τμημάτων τῆς Πρωτευούσης ἑορτασμὸν τῆς 25ης Μαρτίου.

—Ἡ ἔναρξις τοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς ἐγένετο τὸ ἑσπέρας τῆς 23ης λήξ. μηνὸς εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια».

—Παρουσίᾳ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ, τῶν κ. κ. Ὑπουργῶν, τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, πολυαρίθμων ἐπισήμων, καθὼς καὶ Φαλαγγιτῶν οἵτινες κυριολεκτικῶς κατέκλυζον τὴν αἴθουσαν τοῦ θεάτρου, ἐδόθη ἡ προαγγελθεῖσα ἑορτὴ τῆς Δ. Α. Σ.

—Τιμὰς ἀπέδωσε λόχος τῆς Μαρασλείου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Κερκυραϊκῆς Φάλαγγος.

—Ὁ Ἀρχηγὸς ἀφίχθη ὀλίγον πρὸ τῆς 10ης μ. μ. γενόμενος δεκτὸς μὲ ἀνέκφραστες ἐκδηλώσεις χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

—Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε ἐκτέλεσιν ὑπὸ τμήματος τῆς μεγάλης χορῳδίας τῆς Δ. Α. Σ. τῶν ὕμνων καὶ πατριωτικῶν ᾀσμάτων.

—Ἐπίσης ἀπαγγελίαν ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μπούρλου, τοῦ Ἀστραπόγιαννου τοῦ Βαλαωρίτου, μὲ μουσικὴ ὑπόκρουσι Θ. Σπάθη καὶ τὸ Μαρτύριο τοῦ Ὁσίου Σεραφεὶμ στὸν Ἑλικῶνα μὲ μουσικὴ ὑπόκρουσι ὑπὸ τοῦ Σεξτέτου τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ, διεύθυνσις: Θ. Σπάθη.

—Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ προεκάλεσε ρίγη συγκινήσεως εἰς τοὺς παρισταμένους καὶ ἐδικαίωσε τὰς προβλέψεις ἦταν ἡ διδασκαλία ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Δ.Α.Σ. τοῦ διπράκτου δράματος τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως κ. Βελ. Φρέρη «Μπροστὰ στὸ θάνατο», κατόπιν ἐπιμελημένης σπουδῆς καὶ διδασκαλίας.

—Ὅλα τὰ πρόσωπα ἐκινήθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς μὲ ζηλευτὴ εὐχέρεια καὶ ξαναζωντάνεψαν μέσα στὴν ἄριστα φιλοτεχνημένη, ἀπὸ τὸ σκηνογράφο μας κ. Ν. Ζωγράφο, κλάουστρα τοῦ Ἀρκαδιοῦ ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ θρῦλο του.

—Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὅλης προσπαθείας πολὺ συνετέλεσε καὶ ἡ ὡραία μουσικὴ ὑπόκρουσις τοῦ εὐγενῶς προσφερθέντος λυράρη κ. Καραβίτη.

—Ἐκτὸς τοῦ ἐπισήμου ἑορτασμοῦ τῆς Δ. Α. Σ., ἑκάστη τῶν Ὑποδιοικήσεών της ἐφιλοτιμήθη νὰ ἑορτάσῃ κατὰ τὸν ὡραιότερον τρόπον τὴν ἐπέτειον τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας.

—Εἰς τὴν Φάλαγγα τῆς Γ.Σ.Σ. καὶ Τ.Τ.Τ. καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς 20ῆς μέχρι τῆς 25ης λήξαντος ὡμίλησαν βαθμοφόροι, ἀναπτύξαντες τὴν σημασίαν τῆς 25ης Μαρτίου καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου, προβαίνοντες εἰς τὴν εὐσεβῆ καὶ τόσον ἀναγκαία αὐτὴ σύγκρισι τῶν συντελεστῶν τῶν δύο μεγάλων γεγονότων τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας.

—Τὴν 23ην Μαρτίου τὸ ἑσπέρας εἰς γενικὴν συγκέντρωσιν ἁπάσης τῆς δυνάμεως ἀνεγνώσθη ὑπὸ τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τῶν παρισταμένων ἐμπνευσμένη ἡμερησία διαταγὴ τῆς Διοικήσεώς μας ἐξαίρουσα τὴν αὐτοθυσίαν τῶν πατέρων μας τοῦ 21, ἀναλύουσα τὴν δημιουργικὴν πνοὴν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ προτρέπουσα τοὺς Φαλαγγίτας, ἀπογόνους ἡρώων, νὰ βαδίσουν ὑπερήφανα, μὲ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην, εἰς τὸν δρόμον τῶν πεπρωμένων τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς ποὺ αὐτὸς τοὺς ἄνοιξε.

—Εἰς τὴν Μαράσλειον Παιδαγωγικὴν Ἀκαδημίαν ὁμοίως τὴν προπαραμονὴν τῆς 25ης Μαρτίου ἐγένετο σεμνὴ τελετὴ παρισταμένων ἁπάντων τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ πολλῶν προσκεκλημένων, ἥτις ὁμολογουμένως ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

—Ὡσαύτως εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Α. Σ. Ο. Ε. Ε. ἐνταῦθα τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν εἷς ἐκ τῶν Φαλαγγιτῶν, παρέστη δὲ καὶ ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, γενόμενος ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων.

—Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν τὴν παραμονὴν τῆς ἐπετείου ἐγένετο κατὰ τρόπον ἐπίσημον καὶ σεμνὸν ἡ στέψις τοῦ ἐν τῇ σχολῇ ἀγάλματος τοῦ Ὑψηλάντου. Κατὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν τελετὴν ἐψάλησαν ὑπὸ τμήματος τῆς χορῳδίας τῆς Δ. Α. Σ. ὡραιότατα ᾄσματα καὶ ἐξεφωνήθησαν λόγοι ὑπὸ τοῦ Ὑποδιευθυντοῦ καὶ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Σχολῆς καθὼς καὶ τοῦ Διοικητοῦ τῆς ὁμωνύμου Ὑποδιοικήσεως.

—Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς παραμονῆς ὁμὰς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου ἔστεψε τοὺς πρὸ τοῦ Πανεπιστημιακοῦ κτιρίου ἀνδριάντας, ἐπίσης δὲ ὁ Λόχος Ἐργασίας τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ξάνθου παρὰ τὸ Κολωνάκι.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας λόχος τῆς Δ. Α. Σ. ἔλαβε μέρος εἰς τὴν μεγάλην λαμπαδηφορίαν τῆς Ε.Ο.Ν. προκαλέσασα εὐμενέστατα σχόλια.

—Ἐξ ἴσου λαμπρὰ καὶ ἐπιτυχὴς ἦτο ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν μεγάλην πρὸ τοῦ Ἄνακτος καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ παρέλασιν, τῶν ὑπερτετρακισχιλίων Φαλαγγιτῶν τῆς Δ.Α.Σ.

Δι' αὐτὴν ὅμως ἀφήνομεν νὰ ὁμιλήσουν τὰ εἰς ἄλλην σελίδα γραφόμενα ὑπὸ τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων.

—Ἀλλὰ ἡ δρᾶσις ἡ παραδειγματικὴ ὄντως τῶν φοιτητῶν Φαλαγγιτῶν ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς αὐτοθυσίας.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς παρελάσεως καὶ καθ' ὅλας τὰς ἑπομένας ἡμέρας ἀνέλαβον προθύμως νὰ σχηματίσουν συνεργεῖα, τὰ ὁποῖα περιῆλθον τὰς οἰκίας ὅλων τῶν παρελασάντων κατὰ τὴν «Ἡρωϊκήν», ὡς ἐχαρακτηρίσθη, παρέλασιν, ἐν μέσῳ τῆς ραγδαίας βροχῆς, διὰ νὰ ἐξακριβώσουν μήπως κανεὶς συναγωνιστὴς ἔχει ἀνάγκην βοηθείας καὶ περιθάλψεως διὰ νὰ παράσχουν αὐτὴν τὸ ταχύτερον.

—Τοιουτοτρόπως κατεδείχθη διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὅτι ἡ νεότης τῶν Ἀνωτέρων Ἑλληνικῶν Ἐκπαιδευτηρίων ἔχει βαθεῖαν συναίσθησιν καὶ συνείδησιν τῶν ὑποχρεώσεών της καὶ ὅτι ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ εἶναι πρόθυμος οἱανδήποτε νὰ ὑποστῇ θυσίαν διὰ νὰ κατακτήσῃ τὰ ἰδανικά της.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Καθ' ὅλην τὴν διαρρεύσασαν ἑβδομάδα ἐγένοντο ἅπασαι αἱ συγκεντρώσεις, ὡς καὶ ὁμιλίαι σχετικῶς μὲ τὴν Ἐθνικὴν Ἑορτὴν τῆς 25ης Μαρτίου.

—Μετ' ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἤρχισαν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Νότου τὰ μαθήματα ἀεραμύνης. Φαλαγγίτισσαι τοῦ 7ου Ὑποτομέως ἀπέδωσαν τιμὰς εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ Γυμνασίου Καλλιθέας.

—Θαυμασία ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἡ ἑορτὴ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης: ἕνα ὑπέροχο δρᾶμα, μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ μουσική, διδαγμένο θαυμάσια. Ἐπαίχθη σ' ἕναν ὡραιότατο σκηνικὸ διάκοσμο, θὰ ἔλεγε δὲ κανεὶς ὄχι ἀπὸ παιδιὰ ἐρασιτέχνας, ἀλλὰ ἀπὸ πραγματικοὺς ἠθοποιούς. Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ὁ Ἀρχηγός μας, τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ἀντιπροσωπεία Στρατοῦ, ὁ Κ.Ε.Ν. μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἡ ὡραιοτάτη αὐτὴ παράστασις, κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ, θὰ ἐπαναληφθῇ διὰ νὰ τὴν παρακολουθήσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερος ἀριθμὸς ἀπὸ τοὺς Σχηματισμούς μας.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος δύναμις Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, παραταχθεῖσα εἰς τὸν ἔμπροσθεν τῶν προπυλαίων τοῦ Σταδίου χῶρον, ἀπέδωκε τιμὰς εἰς τοὺς ἀφιχθέντας ὅπως παρακολουθήσουν τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐθνικῆς Σκυταλοδρομίας ἐπισήμους. Ἐπίσης καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς εὑρίσκοντο παρατεταγμένοι Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐτήρουν τὴν τάξιν.

Ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου κινητοποιηθεῖσα, παρετάχθη εἰς τὰς ὁδοὺς διελεύσεως τῶν ἐπισήμων, οἱ ὁποῖοι θὰ παρευρίσκοντο εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς θεμελιώσεως τοῦ νέου Γυμναστηρίου τοῦ Πανιωνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου. Τὴν 12.30' κατέφθασεν ὁ Ἀρχηγὸς συνοδευόμενος ὑπὸ πολλῶν Ὑπουργῶν, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς ἐπεφύλαξαν ἐνθουσιωδεστάτην ὑποδοχήν. Μετὰ τὴν ἱεροτελεστίαν ὡμίλησεν ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος Νέας Σμύρνης ὡς καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ Πανιωνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου, ἐκφράσαντες τὴν χαρὰν καὶ τὴν συγκίνησιν τῶν κατοίκων διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου διὰ τὴν ἠθικὴν ἀνύψωσιν καὶ εὐημερίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐπιβλητικῆς αὐτῆς ἑορτῆς ὁ Ἀρχηγὸς μετὰ τῶν ἐπισήμων κατηυθύνθη εἰς τὴν Λέσχην Ν. Σμύρνης ἐν μέσῳ τοῦ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ τῶν παρισταμένων.

Κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου Τμῆμα τοῦ Ἀνεξαρτήτου Ὑποτομέως Κολλεγίου τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ ἀπέδωκε τιμάς. Τὸ παράστημα καὶ ἡ ἐν γένει ἐμφάνισις τοῦ Τμήματος τούτου προεκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν παρισταμένων.

Ὡσαύτως κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως, κινητοποιηθεῖσα, ἐξετέλεσεν ἀσκήσεις παρελάσεως. Τὰς ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, παρηκολούθησαν ὁ Διοικητὴς Ὑποδιοικήσεως μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του.

—Καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα διενηργήθη ἐντατικῶς ἡ διανομὴ τῶν στολῶν πρὸς τοὺς διαφόρους Σχηματισμούς.

Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς προετοιμασίας διὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν Τμημάτων τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης, παρετηρήθη ἀθρόα καὶ ἐνθουσιώδης προσέλευσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων εἰς τὰ διάφορα πεδία ἀσκήσεων. Ἐκτὸς τούτου αἱ συγκεντρώσεις τῶν Ὑποτομεαρχῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, τακτικαὶ καὶ ἔκτακτοι, διεξήχθησαν κανονικῶς. Ἐπίσης οὐδεμία διακοπὴ τοῦ καθοριστέου προγράμματος τῶν ἐσωτερικῶν ὑπηρεσιῶν παρετηρήθη ἕνεκεν τῆς ζωηρᾶς κινήσεως ἥτις ἐπεκράτησεν.

Ἅπαντα τὰ Τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ ἔλαβον μέρος κατὰ τὰς τοπικὰς τελετάς, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας.

Αἱ ὑπὸ τῶν Τμημάτων Ἡρακλείου, Καλογρέζας καὶ Κηφισιᾶς ὀργανωθεῖσαι ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ ἑορταὶ ἐστέφθησαν ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας, συγκεντρώσασαι τὴν καλλιτέραν κοινωνίαν τῶν προαστείων τούτων. Τὴν παρελθοῦσαν δὲ Κυριακὴν τὸ ἑσπέρας, τὸ Τμῆμα Ἀμαρουσίου διωργάνωσε λαμπαδηφορίαν, εἰς ἣν ἔλαβον μέρος περὶ τοὺς 100 Σκαπανεῖς καὶ Φαλαγγῖται μὲ ἐπὶ κεφαλῆς σαλπιγκτὰς καὶ τυμπανιστάς.

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν εἰς τὸ θέατρον τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη ἐδόθη ἡ προαναγγελθεῖσα θεατρικὴ παράστασις τῆς Δ)νσεως Ψυχαγωγίας τῆς Περιφ. Διοικήσεως Πρωτευούσης, στεφθεῖσα ὑπὸ ὅλως ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας, μὲ τὸ πατριωτικὸν ἔργον «Ἦλθε μιὰ μέρα».

Τὴν παράστασιν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Ἀρχηγός, ὅστις ἐγένετο ἐνθουσιωδέστατα δεκτός, τόσον ἐκ μέρους τῶν θεατῶν, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τοῦ συγκεντρωθέντος ἔξωθι τοῦ θεάτρου πυκνοῦ πλήθους. Εἰς τὴν παράστασιν παρευρέθησαν ἐπίσης οἱ κ. κ. Ὑπουργοὶ Σιδηροδρόμων καὶ Ἀσφαλείας, ἀξιωματικοὶ στρατοῦ, θαλάσσης καὶ ἀέρος, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Νεολαίας μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του καὶ πλῆθος ἐκλεκτοῦ κόσμου. Τὸ ἔργον περιελάμβανεν ἀρχαιοτάτην ἐποχήν, Βυζαντινήν, τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἐτελείωσε μὲ τὴν ἐμφάνισιν ἀπὸ σκηνῆς τῆς χορῳδίας τῆς 34ης Φάλαγγος, ἡ ὁποία καὶ ἐτραγούδησε τοὺς διαφόρους Ὕμνους. Τὸ ὅλον ἔργον, δηλαδή, ἦτο μία ἀναπαράστασις τοῦ Ἑλληνικοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ζωτικότητος τῆς φυλῆς μας διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Τὸ ἔργον, γραφὲν εἰδικῶς διὰ τὴν Νεολαίαν, ὀφείλεται εἰς τὸν συγγραφέα καὶ συνθέτην κ. Μ. Ἀνώσιον. Ἀνεβιβάσθη δὲ κατὰ διδασκαλίαν τοῦ κ. Β. Παρλιάρη. Τὴν χορῳδίαν διηύθυνεν ἐπιτυχέστατα ὁ γνωστὸς μαέστρος κ. Σπάθης, τὰ δὲ σκηνικὰ κατεσκευάσθησαν ὑπὸ τοῦ σκηνογράφου κ. Σπαχῆ. Εἰς τὸ ὡραιότατον ἔργον ἔλαβον μέρος περὶ τὰ 150 πρόσωπα.

ΔΙΑΤΑΓΗ

Ἐπιπλήττω τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀχαΐας, Ρεθύμνης, Φλωρίνης, Εὐβοίας καὶ Ἕβρου διὰ τὴν ὀλιγωρίαν ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς περὶ ὀργανώσεως ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος Διαταγῆς ἡμῶν καὶ τὸ ἀβασάνιστον τῶν δικαιολογιῶν, ἃς ἐκ τῶν ὑστέρων προέταξαν, διὰ τὴν μὴ ὀργάνωσιν τοῦ Πρωταθλήματος.

Οἱ κ. κ. Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ δέον νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των ὅτι τοιαῦται ὀλιγωρίαι ζημιώνουν τὰ μέγιστα τὴν Ὀργάνωσιν καὶ βλάπτουν τὰ μέλη.

Ἅπαξ ἔτι ὑπομιμνήσκομεν ὅτι ἀξιοῦμεν ἀπόλυτον καὶ ὁλοκληρωτικὴν συμμόρφωσιν πρὸς πᾶσαν Διαταγήν. Ἐν ᾗ περιπτώσει, παρὰ πᾶσαν προσπάθειαν, μία Διαταγὴ δὲν εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῇ, λόγῳ τυχαίως προκυπτουσῶν εἰδικῶν καὶ ἐξαιρετικῶν συνθηκῶν, ἀξιοῦμεν, ὅπως ἐκ τῶν προτέρων καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ὑστέρων ἐκτίθενται οἱ λόγοι οἱ ἐμποδίζοντες τὴν μὴ συμμόρφωσιν, διότι ἄλλως θέλομεν καταλογίσει βαρυτάτην εὐθύνην εἰς πάντα μὴ συμμορφούμενον.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Αἱ παραστάσεις τῆς Ε.Ο.Ν. κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙ ΤΗΣ Δ.Α.Σ.

Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Ἐθνικῆς μας Ἑορτῆς, ἔδωσε τρεῖς ὡραῖες θεατρικὲς παραστάσεις μὲ ἔργα ἐθνικοῦ περιεχομένου.

Ἡ πρώτη δόθηκε στὰ «Ὀλύμπια» ἀπὸ τὴ Διοίκησι Ἀνωτάτων Σχολῶν μὲ τὸ ἔργο τοῦ κ. Φρέρη «Μπροστὰ στὸ θάνατο».

Ἡ ὑπόθεσί του ξετυλίγεται στὸ ἱστορικὸ μοναστῆρι τῆς Κρήτης, τὸ Ἀρκάδι, καὶ εἶναι παρμένη ἀπὸ τὴν τραγικὴ ζωὴ τῶν πολιορκημένων μέσα σ' αὐτὸ παλληκαριῶν καὶ γυναικοπαίδων.

Ὁ συγγραφέας μ' ἐπιδεξιότητα ἔχει μοιράσει τὸ βάρος σὲ πολλοὺς ἠθοποιούς, κατορθώνοντας ἔτσι νὰ τοὺς κάνῃ τύπους ἐνδιαφέροντας.

Ὁ γέρο-παπᾶς, ὁ ἡγούμενος, ὁ Δράκος, ὁ Κωσταντῆς, ὁ Μανωλιός, ἡ Χρυσῆ εἶναι σὲ μιὰ διαρκῆ δρᾶσι, ποὺ δίνει στὸ ἔργο ἀρκετὸ τόνο καὶ χρῶμα.

Ἡ ὑπόθεσι δὲν μᾶς εἶναι ἄγνωστη. Εἶναι ἡ γνωστὴ ἀνατίναξι τοῦ μοναστηριοῦ, ποὺ τὰ ἐρείπιά του σκεπάζουν ὅλους ὅσοι βρίσκονται μέσα σ' αὐτὸ καὶ ποὺ ἐπροτίμησαν τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν ἀτίμωσι.

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ἰδιαίτερα τὸ φιλότιμο παίξιμο τῶν παιδιῶν, τὴ διδαχὴ τῶν ὁποίων εἶχεν ἀναλάβει ὁ κ. Μουστάκης, μέλος τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁ σκηνογράφος κ. Ν. Ζωγράφος γι' ἄλλη μιὰ φορὰ μᾶς ἔδειξε τὸ πλούσιο ταλέντο του, τὸ εὐγενικό του αἴσθημα καὶ τὴν ἁρμονικὴ γραμμή του.

Στὴν ὡραία γιορτὴ ἔλαβε μέρος καὶ ὁ κ. Μποῦρλος, ὁ ὁποῖος ἀπήγγειλε δυὸ ὑπέροχα ποιήματα, τὸν «Ἀστραπόγιαννο» τοῦ Βαλαωρίτη καὶ τὸ «Μαρτύριο τοῦ ὁσίου Σεραφείμ» τοῦ Σικελιανοῦ.

Γιὰ τὸν κ. Μποῦρλο δὲν πιστεύω νὰ περιμένετε νὰ σᾶς πῶ τίποτε. Σ' αὐτὸν χρειάζεται ἀπὸ μέρους μας ἕνα «εὐχαριστῶ» γιὰ τὴ συμμετοχή του.

Ὁ κ. Σπάθης μὲ τὴ χορῳδία του κατεχειροκροτήθη. Εἶναι ὁ μουσικὸς ποὺ ἀγάπησε καὶ ἀγαπήθηκε ἀπὸ τὸν φοιτητικὸ κόσμο. Ἔχει τὸν τρόπο του νὰ εἶναι φίλος καὶ δάσκαλος.

Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Κάτι πολὺ ὡραῖο. Ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Ε.Ο.Ν. Κερκύρας. Τὰ παιδιὰ αὐτά, σὰν Κερκυραῖοι ποὺ εἶναι, δὲν ἦτα δυνατὸν νάρθουν στὴν Ἀθήνα χωρὶς τὴ μουσική τους. Τοὺς ἀκούσαμε καὶ μ' ὅλη μας τὴν καρδιὰ τοὺς λέμε ἕνα εὖγε ἀληθινό.

«ΘΑΡΘΗ ΜΙΑ ΜΕΡΑ»

Ἡ ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης δοθεῖσα θεατρικὴ παράστασις μὲ τὸ ἔργον τοῦ κ. Μιχαὴλ Ἀνυσίου «Θἄρθῃ μιὰ μέρα» ἐσημείωσε καὶ αὐτὴ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ὅλο τὸ θέατρον ἦτο κατάμεστον Φαλαγγιτῶν ποὺ ἐχειροκρότησαν ἐνθουσιωδῶς τὸν συγγραφέα καὶ τοὺς ἐκτελεστάς. Τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐγράφη εἰδικῶς διὰ τὴν Ε.Ο.Ν., ἀναφέρεται εἰς τέσσαρας ἐποχάς. Τὴν ἀρχαίαν, μὲ μίαν ὡραίαν σκηνὴν ἀπὸ τὴν μάχην τοῦ Λεωνίδα παρὰ τὰς Θερμοπύλας, τὴν βυζαντινήν, τῆς ὁποίας ἐθαυμάσθησαν ἰδιαιτέρως τὰ ὡραῖα σκηνικά, μίαν σκηνὴν ἀπὸ τὸν ἐπαναστατικὸν ἀγῶνα τοῦ 21, καὶ τελειώνει μὲ χορῳδίαν Φαλαγγιτῶν.

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

«Τὰ Σουλιωτόπουλα δὲν πέθαναν». Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος ἑνὸς ἔργου, ποὺ βλέποντάς το κανεὶς ἀναρωτιέται ἂν γράφτηκε σήμερα ἢ τότε, τὸ 21, ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔζησε, ποὺ ἀγωνίστηκε, ποὺ πολέμησε πλάϊ-πλάϊ στὸ ταμποῦρι μὲ τοὺς Σουλιῶτες.

Ὁ συγγραφέας του, ὁ κ. Νίκος Τσεκούρας, νέος γεμᾶτος ἀπὸ πνευματικὴ δρᾶσι καὶ πλούσια λογοτεχνικὴ παραγωγή, ἔχει δυστυχῶς τὴν ἀτυχίαν νὰ εἶναι ἀρχισυντάκτης μας, κι' ἔτσι ἐμποδιζόμαστε νὰ γράψουμε περισσότερα γι' αὐτόν.

Γιὰ τὴν Περιφερειακὴ Διοίκησι Θηλέων Πρωτευούσης ὅμως, μὲ τὴν ὁποίαν δὲν ἔχουμε τόσο στενοὺς δεσμοὺς ὅσο μὲ τὸν συγγραφέα, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἔχει ἐξαίρετη καλλιτεχνικὴ ἐκλεκτικότητα, ἀφοῦ μέσα ἀπὸ τόσα ἔργα... Ἀλλὰ γιὰ σταθῆτε. Ἂς μποῦμε στὴν οὐσία.

Τὸ ἔργο λοιπὸν «Τὰ Σουλιωτόπουλα δὲν πέθαναν» ἔχει τὴ δρᾶσί του στὸ Σοῦλι.

Στὸ πρῶτο ἄνοιγμα τῆς αὐλαίας, στὴ σκηνὴ βρίσκεται ἕνας γερο-παπποῦς, ποὔχει γύρω του τὰ μικρὰ ἐγγονάκια του φαλαγγιτάκια καὶ τοὺς διηγεῖται τὰ κατορθώματα τῶν ἡρώων ποὺ μᾶς χάρισαν τὴ λευτεριά. Σιγὰ-σιγὰ ἡ αὐλαία κλείνει πίσω της τὴν εἰκόν' αὐτή, ποὔναι ὁ πρόλογος, ἐνῷ ἕνα θαυμάσιο μουσικὸ ἰντερμέτζο μᾶς προετοιμάζει γιὰ τὸ κύριο ἔργο.

Τὰ κυριαρχοῦντα πρόσωπα τοῦ ἔργου εἶναι: Ὁ Τούσας, ἕνα δωδεκάχρονο παλληκαρόπουλο, ἡ μάννα του ἡ Κατέρω κι' ὁ γέρο-Τζῆμας, ἕνας παληὸς τραυματισμένος καπετάνος.

Στὴν πρώτη πρᾶξι του ὁ συγγραφέας μᾶς δίνει μιὰ πλήρη καὶ ἔντονη εἰκόνα τῆς τότε ζωῆς στὸ Σοῦλι, ὅπου ἄντρες, γυναῖκες, παιδιά, μιὰ μόνη σκέψι εἶχαν. Νὰ πολεμήσουν! Νὰ πολεμήσουν γιὰ τὴ λευτεριά!

Στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, κοντὰ στὸ πηγάδι, τὰ παλληκάρια, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν γερο-Τζῆμα, κάθονται καὶ λογίζονται τὴν κατάστασι πὼς ἔχει δημιουργηθῆ κι' ὅλοι ἀποφαίνονται ὅτι «μπονόρα-μπονόρα θ' ἀρχίσῃ τὸ βροντοκόπι».

Τὸ μήνυμα τοῦ πολέμου τοὺς βρίσκει ἀπάνου στὴ συζήτησι καὶ τὸ ὑποδέχονται ὅλοι μὲ τραγούδια καὶ χορό.

Τὸ γλέντι ὅμως κόβεται ἀπὸ τὴ γλυκειὰ φωνίτσα τοῦ δωδεκάχρονου Τούσα, ποὺ κρύβει μέσα της ἀνδρεία μεγάλου πολεμιστῆ, τὴ φωνὴ τὴ γεμάτη ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ κατόρθωμά του νὰ περάσῃ τὸ βόλι μέσα ἀπὸ τὴ σχισμάδα τοῦ βράχου. Ὁ Τούσας εἶναι ἡ ἐκπροσώπησις τῆς Νεολαίας τοῦ 21, τῆς σκέψης της καὶ τῶν ἀσχολιῶν της.

Ὁ γερο-Τζῆμας, ποὺ βλέπει ἕναν ἀνδρεῖο πολεμιστὴ στὸ πρόσωπο τοῦ Τούσα, τοῦ δίνει τὴ θέσι του, τὸν ὀνομάζει πιὰ παλληκάρι. Τοῦ δίνει συμβουλὲς καὶ φουσέκια καὶ τὸν στέλνει ν' ἀσκηθῆ ἀκόμη στὸ σημάδι.

«Πρόσεχε», τοῦ λέει, «ἡ παλληκαριὰ κι' ἡ φρόνησι εἶναι ἀδερφάδες, κι' ὅποιος θελήσῃ νὰ τὶς χωρίσῃ τὸν ἐκδικοῦνται».

Ὁ Τούσας εἶναι ἡ ἴδια ἡ νεανικὴ ὁρμή, ὁ ἀκράτητος σίφουνας, ποὺ θέλει νὰ φτάσῃ ἀμέσως στὸ τέρμα, μὴ βλέποντας ἐμπόδια καὶ συνθῆκες. Εἶναι περήφανος γιὰ τὴν κληρονομιὰ ποὺ τ' ἄφησε ὁ πατέρας του. Μὲ τὴν εὐχή του τοῦ χάρισε καὶ τὸ καρυοφύλλι του. Θέλει νὰ τὸ δοξάσῃ. Τὸ κρατάει μαζί του σὰν ἅγιο φυλαχτό.

Ἕνας ἄλλος ὅμως πόλεμος ἔχει ἀρχίσει στὴν ψυχὴ μιᾶς γυναίκας: Τῆς Κατέρως, τῆς μάννας τοῦ Τούσα, ποὺ τὄχει στερνοπαίδι.

Ἡ μητρικὴ καρδιὰ τὸν νομίζει ἄπραγο ἀκόμη νὰ κρατάῃ τὸ καρυοφύλλι καὶ πολὺ περισσότερο νὰ βγῆ στὸ μετερίζι.

Ἡ πολεμικὴ καὶ ἀνδρεία της ψυχὴ ὅμως δὲν θέλει οὔτε ν' ἀκούσῃ πὼς τὸ παιδί της μπορεῖ νὰ μείνῃ μακρυὰ ἀπὸ τὴ μάχη. Ἡ μάννα τοῦ Τούσα εἶναι ἡ σκέψι ὅλων τῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς ἀδυναμίες καὶ ὁ στρατιώτης μὲ τὰ βαρειὰ καθήκοντα ἀπέναντι τῆς πατρίδος, ποὺ δὲν ἔχει τίποτα ἱερώτερο ἀπ' τὴ λευτεριά της. Ὁ γερο-Τζῆμας τῆς ἀλαφρώνει τὴν ψυχὴ μὲ τὶς συμβουλές του, καὶ μὲ τὰ λόγια «δὲν ἔχουμε οὔτε ἄντρα, οὔτε ἀδερφό, οὔτε παιδιά, παρὰ μόνο πατρίδα», τῆς κεντάει τὸ βαθὺ της αἴσθημα γι' αὐτήν.

Πρὶν ἀπ' αὐτὸ ὅμως, ἕνας εὐγενικὸς ἔρωτας τῆς Λάμπως καὶ τοῦ Κίτσου, μᾶς μπάζει στὸ νόημα τῆς σκέψης τῶν κοριτσιῶν τοῦ Σουλιοῦ. Ὁ ἱπποτικὸς Κίτσος τῆς δίνει τὸν ἀρραβῶνα πίσω, φεύγοντας γιὰ τὸ μετερίζι. Ἡ εὐγενικιὰ πολεμικὴ καρδιὰ τῆς Λάμπως ὅμως, τοῦ δίνει θάρρος: «Κράτα τὸν ἀρραβῶνα, Κίτσο, θἄρθω καὶ γὼ στὸ μετερίζι, θὰ πολεμήσω κοντά σου».

Ἔτσι, τὶς περισσότερες φορὲς τὸ αἷμα τῶν ἀρραβωνιαστικῶν τοὺς ἕνωνε στὴν αἰωνιότητα μὲ τὸ χρυσὸ ἀθάνατο στεφάνι τῆς δόξας.

Στὴ δεύτερη πρᾶξι βλέπουμε πιὰ τὸν Τούσα ἁρματωμένο τ' ἅρματα νὰ καμαρώνῃ καὶ νὰ συζητῆ μὲ τ' ἄλλα παλληκάρια γιὰ σοβαρὰ ζητήματα ἀπάνου στὸ ταμποῦρι.

Ὁ καπετάνος τοῦ μπουλουκιοῦ, γιὰ νὰ τοῦ καθησυχάσῃ τὴν παιδική του ὁρμή, τοῦ ὑπόσχεται γι' ἀστεῖα ὅτι θὰ τὸν στείλῃ στὸ μπουλοῦκι τοῦ καπετὰν Δράκου, ποὺ ζήτησε ἐνίσχυσι. Ὅταν ὅμως ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς ἀποστολῆς καὶ ὁ καπετάνος τὸν κρατάει κοντά του, ὁ Τούσας νοιώθει μεγάλη πίκρα. Παρακαλεῖ, ἱκετεύει. Μὰ ὁ καπετάνος διέταξε, κι' ἡ διαταγὴ δὲν παίρνεται πίσω.

Στὸ μεταξὺ ποὺ ἡ Κατέρω κι' ἄλλες γυναῖκες ἔφεραν στὸ ταμποῦρι ψωμὶ στὸν καπετάνο καὶ στὰ παλληκάρια, ἀκοῦνε τὴν εἴδησι ἀπὸ ἕνα παλληκάρι ποὔρχεται, πὼς ὁ Τούσας ἔφυγε κρυφὰ γιὰ τὸ μπουλοῦκι τοῦ καπετὰν Δράκου.

Ἡ φρόνησι νικήθηκε ἀπ' τὴ γεμάτη πολεμικὴ ὁρμὴ καρδιὰ τοῦ παλληκαρόπουλου ποὺ παράκουσε τὴ διαταγὴ τοῦ «ξενοῦ» ποὺ προστάζει.

Ὁ καπετάνος ἐξαγριώνεται καὶ διατάζει τὴ μάννα του μόλις γυρίσῃ ὁ Τούσας νὰ τὸν πάρῃ στὸ Κακοσοῦλι. Ἡ προσβολὴ εἶναι μεγάλη κι' ἡ Κατέρω καταριέται τὸν Τούσα «κάλλιο νὰ τὸν φάῃ γλυκὸ βόλι παρὰ νὰ γυρίσῃ ντροπιασμένος στὸ Σοῦλι». Μὰ πρὶν τελειώσῃ καλὰ-καλὰ τὴν κατάρα της, φέρνουν τὸν Τούσα βαρειὰ πληγωμένο στὸ μεσοκάρδι.

Ἡ εἴδησι ποὺ εἶχε ἔρθει ὅμως γιὰ τὴν ἐνίσχυσι, δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ φοβερὴ παγίδα τῶν λιάπηδων, ἀπ' τὴν ὁποίαν μόνον αὐτὸς γλύτωσε γιὰ λίγο τὸ θάνατο, τόσο, ὅσο νὰ φέρῃ τὸ τρομερὸ μήνυμα.

Ἐδῶ πρέπει νὰ διακόψῃ κανεὶς τὴ διήγησι, γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν ἀλήθεια, τὴν ἁπλότητα, τὴ φυσικότητα τῆς σκηνῆς αὐτῆς.

Καμμιὰ βία, τίποτε τὸ ἐξεζητημένο, τὸ σκληρὸ καὶ τὸ δυσκολόβγαλτο. Νόμιζες πὼς ὅλοι ὅσοι παρακολουθοῦσαν τὸ ἔργο αὐτό, ἦρθαν γιὰ τὴν παρηγοριὰ τῆς λεβεντομάννας τοῦ παλληκαριοῦ.

Μὲ τὸ αἴσθημ' αὐτὸ μπαίνουμε στὴν τρίτη καὶ τελευταία πρᾶξι, στὸ σπιτικὸ τῆς Κατέρως, ποὺ βρίσκεται στὸ προσκεφάλι τοῦ ἀγαπημένου της. Ὁ γερο-Τζῆμας ἦρθε νὰ μάθῃ νέα γιὰ τὸ λάβωμα τοῦ λατρευτοῦ του παλληκαριοῦ.

Στὸ μεταξὺ ὅμως τοῦτο ἀρχίζει τὸ βροντοκόπι, ποὺ ὅσο πάει καὶ πιὸ ἔντονο γίνεται. Ἡ Κατέρω, ἀκούγοντας τὰ σμπάρα πολὺ κοντά, ἀφίνει τῆς μάννας τὸ σπαραγμὸ καὶ παίρνει τὸ καρυοφύλλι. «Σὺ καπτὰν Τζῆμα κλείστου τὰ μάτια». Ἡ γυναῖκα κρατοῦσε πιὰ τὸ καρυοφύλλι. Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ κλάψῃ, οὔτε νὰ παρασταθῆ στὸ θάνατο τοῦ γυιοῦ της.

Ἐδῶ εἶναι ἀδύνατο νὰ κρατηθῆ ὁ κόμπος ποὺ σφίγγει τὶς καρδιὲς τῶν θεατῶν κι' ἕνα δάκρυ κυλᾷ ἀπ' τὰ μάτια ὅλων. Εἶναι τὸ δάκρυ ποὺ μᾶς μετέφερε στὶς σκηνὲς τῆς ὑπέροχης δραματικότηταις τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνα.

Ὁ Τούσας δραματίζεται κι' ὁ γέρο-Τζῆμας λαβωμένος κι' αὐτὸς κι' ἀδύναμος γιὰ πόλεμο καταριέται τὸ καταραμένο κομμάτι τοῦ κορμιοῦ του, τὸ πόδι του, ποὺ τὸν κρατᾷ δέσμιο. Ἔξαλλος ἀποπειρᾶται νὰ τὸ κόψῃ, μιὰ κραυγὴ ὅμως τοῦ Τούσα τὸν σταματᾷ. Θέλει τὸ ὅπλο του ὁ Τούσας. Ὁ γέρος τοῦ τὸ δίνει. Τὸ ἀγκαλιάζει, ὀρθώνεται ὅσο μπορεῖ, γιὰ νὰ πέσῃ σὲ λίγο βαρύς, γιὰ νὰ μὴν ξανατραβήξῃ ποτὲ πιὰ τὸν κόκορα τῆς κληρονομιᾶς ποὺ τ' ἄφησε ὁ πατέρας του.

Ἀπ' ἔξω ἀκούγονται τραγούδια καὶ φωνές. Εἶναι ἡ Λεβεντομάννα, ἡ καπετάνισσα τοῦ μπουλουκιοῦ τῶν γυναικῶν, ποὺ πολέμησαν παράπλευρα μὲ τὰ παλληκάρια γιὰ νὰ μὴν πατηθῆ τὸ Σοῦλι, ὅπως καὶ δὲν πατήθηκε!

Τὸ λείψανο τοῦ Τούσα τοὺς σταματάει τὸ τραγοῦδι, μόλις μπαίνουν στὸ δωμάτιο.

Ἡ Κατέρω ὅμως δὲν θέλει θρήνους καὶ μοιρολόγια στὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ της. «Ὁ Τούσας δὲν πέθανε, ἀφοῦ ζῆ ἡ πατρίδα μας». Θέλει τραγούδια καὶ χορό. Πρώτη στὸ γῦρο χορεύοντας, διηγεῖται στὸ νεκρὸ παλληκάρι της τὴ μάχη ποὺ δώσανε.

Μὲ τὰ τελευταῖα της λόγια ὅμως φεύγει κι' ἡ δική της πνοή.

Ἡ καρδιὰ τῆς μάννας πολέμησε πάλι μὲ τὴν ἡρωϊκὴ ψυχὴ τῆς γυναίκας τοῦ Σουλιοῦ.

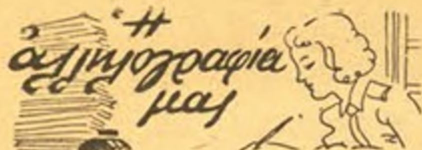
Καμμιὰ ὅμως δὲν νικήθηκε. Κι' οἱ δυὸ ἔκαναν τὸ καθῆκόν τους.

Ὁ κ. Π. Γλυκοφρύδης ηὗρε τὴν εὐκαιρία νὰ δώσῃ ὅλη του τὴν καλλιτεχνικὴ ψυχὴ στὴν ὡραία μουσική του ὑπόκρουσι. Τὰ θέματά του γνήσια ἑλληνικὰ καὶ ἀπέριττα ὅπως καὶ ἡ φυλή μας, πλεγμένα χωρὶς ἐξεζητημένες συγχορδίες, παρουσίασε μὲ μεγαλοπρεπῆ ἁπλότητα καὶ θαυμαστὸ συντονισμὸ μὲ τὸ ὅλο χρῶμα τοῦ ἔργου.

Ὅσο γιὰ τὴν Κα Γλυκοφρύδη ποὺ ἐδίδαξε τὸ ἔργο, ὅ,τι κι' ἂν ποῦμε θὰ εἶναι λιγώτερο τῆς ἐπιτυχίας της. Ἕνα μόνον, ὅτι κατώρθωσε τὰ παιδιὰ ποὺ ἔπαιξαν νὰ μᾶς τὰ παρουσιάσῃ σχεδὸν καλλιτέχνες, γιατὶ ἔτσι ἔπαιξαν. Σὰν καλλιτέχνες.

Καὶ λίγα λόγια γιὰ τὸ σκηνογράφο κ. Ν. Ζωγράφο... Ἀλλὰ τί νὰ πῆ κανείς, πὼς νὰ παραστήσῃ μὲ λόγια σκηνικὰ ποὺ λὲς καὶ βρίσκονταν πραγματικά, συμπαγῆ, πέτρινα κατ' ἀπ' τὸν οὐρανὸ τῆς Ἑλλάδος;

ΜΑΡΙΟΣ ΔΕΪΜΕΖΗΣ

Ι. ΜΑΤΣΑΚΑΝ. Δὲν εἶναι καλὸ τὸ ποίημά σας. Δείχνει ὅλη σας τὴν ἀφοσίωσι πρὸς τὸν Ἀρχηγό, ὄχι ὅμως ἐκφρασμένη μὲ τὴν ποιητικὴ τέχνη. «Ποῦ ὁ λατρευτός μας ἡγητής». Ἡγητὴς δὲν θὰ πῆ τίποτε. Ἡ ὀρθὴ λέξις εἶναι «ἡγέτης». Στὴν «Ἑλληνίδα ὑφήλιο» εἶναι φράσις ὄχι ἀπολύτως καλή!... Λοιπόν: Διάβασμα κι᾿ ἔπειτα γράψιμο. Ἀκοῦστε τὴν συμβουλή μας. — ΝΙΚΟΝ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΝ, Πύλον. Δὲν εἶναι καθόλου ἄσχημο τὸ ποίημά σας. Ἀρκετὰ καλό. Θὰ δοθῆ στὴν ἐπιτροπὴ πρὸς κρίσιν. — ΚΩΣΤΑΝ ΠΑΠΑΘΕΟΔΟΣΙΟΥ. Γιατί ὅλα τὰ ποιήματα μαζὶ καὶ στὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ γραμμένα; Δὲν εἴπαμε νὰ μὴ γίνεται αὐτό; Δι᾿ ὃ καὶ καλεῖσθε νὰ τὰ ξαναγράψετε, γιατὶ ἔτσι ὅπως ἦσαν δὲν διαβάστηκαν. — ΚΥΠΡΙΩΤΑΣ. Μᾶς γράφετε: «Ἂν καὶ μακρὰν τῆς μητέρας μας Ἑλλάδος, τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ παρακολουθῶμεν μὲ σκιρτῶσαν καρδίαν τὴν κίνησιν τῆς Ἐθνικῆς μας Νεολαίας. Δὲν εἴμεθα μέλη οἱουδήποτε ὀργανισμοῦ, ἀλλὰ σᾶς διαβεβαιοῦμεν ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς κινήσεως τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας κινούμεθα, ἐργαζόμεθα, ἀναπνέομεν, ζῶμεν μέσα εἰς τὴν ἰδεώδη ἀτμόσφαιραν τῆς νέας ἐθνικῆς μας ἐξορμήσεως. Μὲ πραγματικὴν ὑπερηφάνειαν θὰ φέρωμεν τὰ σήματα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κλπ.». Εὐγέ σας. Μπράβο σας!... — Π. ΚΟΥΛΟΥΡΗΝ, Αἰτωλικόν. Δὲν μποροῦμε, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, ν᾿ ἀνοίξωμε μιὰ τέτοια ἀλληλογραφία. Συνεργασία σας παρεδόθη ἐπιτροπήν. — ΚΛΕΙΩ. Δὲν εἶναι καλὸ τὸ ποίημά σας. Νὰ γράφετε μὲ περισσότερη προσοχή. Γιατί δὲν διαβάζετε πρῶτα καὶ κατόπιν ν᾿ ἀρχίσετε νὰ γράφετε. — ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΛΕΙΒΑΔΙΩΤΗΝ. Δὲν εἶναι θέμα ποὺ μπορεῖ νὰ ἀπασχολήση τὸ περιοδικό. Ἐὰν θέλετε νὰ λάβη γνῶσιν ἡ Κυβέρνησις τῶν ἀπόψεών σας, ἀναφερθῆτε ἱεραρχικῶς εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν. — ΝΙΚΟΝ ΠΑΡΙΣΣΟΝ. Τὸ ποίημά σου δὲν εἶναι καλό. Δείχνει ὅμως ὅτι θὰ μπορέσης νὰ γράψης μιὰ μέρα. Ἀρκεῖ νὰ διαβάσης καὶ νὰ μορφωθῆς... Ἐργάσου. Δὲν εἶναι ἀπίθανο μιὰ μέρα νὰ γίνης καλὸς λογοτέχνης. — ΠΑΝΤΕΛΗΝ ΣΠΑΝΙΔΗΝ, Ἀλεξάνδρειαν. Πολὺ καλὸ τὸ «Ἔχετε γειά». Παρεδόθη εἰς τὴν ἐπιτροπήν. — ΜΙΧ. ΠΕΡΑΚΗΝ, Ἡράκλειον Κρήτης. Πολὺ καλό, ἀλλὰ ὑπάρχουν λόγοι, ποὺ τοὺς ἀντιλαμβάνεσθε, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῆ ὡς ἔχει. — ΜΗΝΑΝ ΜΑΤΣΑΚΗΝ. Ἔχεις δίκηο. Ἐγένοντο παρατηρήσεις εἰς τὸν ὑπεύθυνον ποὺ παρέλειψε τὸ ὄνομά σας. Γιατί εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ σταυρόλεξά σας καὶ αἱ ἀσκήσεις σας εἶναι ἀπὸ τὶς καλύτερες ποὺ παίρνομε. Τὸ ποίημά σας εἶναι καλό. — ΠΕΤΡΟΝ Ν. ΜΠΙΤΣΙΑΚΟΝ. Σὲ συγχαίρομε γιὰ τὰ αἰσθήματα ποὺ ἐκφράζει τὸ ποίημά σας, ἀλλά, δυστυχῶς, δὲν εἶναι τεχνικό. Πρέπει νὰ ἐργασθῆτε πρῶτα καὶ κατόπιν νὰ γράψετε στίχους. — Σ. Ρ. Μολονότι δὲν ὑπογράφεις, πήραμε τὸ ποίημά σου καὶ τὸ διαβάσαμε ὁλόκληρο. Δὲν εἶναι τεχνικό. Ἀνεξαρτήτως ὅμως αὐτοῦ, στὴν οὐσία, ἔχουμε νὰ σᾶς ποῦμε δυὸ λέξεις μόνο: Ἔχεις ἴσως δίκηο εἰς ὅσα ἐκφράζεις, οἱ νέοι ὅμως δὲν σταματοῦν στοὺς τάφους. Τραβᾶνε μπροστά. Καὶ ἀκολουθοῦν μὲ ἀγάπη τὸν ὁδηγό τους ποὺ σήμερα εἶναι ἕνας καὶ μόνος: Ὁ Ἀρχηγός, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς. — ΘΕΟΔΩΡΟΝ Κ. ΚΟΛΛΙΑΝ. Διαβάσαμε μὲ ἱκανοποίησι τὴν τόσον ὡραία ἐπιστολή σας, ποὺ διαπνέεται ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸν μεγάλο μας Ἀρχηγό, τὸν Ἐθνικὸ Κυβερνήτη κ. Ἰωάννη Μεταξᾶ. Μπράβο σας. Πραγματικὰ σεῖς οἱ νέοι εἶσθε ἡ ἐλπίδα ἡ μόνη τοῦ Ἔθνους. Τὸ ποίημά σας ὅμως δὲν εἶναι ὅσο ἡ ἐπιστολή σας καλό!... Δὲν εἶναι τεχνικό! Αὐτὸ ξέρετε τί ἀποδεικνύει. Πῶς τὰ καταφέρνετε εἰς τὸν πεζὸν λόγο. Λοιπόν. Πεζογραφήματα καὶ ὄχι ποίησι. — ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ Κ. ΜΑΝΙΚΑΝ. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Παρεδόθη εἰς ἐπιτροπήν. — ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΝ ΠΑΝΟΥ. Ἡ Νεολαία σὲ περιμένει μὲ ἀνοικτὲς ἀγκάλες γιὰ νὰ προσέλθης καὶ σὺ εἰς τὰς τάξεις της. — ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΝ. Τὸ ποίημά σου τὸ διαβάσαμε μὲ προσοχή: Θυμίζει πολὺ τὸ «Δός μου μητέρα μιὰ εὐνὴ κι᾿ ἔλα νὰ σὲ φιλήσω» κλπ. Ἀλλὰ τὸ δικό σας δὲν εἶναι τεχνικό. Χρειάζεται πολλὴ δουλειά, πολλὴ μελέτη γιὰ νὰ γράψης κάτι ἀπόλυτα δικό σου. — ΕΥΡΙΠΙΔΗΝ Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΝ. Καὶ τὸ δικό σου ποίημα δὲν εἶναι καθόλου καλό. Γιατί; Διάβασε καὶ σὺ δυὸ στίχους: «Σὰν σήμερα οἱ Ἕλληνες ἐφώναξαν μὲ μιᾶς — κάτω οἱ τύρανοι ὡς αἴτια τῆς σκαβιᾶς»... Σκλαβιᾶς θέλετε νὰ πῆτε. Ἔτσι; Προσοχὴ λοιπόν!... Διάβασμα τώρα καὶ ἀργότερα ἡ ποίησις. — Β. ΠΑΛΑΜΗΔΗΝ, Λοχίτην. Ἐλήφθη ἡ φωτογραφία. Γιατί ὅμως αὐτὴ ἡ ἀνέκφραστη παράταξις. Μιὰ παράταξις χωρὶς ψυχή! Καὶ ἡ φωτογραφία ὄχι ἀπολύτως καλή. Πάντως θὰ ρετουσαρισθῆ καὶ ἐλπίζομε νὰ ἐπιτύχωμε κλισσὲ καλό, ὁπότε θὰ δημοσιευθῆ. — ΦΙΛ. ΦΙΛΙΠΠΟΝ. Πολὺ καλό, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐδημοσιεύθη τὴν ἑβδομάδα αὐτὴ «Βῆμα τῶν Νέων». — ΣΠΥΡΙΔΩΝΑ ΜΑΝΩΛΑΤΟΝ. Σᾶς συγχαίρομε διὰ τὰ καλά σας αἰσθήματα καὶ γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς σκέψεώς σας. — ΑΝΔΡΕΑΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΝ. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰ καλά σας λόγια! Πρέπει νὰ εὐγνωμονῆτε τὸν Ἀρχηγόν. Σταυρόλεξον παρεδόθη εἰς ἁρμόδιον συντάκτην, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ πάρετε ἀπάντησιν. — ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΣΤΑΝΤΖΟΥ. Γράφετε πολὺ ὡραῖα στὴν ἐπιστολή σας. Ἐσεῖς εἶσαστε ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Εὐγενικὴ μὲ ἰδέες εὐγενικές. Μπράβο σας. Τὰ ποιήματά σας ὅμως δὲν διαβάσθηκαν, γιὰ νὰ τηρηθῆ αὐστηρὰ ἡ ἀρχή: Γράφετε στὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. Καὶ χωριστὰ τὴν ἐπιστολή, χωριστὰ τὰ ποιήματα. — ΑΡΤΕΜΙΝ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ. Δυστυχῶς τὸ ποίημά σας χωλαίνει σὲ πολλὰ σημεῖα. Χρειάζεται πολὺ χτένισμα. — ΑΡΓΗΝ ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΝ. Ὄχι, βρὲ παιδί μου. Δὲν ἦταν τόσο τρομερό. Ἄλλωστε, ὅτι τὰ ξανάγραψες εἶναι ἀρκετή...τιμωρία. Τὰ ποιήματα ἐστάλησαν εἰς ἐπιτροπήν. — ΓΙΩΡΓΟΝ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΝ. Συγχωρῆστέ μας, λοιπόν!... Δὲν εἴπαμε ὅτι στερούμεθα ὕλης, ἀλλά...καλῆς ὕλης. Καὶ σεῖς, βέβαια, δὲν εἶσθε ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ἀποστελλομένης...κακῆς ὕλης. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἔχωμε διαρκῶς ποιήματα τοῦ κ. Κ. Καραϊσκάκη. Τότε δὲν θὰ εἴχαμε «Βῆμα τῶν Νέων», ἀλλὰ «Βῆμα τοῦ Καραϊσκάκη». Πάντως τὸ ποίημά σας ἐστάλη στὴν ἐπιτροπή. — ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΑΓ. ΒΑΡΒΑΡΑΣ. Ἐλήφθη. Ἀλλὰ ἡ φωτογραφία ἀκατάλληλος. — Κ. ΚΑΡΥΝΙΩΤΑΚΗΝ, Μέσην Ρεθύμνης. Τὰ λόγια σας μᾶς συγκινοῦν. Μιλᾶτε μὲ τὴν ἁπλότητα τοῦ καλοῦ ἀγρότη ποὺ εἶδε τὸ φῶς τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἔτσι μπράβο! Ἀξίζουν στὸν Ἀρχηγὸ τὰ λόγια σας. Γιατί πραγματικὰ εἶναι μεγαλουργός, ἐθνοσωτὴρ ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς. — ΚΩΝΣΤ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — ΕΜΜ. ΓΑΓΑΝΗΝ. Καὶ τὰ δικά σας. — ΠΑΝΟΝ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ, Μεσσήνην. Δὲν εἶναι καθόλου τεχνικὰ τὰ ποιήματά σου, ἀγαπητὲ φίλε. Ἀνδρῶν καὶ φῶς πῶς διάβολο θέλετε νὰ ριμάρη; Κάνει - πάλι, κλπ. Χρειάζεται ἡ ποίησις καὶ ἔμπνευσι καὶ προσοχή!... Ἔτσι; Λοιπόν, θέλετε μιὰ συμβουλή; Σᾶς τὴν δίδομε εὐχαρίστως. Προσπαθῆστε νὰ γράψετε κάτι καλύτερο στὸ πεζό!... Ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἐρώτησί σας: Δικαίωμα κρίσεως δὲν παίρνομε. — ΜΑΡΙΚΑΝ ΚΟΜΗ ΑΡΝΑΟΥΤΑΚΗ. Πρέπει νὰ ἐργασθῆτε περισσότερο, νὰ διαβάσετε πολύ, καὶ τότε ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ ἐπιτύχετε κάτι. Τὰ σημερινὰ δημιουργήματά σας δὲν εἶναι καλά. — Ν. ΛΕΪΣΣΟΝ. Καὶ πάλιν τὰ ποιήματά σας δὲν εἶναι τεχνικά. Γιατί; Λὲς μιὰ φράσι ποὺ ἀσφαλῶς τὴν ἔχεις ἀντιγράψει ἄσχημα. Τί θὰ πῆ: «Μᾶς ἔφερες στὸν Ἅδη»; Αὐτὸ θὰ ἦταν κακὸ νὰ μᾶς κουβαλήση κανείς, ἔτσι ἄναυλα, στὸν Ἅδη. Κάτι ἄλλο θέλεις νὰ πῆς ἀσφαλῶς. Ἴσως τὸ ἀντίθετο. Ὅτι μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κόλασι ποὺ βρισκόμαστε. Ἔτσι δὲν εἶναι; Λοιπόν... Διαβάστε προτοῦ ἀποφασίσετε νὰ γράψετε στίχους. — ΚΑΤΙΝΑΝ ΠΟΛΤΣΙΔΟΥ. Ἄτεχνο ἐντελῶς. Γιατί; Εἶσθε μικρὴ ἀκόμη. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πάψετε νὰ γράφετε. Διαβάζετε καὶ ἐργάζεσθε. Γράφετε καὶ σχίζετε μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ αὐτὰ ποὺ θὰ γράφετε θὰ εἶναι καλύτερα. — ΗΛΙΑΝ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΝ. Δὲν εἶναι ἄσχημο τὸ ποίημά σας. Εἶναι ὅμως πρωτόλειον ἐντελῶς. Εἶσαι μικρὸς ἀκόμα. Φρόντισε λοιπὸν νὰ διαβάσης πρῶτα, νὰ ἐργασθῆς καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ δῆς μιὰ μέρα δημοσιευόμενα δικά σου χειρόγραφα μὲ τὴν ὑπογραφή σου. Τώρα εἶναι, φαίνεται, πολὺ ἐνωρίς — ΑΝΤ. ΜΑΤΣΑΚΑΣ, Φιλιατρά. Τὸ ποίημα καλὴ ἔμπνευσι, ἄσχημα ἐκτελεσμένη. Γιατί; Λίγη περισσότερη προσοχὴ στὸ γράψιμο. Μπορεῖτε νὰ γράψετε κάτι καλύτερο. — ΚΩΣΤΑΝ ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΝ. Πολὺ καλό. Θὰ δημοσιευθῆ. — ΟΛΓΑΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ. Ἐλάβαμε. Εὐχαριστοῦμε. — Τὸ Σταυρόλεξο τοῦ 21ου τεύχους, τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν εἰς τὸν Γ. Α. Λαμπρόπουλον ἀπὸ τὴν Τρίπολιν, συνεκέντρωσε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν μας, πολλοὶ τῶν ὁποίων μᾶς ἀπέστειλαν τὴν ὀρθὴν λύσιν. Ὀρθῶς ἔλυσαν τὸ σταυρόλεξον οἱ Κωνστ. Β. Παπαϊωαννίδης, Φαλ. Γυμνασίου Τσοτυλίου, Κωστῆς Πέτρος, Ἰωάννινα, Λεων. Π. Γκόφας Αἴγιον, Στ. Πανταζῆς Ἄργος (ὄχι ὅμως ἘπαμεινΟνδας...), Ἰω. Πολυδούρης, Καλάμαι (ποὺ ἔχει ὅμως τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ μὴ φυλάῃ τὸ περιοδικόν, ἀφοῦ ἔστειλε τὴν λύσιν γραμμένη ἐπάνω στὸ σχῆμα τοῦ σταυρολέξου τοῦ 21ου τεύχους), Κ. Ἰωαννίδης, Θεσσαλονίκη, Π. Ζερβός, Πειραιεύς, Δημ. Καραμήτσος, Πύλος, Π. Καβάσος, Ἀθῆναι, Νικ. Χ. Κόκοτας, Φαλ. Βαρβακείου, Ἠλ. Β. Τζαννετουλάκος, Γύθειον (ὄχι πάντως Τίνις, ἀλλὰ Τύνις), Κ. Περίδης, Α. Ἰρφανός, Πειραιεύς, Ἰω. Γ. Φωτιᾶς καὶ Βασ. Κ. Μαρούσης, Ἄργος, Εὐαγγελία Λιάπη, Θεσσαλονίκη, Χρ. Ν. Κουλούρης, Πειραιεύς, Κ. Χρ. Οὐζούνης, Ἁγίασμα Χρυσουπόλεως Νέστου (νὰ μὴ κόβη ἄλλη φορὰ τὸ φύλλο), Ἀθ. Ν. Πέππας, Ἰω. Α. Σύρμας καὶ Ἰω. Γ. Γεωργιάδης, μαθ. γυμνασίου Χαλκίδος, Γεώργιος Μπουρδάκος καὶ Μᾶρκος Κρικελλῆς, Σκαπανεῖς Ὑποδ. Τήνου, Κ. Κ. Γερασιμάτου καὶ Ρ. Δ. Μιχαὴλ (ποὺ γιὰ ν᾿ ἀποφύγουν τὸν κόπο τῆς ἀντιγραφῆς μᾶς ἔστειλαν τὸ σχέδιο τοῦ περιοδικοῦ, καταστρέφοντας ἔτσι τὸ φύλλο), Ἀνδρ. Ἀνδρεάδης, Σκαπανεὺς Ν. Ὀρεστιάδος (συγχαρητήρια γιὰ τὴν ὑπομονή), Ἐμμ. Ξενάκης, Παναγιὰ Ἰκαρίας, Ἐμμ. Κούκουπας, Ρέθυμνον Κρήτης, Κωνστ. Νικολέας 12ου Ὑποτομέως, Ἰω. Κώστογλου, Νεάπολις Θεσσαλονίκης, Μιχ. Ἀρ. Τροχάνης, Φαλ., Νικ. Τροχάνης, Σκαπ. Λεωνιδίου Ἀρκαδίας, Κ. Συριανός, Καλλιθέα, Γ. Φαφουτάκης, δεκανεὺς συνορ. τομέως Δράμας, Χρ. Κουλούρης, Πειραιεύς, Γ. Δρακόπουλος, Ἰω. Λεβέντης, Θεσσαλονίκη, Ἐμμ. Καλλονάκης, Ἡράκλειον, Λ. Μ. (γιατί τόση μετριοφροσύνη;), Γεώρ. Δ. Μανῶλος, μαθητὴς Βαρβακείου, Ε. Ἰωαννίδης, Φαλαγγίτης, Θέμις Ι. Κιάππε, Καίτη Ε. Ζώρζου (πάντως ὄχι ἘπαμεινΟνδας), Μιχ. Π. Ξύδης, Σκαπανεὺς Ναυπλίου, Ἰω. Παπαποστόλου, Γυμνασίου Σπερχειάδος (ὄχι ὅμως Τίνις, ἀλλὰ Τύνις), Ἐλ. Δ. Καρδαρᾶς, Καλλιθέα, Περ. Ι. Στιαρούσης, Θεσσαλονίκη, Ἰω. Λέρος, Φαλαγγίτης. — Οἱ κάτωθι ἔστειλαν ἐπίσης λύσιν τοῦ σταυρολέξου, ἀλλ᾿ ὄχι ὀρθήν: Φ. Π., Φαλαγγίτισσα, Σπάρτη (Ρενὰλ ἀντὶ Ρενάν, ἐλώδης ἀντὶ ἑλῶδες, Ἐλητία ἀντὶ Ἐνετία!), Χ. Ἀγγελόπουλος καὶ Δ. Χαραλαμπάκης, Μεσσήνη (Ρενάς, ἐλώδης, ρὺς ἀντὶ ρίς, ὅτοπον ἀντὶ ἄτοπον, ὄπεα ἀντὶ ὄρνεα, τάπις ἀντὶ Τύνις, Ἐσητία ἀντὶ Ἐνετία κλπ.), Κ. Γάτος (ἐλώδει ἀντὶ ἑλῶδες, ρὶν ἀντὶ ρίς, ἰὸν ἀντὶ ΣΟΣ), Γ. Δ. Δήμας καὶ Κ. Β. Μπαβέας (Ρένας ἀντὶ Ρενὰν καὶ ἐξ αὐτοῦ Ἐσετία ἀντὶ Ἐνετία), Γ. Μπαχτζῆς, Φαλ. Τετραρχίας Νεαπόλεως Βοιῶν, Γ. Καμούρης, Κομοτινή, Ε. Κ. Μανέκας, Πωγωνιανὴ (Ρενὰν καὶ ὄχι Ρενέν. Ἔπρεπε νὰ βοηθηθῆς ἀπὸ τὸ 4 καθέτως: «μαδέρι». Ἔγινε ὅμως τὸ ἀνάποδο καὶ παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ Ρενὲν ἔκαμες καὶ τὸ πασίγνωστον μαδέρι, μεδέρι. Λίγη προσοχή). Ν. Ξιφαρᾶς (δὲν εἶναι ἴλκος, ἀλλὰ ἕλκος καὶ τὸ διασταυρούμενον ὄρνια εἶναι ὄρνεα), Περ. Ὀρχῶτος καὶ Ἰω. Τσέλιος, Ἀθῆναι (πῶς; Γιατί ἡ ἀοιδὸς ἔγινε ἀειδῶς; Τί πρᾶγμα εἶναι αὐτό;), Ἀβρ. Στ. Ἀβραμίδης, Σιδηρόκαστρον (Ἐπαμεινόνδας, ἔτιμα κλπ.), Ἀρ. Π. Πανᾶς (δὲν ἔλυσε οὔτε τὸ μισό), Δ. Θ. Μοάτσος, Σκαπανεὺς Ρεθύμνου (δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ τὴ Σαντορίνη μόνον), Χαρ. Χρυσόπουλος, Τσοτύλιον (τὰ μοναδικά του λάθη: Ρηνὰν καὶ Πηλίας), Θεόδ. Φαρμάκης, Ἀθῆναι (Ρῆναν καὶ Πηλίας), Στ. Η. Βρανόπουλος, Λιπάσματα (δὲν εἶναι Ρενάρ, ἀλλὰ Ρενάν, καὶ Ἐρετία, ἀλλὰ Ἐνετία), Ἀντ. Ἰω. Καμπάνης (ὄχι ἘπαμεινώνΤας, Ρενάρ, Ἐρητία κλπ., ἀλλὰ ἘπαμεινώνΔας, Ρενάν, Ἐνετία κλπ.), Σ. Π. Ζαγκλακᾶς καὶ Κ. Θ. Κομματᾶς, Σκαπανεῖς τοῦ Γυμνασίου Μεσσήνης (πολλὰ λάθη: Ρενάϊ, Ἐϊητία!, αἴρπον ἀντὶ ἄτοπον, αἲς ἀντὶ ὅτι κλπ.). — Γ. Α. ΚΟΝΤΟΡΡΑΒΔΗΝ, Φιλιατρά. Τὸ σταυρόλεξο ἀνεπιτυχές. Τὰ ἄλλα θὰ δημοσιευθοῦν. — Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΝ, Καλλιθέαν. Ἡ λύσις ὀρθή, αἱ ἀσκήσεις καλαί, ὄχι ὅμως καὶ τὸ σταυρόλεξο. — ΙΩ. ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ. Ἡ πυραμὶς δὲν εἶναι δημοσιεύσιμος, ἐφ᾿ ὅσον τὸ σχῆμα τῆς ἀσκήσεως δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν πυραμίδα. — ΑΝΤ. Γ. ΠΑΤΣΙΑΒΟΝ, Κόρινθον. Τὸ σταυρόλεξό σου εἶναι γενικῶς καλό, ἀλλὰ ὡρισμέναι ἀτέλειαι ποὺ παρουσιάζει δὲν ἐπιτρέπουν τὴν δημοσίευσί του (σόρ. ψύω κλπ.). — Κ. ΜΑΝΕΚΑΝ, Πωγωνιανήν. Σωστὴ ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος. Τὸ σταυρόλεξο ἀνεπιτυχές, γιατί ἔχει ἀπιθάνους λέξεις (ἐννοῆς, ἥντινα κλπ.). Τὰ ἄλλα ἔλαβον σειράν. — ΜΑΡ. Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Μαρούσι. Ὀρθὴ ἡ παρατήρησίς σου. Συγχαρητήρια. — ΑΝ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΝ, Ν. Ὀρεστιάδα. Ἡ λύσις τοῦ κρυπτογραφικοῦ σωστή. Τὸ εἶδος τοῦ προβλήματος γνωστό, αἱ ἄλλαι ἀσκήσεις ἀνεπιτυχεῖς. Ὅσον διὰ τὸ αἴνιγμα ποὺ ἔλεγεν ἡ Σφίγξ εἰς τὰς Θήβας, δὲν εἶναι τίποτε νέον, ἀφοῦ τὸ αἴνιγμα τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ 3.000 χρόνια περίπου. Στεῖλε κάτι δικό σου. Μὴ κυνηγᾶς τὰ εὔκολα. — ΠΑΝ. ΚΑΡΑΤΖΑΝ, Πειραιᾶ. Εἶναι ὕαινα καὶ ὄχι ὕενα. Κατὰ ποίαν λογικὴν προσθέτεις εἰς τὸ «πρᾶος» καὶ ἕνα ρ εἰς τὸ τέλος (πραοςρ); Ναΐδιο δὲν θὰ πῆ τίποτα. Ἑπομένως...ὄχι καλὸ τὸ σταυρόλεξό σου. Τὸ ἄλλο εἶναι ἀσυγκρίτως τελειότερο, ἀλλὰ τὸ χαλᾷ ἡ λέξις ἰατροσόφι, ποὺ ἡ σωστή της γραφὴ εἶναι: γιατροσόφι.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

